

Ročník 22.

Září 1934.

Číslo 1.

Doopravdy Tě mám rád!

„V tomto znamení zvítězíš“

Fr. Zem.

1. září bylo před školou v Teresvě velmi živo. Zástupy „vědyčtí-vých“ občánek očekávaly, až bude otevřena školní brána. Celý ten pří-val žactva byl rozdělen na různé tábory: každá třída tvořila zvláštní své oddělení. Téměř největší zástup tvořilo hejno dětí, které měly na-stoupit do první třídy. Mnohé se držely ještě maminky, které přivá-děly své miláčky k prvnímu vážnému kroku do života. Přesně ve tři čtvrti na 8. hod. se otevřela brána a celý zástup se vhrnul dovnitř. Ti starší žáci se hnali s velkým rámusem po schodech do svých tříd, kdežto ti malínci postupovali jen bázlivě a jaksi stydlivě. Konečně po nějaké době se sešly všechny děti, začátečníci — v první třídě. S po-čátku je vše zajímalo. Prohlížely si obrazy a celé zařízení třídy a tak jim utíkala volná chvilka před začátkem vyučování. Zazvonilo, do školy vešel pan učitel. Napomenul děti, jak se mají chovat ve škole, že mají tiše sedět, nešeptat a mají býti poslušné atd. To se však chlapcům ne-libilo. Nešlo jim na rozum, jak je to jen možné, vydržet celou hodinu sedět nepohnutě na jednom místě. Ale museli si zvykat. Tak se střídala hodina za hodinou. Poslední hodinu mělo být náboženství. Vešel do tří-dy velebný pán. Usmál se na děti a hned se jich ptal, jak se jmenují, zdali poslouchají rodiče a na konec se zeptal, zdali se umějí modlit.

„Já už umím Otčenáš!“ vykřikl Martin Spáčilů.

„A já umím i Desatero Božích přikázání,“ hlásil opět jiný chlapec. A teď bylo brzy ve třídě plno křiku. Každý se chlubil, co už se umí všechno modlit. Ten uměl dobře modlitbu: „Andělíčku“, jiný „Pod ochranu Tvou“ atd.

„Velebný pane, tady tento Francek Povýšil neumí udělat ani kříž!“ žaloval hned malý Tonda Hegrů.

František se začerveněl a již se pouštěl do pláče. Ale velebný pán ho pohladil a praví: „Však ty se, Františku, naučíš všechno, pravda? No, Tondo, ukaž mu, jak se dělá kříž!“

Tonda udělal pravou rukou jakési klikyháky na čele a na prsou a myslel, že už umí všechno. Ale velebný pán nebyl spokojen. „Podí-vejte se, děti, kříž se dělá tak: Pravou rukou na čelo, pak na prsa, na levé rameno a pak na pravé a při tom říkáme: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého! Amen. Ne všelijaké nepodařené, nedbalé znamení, při němž nikdo neví, co znamená. Kříž je znamení spásy naší, protože na kříži umřel Pán Ježíš a na kříži nás vykoupil. Před každou modlitbou děláme kříž, protože modlitba je rozmluva s Pánem Bohem a tak zna-mení svatého kříže má nás usebratí, abychom při modlitbě mysleli opravdu jen na Pána Boha a ne na všelijaké jiné věci. A po modlitbě opět činíme znamení svatého kříže. To proto, aby nám sv. kříž byl zá-rukou, že se nám dostane pro zásluhy Pána Ježíše toho, oč jsme v mod-litbě prosili. Na to myslíme, když děláme kříž. Je to nejposvátnější znamení na světě. Vždy se musíme žehnat správně tak: pomalu, velký kříž, uctivě a zbožně,“ a kněz ukazoval dětem znamení svatého kříže.

Ostatní děti sledovaly jeho výklad a pak s ním se žehnaly posvátným znamením svatého kříže.

„Teď vám povím příklad, jak je mocné znamení sv. kříže,“ pravil kněz. „Kdysi byl sváděn mladičkový řeholník Tomáš Akvinský k hříchu. A tu se utekl k sv. kříži. Hořícím polenem, jímž zahnal svůdce, naznačil na zdi znamení kříže a před ním se vytrvale a zbožně modlil. Anebo jindy, bylo to asi v městečku Anagní, když byla velká bouřka, uchýlil se svatý Tomáš opět ke kříži, kde si vyprošoval ochrany. A vždy u kříže Páně našel pomoc. Sv. Tomáš sám také složil zvláštní krásný kříž, zvaný kříž andělský, sestavený z písmen. Jsou to čtyři věty: „Kříž Páně vždycky uctívám, kříž, moje spása jistá, kříž je mé útočiště; kříž Páně vždycky se mnou.“ A vidíte, teď je z mladého řeholníka velký svatý Tomáš Akvinský!“

Velebný pán si chvilku oddechl, děti chvilku přemýšlely. Snad by se daly za chvilku do šeptání, avšak velebný pán zase začal vypravovati.

„Kdysi vtrhl do Jerusalema perský král. Jerusalema zpustošil a odvezl odtud také sv. kříž, na němž Pán Ježíš umřel. Asi za čtrnáct let povstal jeden zbožný král proti Peršanům, porazil je v boji a přinutil je vydati tento svatý poklad. Pak vzal posvátné dřevo kříže a postavil je opět do chrámu Božího hrobu v Jerusalemě. Na památku toho se slaví 15. září svátek Povýšení svatého kříže! Proto jsem vám nyní vykládal o kříži, abyste si v ten den vzpomněli, jaký má pro nás význam. A ještě vám dnes řeknu něco: nejvíce je povýšen svatý kříž ve svátostech, o kterých budeme později mluvit, protože sv. svátosti vyplývají z utrpení Pána Ježíše. Ale to ještě vy, děti, nechápete, až později vám to vysvětlím všechno.“

Za výkladu velebného pána utekla hodina vyučovací jako voda, zazvonilo a ruce malých nevinných dětí se spínaly k modlitbě, k znamení svatého kříže. A třídou znělo táhle: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, amen. Pochválen buď Ježíš Kristus!“

*

Jak ty děláš znamení svatého kříže? Je s tebou Pán Ježíš spokojen? Či ty mu nechceš dělat radost? Zpytuj své svědomí!

Opět v plném proudu.

U. Ogreb O. P.

Vyučování je opět v plném proudu. Knihy, sešity, úlohy a tisíc drobných starostí na denním pořadě. Školáček myslí, že stěží má času volněji vydechnout. Nejedno dítě si naříká, že při tolika starostech rádo by zapomnělo na celý svět. A konečně to by bylo docela správné, když zvědavost lidská nezná hranic. Všechno by lidé chtěli vědět, vše by chtěli poznat, jen o to se nikdo nebo málokdo stará, čeho by si opravdu měli všimnout, co by opravdu měli znát. Již víte, milé děti, co to má být. Je to Bůh, život s Bohem. Nuže, když se o to někteří dospělí málo starají, vy, děti, na to nesmíte zapomenout ani při svých starostech.

Když vás pan katecheta připravoval k prvnímu svatému přijímání, kolikrát vám zdůraznil, že den vašeho prvního svatého přijímání je nejblaženějším dnem vašeho života. Je to pravda? Podívejte se jenom kolem sebe, vždyť vaše očka, plná nebeského světla, pronikají až do srdcí lidských. Kolik je zde nevěrců, kteří neuznávají Boha; kolik je zde jinověrců, kteří Boha sice znají, ale ne podle pravdy, jak nás tomu jednorozený Syn Boží učil a konečně kolik je i špatných katolíků, kteří se o Boha příliš nestarají, ač jej znají dobře. Pomyslete si, že byste mohly patřiti k těmto . . . A teď řekněte mi, není-li to opravdovým štěstím, že máte rodiče, kteří vás učili klekati se sepjatýma rukama před Ježíškem, vykládající vám o nebeské blaženosti. Není-li to opravdovým štěstím, že jste v církvi katolické, kde na oltářích přebývá skutečný Bůh, že jste v církvi, jejíž služebníci, katoličtí kněží, světští i řeholní, pravoplatně udělují svaté svátosti, ke kterým i vy můžete přistupovati. A není-li to blažeností všech blažeností, že můžete přijmouti do svých srdcí i Pána Ježíše? A když ještě ne, tož máte aspoň naději přijmouti jej letos nebo příštím rokem.

Ale kdyby mne nechali, abych vám mluvil o vašem prvním svatém přijímání, řekl bych vám, že to není nejšťastnějším dnem vašeho života. Opravdu ne, protože to je toliko počátkem vašeho štěstí. Pán Ježíš chce vám dáti se dne na den více a více štěstí, ale ovšem toho si musíte zasloužiti. Pán Ježíš chce vaše štěstí a vy byste mu odporovaly? Ó, vím jistě, že to neučiníte, zvláště když vám prozradím, že tu blaženost můžete si zasloužiti opravdu lehkým způsobem.

Nejedno z vás, milé děti, si řeklo, že doopravdy ani nepocítilo takovou radost, když bylo u svatého přijímání, jak mu to slibovali. Tvé srdce neplesalo, jak jsi to očekávalo, to rád věřím, ale věz, že se to stalo jen a jen proto, že svého Pána Ježíše neznáš. Ale uvidíš, že tomu bude jinak, až častým svatým přijímáním jej lépe poznáš, ano, řekněme, až častým sv. přijímáním bude stále s tebou a ty s ním, že se s ním spřátelíš, že tvá láska k Ježíši zvroucní. Nyní jej znáš jako milého Ježíška, přítele dětí, ale častým, a řekněme denním sv. přijímáním tvé poznání poroste s tebou a budeš jej míti stále u sebe jako nejlepšího pomocníka.

A co to znamená, když někdo je v neustálém spojení se svým Bohem? Znamená to, že každý jeho skutek, celý jeho život je jedinou neustálou svatou modlitbou, chvalořečením Bohu, proti oněm rouháním, tupením, která Božské Srdce, skryté v nejvelebnější Svátosti, musí snášeti od svých protivníků takřka ze vteřiny na vteřinu.

Ó, jaká musí býti vaše radost, že právě vás, děti, si vyvolil Bůh za miláčky svého Srdce, že vás denně zve k oltáři, jak vám to tlumočil svatý Otec, Pius X. Snad i samy znáte slova Božského Spasitele: „Nechte malíčké . . .“ A toto volání platí všem dětem celého světa.

Po vás touží nejsvětější Srdce Pána Ježíše, které se pro vás nechalo uložit do svatostánku pod způsobou bílé Hostie. A není tam jen proto, abychom se chodili k němu jenom modliti, on chce nám dáti více, než pouhé vyplnění našich modliteb, chce nám nad to dáti sebe samého, chce býti sám pokrmem našich duší . . .

Vyučování je v plném proudu, musíme zapomenouti na mnohé zába-

vy prázdnin, ale na jedno nesmíme zapomenouti, že Božské Srdce nám jednou řeklo: „Nechte maličké ke mně...“ že nás chce viděti denně u svého oltáře...

Pout strýce Všudybyla.

Již je po prázdninách. Začínají starosti školního roku a do nich milým světlem budou svítiti příjemné vzpomínky na sladkou dobu. Odpočívaly jste, milé děti, a zatím strýc Všudybyl pro vás nachystal vyprávění o veliké pouti, kterou jsme začali již v předloňském ročníku. Navštívili jsme hrob bl. Jana Sarkandra, mučedníka zpovědního tajemství a pohnutých dob r. 1620, stanuli jsme u cisterciáckých mučedníků velehradských z doby husitské, ve Vídni nás přívětivě přivítal krajan svatý Kliment Maria Dvořák, redemptorista. Oddechli jsme si, a nyní budeme putovati dále k Lurdům.

Jedeme přes Švýcary. Brzy za hranicemi se rychlík zastavuje v menší stanici Pfäffikon. Vystoupíme a malý vlak nás poveze k jihu. Slabou hodinku se proplétá mezi alpskými vrchy a najednou se před námi otevře krásné, široké údolí, v němž se k nebesům vzpínají dvě silné věže. Jsme ve staroslavném poutním místě Einsiedeln, na místě, posvěceném láskou k Panně Marii a památkou světce švýcarského lidu sv. Meinrada, zakladatele poutního místa Einsiedeln. Slyšely jste již o sv. Meinradovi? Budu vám o něm krátce vyprávěti a měli bychom vyprávění dáti název:

o svatém poustevníku se dvěma havrany.

Ve Švábsku (v dnešním Německu) nad řekou Neckarem poblíže města Rottenburgu stál rodný hrad synečka Meinrada z rodu pánů Zollernských a Sülchgavských. Psal se r. 797 když se Meinrad narodil. Byly tehdy také zlé časy, ale nekalily radost dětských let. Za vysokými a pevnými hradními zdmi bylo bezpečno a dost místa pro dětské hry a radovánky dětí hradního pána a služebníků. Když se děti za den nasytily her, večer v září plamenů polen, hořících ve velikém krbu hradní síně, naslouchaly dychtivě vyprávění o lidech svatých a statečných pro Boha a pro vlast, lahodným písním o hrdinných mužích a o dobrotivých krásných pannách... Tak se hradní mládež vychovala k budoucím úkolům.

Poutní místo Einsiedeln.

Meinrad naslouchával se zatajeným dechem a v dětské duši se budila touha býti také svatým, moudrým a statečným. Proto s radostí jel s tatíčkem, když jej odvážel daleko, až na Bodamské jezero, kde na ostrově Reichenavském byl slavný benediktinský klášter se školou pro chlapce. Z reichenavského kláštera se Meinrad domů nevrátil, poznal, že mnišský život bude pro něho nejlepší cestou k Pánu Bohu a k dokonalosti. Stal se mnichem a knězem a ve škole, do níž chodíval jako pozorový a učenívý žáček, zasedl jako dobrotivý učitel. V klášterní škole bylo živo a učitelské povinnosti stále volaly Meinrada do ruchu a hluku a jeho duše zatím toužila po tichu a odloučenosti, aby neustále mohla rozjímati o Božích tajemstvích. Poslušnost však byla dobrému mnichovi přednější, než nejživější touhy srdce a proto skrýval své přání po samotě a ochotně poslechl opata Erlebalda, jenž jej poslal do Benken u Curyšského jezera řídit druhou klášterní školu.

Nad Benken se pne hora Etzel, zadumaná a tichá, úpatí koupala ve vodách jezera, ale vrchol se ztrácel v oblacích. Mnoho lidí přecházelo nevšímavě pod horou, ale sv. Meinrad nemohl od ní odtrhnouti zraky a neodolával jejímu volání do samoty a mlčení. Roku 828 se svolením opatovým opustil klášter a odešel na horu poustevničit. Zbudoval si hrubou chatrč daleko od chodníků a v samotě se modlil a rozjímal. Ale když jednou ošetřil zraněného drvaře, poznali lidé jeho útulek a počali k němu choditi se všemi starostmi a bolestmi; ošetřoval jejich neduhy tělesné, ale ještě více u něho nacházeli útěchy duchovní. Celý kraj přicházel k Meinradově poustevně. To tam bylo ticho, konec osamělosti. Co si počítí? Po sedmiletém poustevničení se sv. Meinrad rozloučil s chyší na hoře Etzel a potají odešel dále na jih do Tmavého lesa a tam si v údolí a v naprostém neznámu zbudoval chatrč a později kapličku ke cti Panny Marie.

Konečně byl sám s Bohem. Měl dva stálé společníky, havrany. Cestou s hory Etzel do Tmavého lesa našel pod stromem dvě havraní mláďata. Vrátit je do hnízda nešlo a nechat je hlady zahynout? Vzal je s sebou, živil je a opatroval a havraňatům šla k duhu Meinradova péče; narostlo jim brzy peří, naučila se létat a již se živila sama. Svého zachránitele neopustila, zůstala s ním, a s medvědy, vlky a liškami byla společníky poustevníkovými.

(Pokračování.)

Sv. Meinrad káže na hoře Etzel.

Mládí sv. Jana Boska.

Fr. Cyril.

Narodil se v Becchi a rozvíjel pod ochranou své dobré matky, neboť otec zemřel, když měl dva roky. Chudá matka, která mimo Jeníka musela živit ještě dva starší hochy, záhy ho učila odříkání a skromnosti z lásky k Pánu Bohu, o němž mu dovedla tolik krásného vyprávět a k němuž ho každou neděli jako andílka vystrojeného vodila před svatostánek. A malý Jeník byl ve škole své matky žákem učenlivým. Skoro nikdy nebyl trestán, protože když něco provedl v klukovské nerozváženosti, nikdy se nerozpakoval ihned to na sebe říci bez nejmenšího omlouvání a sám žádal o potrestání. Kdo pak jen dovede trestati takového milého hošíka, který tak dětsky upřímně a zkroutěně přijde s prutem zvlášť ozdobeným a vyřezávaným a žádá o jeho vyzkoušení, že provedl to neb ono, co zasluhuje trestu? To obyčejně končilo tím, že mu matka hned odpustila, když viděla upřímnou lítost a jen napomenula, aby byl po druhé opatrnější.

Když byl jednou u dědečka a vyprávěl tam kdosi, že na sýpce straší jistě zlý duch, že se tam ozývá stále podivný šramot, hned řekl, že vypátrá, co to je. Byla už tma, vzali lucernu, někteří se ozbrojili holemi a šli. Skutečně se tam ozýval podivný rachot. Čeledín tam však lucernu strachem upustil a tak se octli v úplné tmě, než byla přinesena svíce. Při světle poznali, že hluk pochází od řešete, které se chvilkami sem tam pohybuje a tluče o podlahu. Jeník odvážně k němu přikročil a ač všichni křičeli, aby se toho nedotýkal, bez bázně řešeto zvedl a k hroznému úleku všech, z pod řešete s křikem vyběhla — slepice. Zobala tam asi zrní, řešeto na ni spadlo a ona chtějíc se dostat na svobodu strašila tak celý dům.

Jan Bosco musel od malička podle svých sil pomáhati v hospodářství. Na strání porostlé i stromy u Becchi pásával již jako malý chlapec kravku. Tam si hrával někdy s hochy, ale častěji jim předčítal a vykládal z katechismu, sotva se jednou v zimě naučil trochu číst. Tam se sám zdokonaloval ve čtení a vědomostech, četl knihy, jež mu půjčil kaplan z Copriglio a když se mu kluci smáli, proč se pořád učí, odvětil vážně, že chce být jednou knězem, a raději jim dával pozor na dobytek, když si někde hráli, aby měl tak více klidu a mohl se učit. Do té doby již sahají počátky jeho umrtvování. Bílý svůj chléb si obyčejně vyměňoval za černý tvrdý chléb kamaráda; tento ovšem nemohl pochopit jak mu jen může lépe chutnat jeho tvrdý. (Pokračování.)

O loňské soutěži strýce Všudybyla.

V posledním čísle loňského ročníku „Pán přichází“ vám strýc Všudybyl slíbil, že se v prvním čísle letos dovíte o výsledku soutěže k biblickým obrázkům, které byly vloni v každém čísle. Průměrný výsledek soutěže je velmi pěkný, ale našlo se ještě dosti takových, kteří uznali jen jednu podmínku soutěže: totiž poslati třeba uchytaný cár papíru redakci. Podpis, potvrzení o zaplacení předplatného a o získání nového odběratele? To si strýc Všudybyl asi může domyslit. Ať tedy není nikdo překvapen a zklamán v nadějích, viděl-li se na místě prvním a v se-

znamu soutěžníků je až na konci. Přísná porota se snažila, aby všichni byli posouzeni a odměněni podle spravedlnosti, shledala také, že některé ceny bylo záhodno rozdělit mezi dva účastníky, kteří si byli silami poměrně rovni, nechtěli jsme rozhodování světili losu, jak se někdy také dělává:

Rozdělení cen vypadá takto: I. cena: Matalová Františka. — I. cena mimořádná a II. řádná se rozdělí Šanovcovi Ant. a Müllerové Leopoldě. — Další I. cenu získal Jan Dubový za pěkné příspěvky a nejvíce nových odběratel. — Dvě další mimořádné II. ceny má Drozd J. — Další I. cenu získaly rovným dílem Scheirichová M. a Alková An. — II. cena: rovným dílem Dubovému J. a Chytilové Boženě. — III. cena: Koprivovi Jar. a Krátké C. — IV. cena: Mikulci Lad. a Cechovi Frant. — V. cena byla rozmnožena a získávají ji: Kasalová Vlasta, Moškoř Felix, Božena Kulihová, Bílek Stanislav, Tušlová Božena, Holubová Olga, Bezdička Rudolf a Medek Václav. — VI. cenu (je rovněž přidána) získali: Vilibald Olbort, Mališek Antonín, Hejný Alois, Strakošová Irena, Rieglůva Marie, Slováčková Marie, Lukeš Bohuslav, Koral František, Fišerová Hedvika. — Vzpomínku ze soutěže dostanou: Bauerová Věra, Mlčochová Marie, Krejši Josef, Nežádalová Věra, Calábek Ant., Stojanová Ludmila, Weintrittová Anna, Balák Miloslav, Machuša Josef, Robušík Ludvík, Stránská Anežka, Sklantková Emilie, Ondrová Vlasta, Vrátná Josefa, Koněrzová Věra, Juřenčák Jaroslav, Křapová Růžena, Klusáčková Marie, Patočková Ant., Tvaroh Josef, Tesař Josef, Bišková Marie, Kubík Ladislav, Zlámal Ferdinand, Doležel František, Voborská Marie, Bendová Zdenka, Šestořádová Zdenka, Jestřabský Cyril, Krčil Stanislav, Psota Jaroslav, Novotný Václav, Mikšů Bohuslav.

Kteří zapomněli napsati svou adresu nebo ji napsali špatně, ať nám nezalívají, že nic nedostanou! Pokud jste ještě odměny ze soutěže nedostali, přijdou vám v několika dnech. Projevte svou vděčnost a získávejte nové odběratele. Kdož ví, zda nebudete překvapeni novou soutěží!

Vzácným průvodcem celým církevním rokem ti bude knížka *Fidelis: Mes fêtes* (str. 250, cena 4 frs.; vyd. Apostolat de la Prière, Toulouse); poučí tě o významu větších svátků, vnukne ti příhodné modlitby, poví ti povzbuzující příběhy. Jiná knížka téhož nakladatelství od J. Besnard: *Enfants, vous êtes grands* (str. 75), cena 3 frs.) vleje do tvého srdce sebedůvěru křesťanskou, neboť tě přesvědčí, že jsi veliký před Pánem Bohem, veliký dary Božími i svými povinnostmi.

Spisy Jóna Svenssona, miláčka katolické mládeže celého světa, počaly v českém jazyku vycházeti v úplném vydání. První svazek *Za slunných dní* (str. 189, cena 12 Kč) již vyšel; povídky ze života islandských dětí jistě uchvátí i vás a zanechají ve vašich duších dobré zrno. Čtete Svenssonovy krásné knihy. (Vyd. naklad. Universum, Praha.) — Svensson píše své knížky německy a nedávno v německém vyšel nový svazek pod názvem *Wie Nonni das Glück fand* (str. 175, cena 2.60 Mk, vyd. Herder, Freiburg). Nonni, malý hrдина, protestant, odchází do světa, hledat štěstí; našel je, kde netušil, v katolické církvi, v katolickém kněžství a v řádu jezuitů. Buďte jisty, děti, že tato knížka rovněž předčí všechna vaše očekávání.

Rád stavíš? Mnoho potěšení ti připraví sestavení chrámu sv. Jiří na hradě pražském z československých modelovacích archů (vydal B. Kočí, Praha, cena 5 Kč). Arch modelovací je pěkně vytisknut a zabaví tě dlouhou chvílkou postavení podoby tak vzácného domu Božího.

Ve franštině ti připraví mnoho radosti knížky ze sbírky *L'année en fêtes pour nos enfants*, vyd. Desclée De Brouwer Cie, Paris, svazky váz. po 10 frs. Posledně vyšlo od Raissy Maritain: *L'Ange de l'école* (str. 139, ill. Gino Severini); ani strýc Všudybyl ještě neviděl tak pěkný životopis velkého učence a svěťce svatého Tomáše Akvinského, který jest ochránce všech katolických škol. — Dále vyšlo od J. Danemarie: *La fête du Sacré-Coeur* (str. 169, ill. Petr Dubreuil). Je to příběh tří sourozenců z horácké rodiny, kteří věrnou úctou k Božskému Srdci Páně vydobudou štěstí a pokoj své rodině, získají srdce dětí z celého okolí pro své ideály. Tu se můžeš přiučítí mnohemu dobrému.

Casopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Nová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Říjen 1934.

Číslo 2.

*Nejsvětější svátost chránila svatou Barbaru
ve všech protivěstvích.*

Vrcholem našich tužeb bylo...

E. Merichovský O. P.

V mém rodném kraji byl veliký zámek, ukrytý stinnými korunami stoletých lip. A v tom zámku žil velice bohatý a vznešený člověk. Měl syna, jedináčka, ne většího než my, kterého velmi miloval. Říkali jsme mu „naš malý pán“. Byl vždy laskavý, usměvavý, kde kdo jej měl rád. Jen o něm jsme mluvili mezi sebou a vrcholem našich tužeb bylo dostati se jednou k němu do zámku, býti s ním a mluvit s ním. Měli zahradníka, který tolik pěkného věděl o krásách zámku, o laskavosti vznešeného člověka i o dobrotě našeho malého pána. Poslouchali jsme se zatajeným dechem a touha naše den ze dne byla větší. Nenudilo nás státi celé hodiny pod starými lipami, jen abychom slyšeli zvonivý smích našeho malého pána, abychom uviděli jeho milou tvář v okně, anebo celého, když se procházel po pavlači. Ovšem tehdy již naše smělost byla již tatam a s velkou uctivostí poodstoupili jsme do pozadí. Ale v srdcích našich žila stále ta touha: kéž bychom si mohli jednou s ním zahrát. Naš malý pán se nás však neštítal, třebaže jsme byli vůči němu nuzní. Po každé, když nás uviděl, pozdravil nás, přívětivě na nás kývaje. A když nás dokonce začal podělovat z těch dobrot, kterých sám měl hojnost (shazoval nám je s pavlače), získal si naši lásku dokonale. Již se nám nėsnilo o ničem tak často, jako o našem malém pánovi. Každý z nás si mnohdy pomyslíl v duchu: Ó můj malý pane, jak tě mám doopravdy rád!

Milé dítě, nepřipomíná ti toto vypravování něco zcela jiného? Hleď, i ve tvém kraji, v městě, ve vesnici, kde ty bydlíš, je takový veliký zámek a snad zrovna tak ukrytý ve stínu košatých lip. Jenže tomu u vás říkají kostel, což je latinské slovo a znamená skutečně zámek. V něm přebývá ten vznešený Pán, jemuž říkáme Stvořitel nebe i země, náš nebeský Otec.

A nyní již samy uhádnete, kdo je tím vaším Malým Pánem. Čtu ve vašich očkách, je tam napsané: To je náš Ježíšek ve svatostánku! O vás pší tyto řádky, milé děti, které z vás neměly to štěstí přistoupiti ke svatému přijímání. Hleďte, neřekl-li jsem pravdu, že skoro denně přicházely jste k zámku, abyste mohly viděti Ježíška? A ten dobrý zahradník Boží, kněz, nevykládal-li vám krásné věci o zámku, jímž jest království nebeské? Nevykládal vám též i o vašem Malém Pánovi, o Ježíškovi, přebývajícím ve svatostánku? Neposlouchaly jste se zatajeným dechem vypravování o jeho dobrotě, o jeho lásce k vám? Vidíš, i ty znáš již svého Ježíška, ale vidíš jej jenom z povzdálí, jako my svého malého pána. Vidíš jej, jak se na tebe usmívá z okna monstrance při požehnání. Vidíš jej ve velebné Svátosti, když jej kněz při mši svaté pozdvíhl. Vidíš jej dokonce blizoučko, jako by stál na pavlači, když jej kněz u mříže podával starším při svatém přijímání. Ale to se ti již zdálo velice blízko a proto s velikou uctivostí poodstoupíš do pozadí. Poodstoupils, ale srdce tvého zmocňovala se touha klečeti mezi těmi, kteří se líbají s Ježíškem.

Ale neboj se! Popatř na Ježíška ve svaté Hostii, usmívá se na tebe,

vlidně a přívětivě ti kývá od oltáře, protože tě má nesmírně rád. I jeho přesvaté Srdce je plné touhy, aby se již spojilo s tebou. A jako náš malý pán udělil nám z oněch dobrot, tak i tvůj Ježíšek neustále zahrnuje tvé srdce svou milostí; odtud ta tvá tajná touha po něm. Ale tak to musí být. Musíš jej mít rádo již před svým prvním svatým přijímáním. Musíš i opětovat lásku svátostného Ježíše.

Nesmí uplynouti ani jeden den, abys jej nenavštívil. Ano, musíš se k němu denně přibližovati, musíš se k němu denně modlit. Jako jsme si říkali my o našem malém pánovi: „Ó můj malý pane, jak tě mám doopravdy rád,“ podobně musíš i ty říkat svému milému Ježíši ve svatostánku. A po každé přidej: „a kdybys věděl, můj milý Ježíšku, jak mocně toužím po tobě!“

To bude přípravou na veliký den prvního tvého svatého přijímání, kdy po prvé se budeš moci přivínouti k jeho srdci. Když po prvé tě pozve Ježíšek na návštěvu do nitra svého zámku, jak to učinil nám náš malý pán... Ale o tom, jak vypadala naše první návštěva u našeho malého pána, napíše vám příště.

Na růžencové pouti.

Fr. Jakub M. Zemek O. P.

„Kam zase spěcháš?“ tázala se maminka Netopilová svého Frantika. „Jdu k Exnerům, Láďa si sestrojuje malou „bugatku“ (auto), tož se jdu na to podívat.“ A už spěchal; ani už nezaslechl, že maminka na něho volá: „Ať jsi brzy doma, máš ještě na neděli štípat dříví!“ — U Exnerů pod kůlnou bylo plno kluků. Každý byl zvědav na Láďův výrobek. Aby čas utíkal rychleji, kluci stále vesele povídali o něčem zajímavém. Najednou přiběhl Tonda Hegrů: „Kluci, já půjdu zítra k dominikánům na pout,“ křičel hned u vrat. „Pojďte taky; já jsem si ušetřil už 5 Kč, tož mně naši dovolili jít. Mám jít s naší Mařou, ale já bych šel raději s vámi, pojďte taky!“ — „A jaká je to vlastně pout, teď v říjnu?“ tázali se někteří. „Jéjda, kluci, vy jste hloupí, přece růžencová, to bývá u dominikánů vždy velká slavnost. Tam bude lidí, ach jéjej, to se na to těším!“

„Já bych šel taky, jen kdybych měl peníze,“ povzdechl si Láďa, „půjč mně, Tondo, aspoň korunu a půjdu s tebou.“ A hned se přidávali i ostatní a chtěli, aby i jim půjčil. Ale Tonda se bránil: „Já nemohu všem půjčit, mně by pak nic nezbylo — ale“ — teď Tondovi něco napadlo — „víte co? Já nechám peníze doma a půjdeme všichni na pout pěšky, bez peněz; vezmeme si jenom jídlo, ano?“ „Dobře, to půjdu, to mne naši pustí bez peněz, budou rádi, že jim nebudu doma zavazet,“ sliboval Toník Spáčilů a hned i ostatní slíbili, že půjdou taky.

A hned je omrzela práce s „bugatkou“ a rozutekli se domů poprosit maminku neb tatínka o dovolení jít bez peněz na pout a připravit si věci, potřebné k zítřejší výpravě. Večer se sešli ještě všichni kluci, aby si určili, v kolik hodin vyjdou. Ušesli se, že vyjdou od kostela přesně v 5 hodin ráno. Už se chtěli rozejít, když přišel mezi ně jejich kamarád Míla se svou mladší sestrou Drahou.

„Mílo, pojď s námi zítra na pout, jdeme bez peněz“ — a už mu vykládali své plány. „Já také chci na tu pout,“ vysvětloval Míla, „ale pojedu s Drahou autobusem; Draha by to nevydržela jít pěšky tak dlouho.“ — „Ale nepovídej! Vloni jsem šla pěšky na Bouzov a letos na Praděd a jsou to 4 hodiny a vydržela jsem to, tak vydržím i tu cestu k dominikánům a půjdu také pěšky.“ — „Tož půjdeme oba s vámi, teď to řekneme mamince; s Bohem, zítra na shledanou v 5 hodin před kostelem!“

S tímto heslem se rozešli i ostatní hoši. Ráno v 5 hodin vyrazili naši poutníci od kostela. Měli radost, že žádný z nich nezaspal. To se ví, že kluci běželi a předháněli hloučky lidí, jdoucích také na pout. Cesta trvala půl druhé hodiny pěšky. Před dominikánským kostelem spatřili spoustu krámků, jejeje, to se jim sbíhaly sliny v ústech, když viděli všechny dobroty, ale nic naplat, peníze nechali doma, protože chtěli vykonat opravdovou pout. — „Jé, tady mají pěkná cukrlata,“ podotkl Láďa a labužnický se olízl. — „Kluci, raději pojďte rychle do kostela, já mám na všechno chuť a koupit si nic nemohu, tož rychle pryč! V kostele aspoň nebudu ty mlsy vidět!“ horlil Franta Netopilů. Neradi se loučili s vábnými krámkami, ale dali si říci a šli. V kostele bylo plno lidí. U zpovědníc byla strašná mačkanice. Ministrant zazvonil u sakristie, varhany zahrály píseň před kázáním a na kazatelnu se vážně ubíral kněz, dominikán. „To je sám pan převor,“ šeptali si lidé. Láďa neměl rád kázání. Zdálo se mu vždy dlouhé. Ždouchl do kluků a pravil kysele: „Pojďme přes kázání chvíli ven prohlédnout si krámkami, pak přijdeme až na mši sv!“ Míla však mu řekl: „Jdi, kam chceš, my zůstanem zde!“ A tak Láďa zůstal na kázání taky. Zatím již pan převor kázal o růženci. Mluvil tak krásně, radost bylo poslouchat. Už se ani Láďa nenudil, ba zdálo se mu, že by ho poslouchal třeba celý den. Kazatel rozebíral modlitbu růžencovou a pravil pak: „Nejlépe snad se nám rozjímá tajemství: *Který pro nás ukřižován byl.* Vždyť denně se nám tato událost staví před oči při oběti mše sv. Pán Ježíš se za nás denně na oltáři obětuje, ovšem jen nekrvavým způsobem, ale totéž, co se odehrálo před 1900 lety krvavě na Kalvarii, to se denně nekrvavě obnovuje na našich oltářích při mši sv. Smrt Pána Ježíše nás vykoupila z okovů hřichu a právě tuto jeho bolestnou smrt si připomínáme při mši sv. a při modlitbě bolestného růžence. Vždy si musíme připomínat lásku Krista Pána, která přinutila Pána Ježíše-Boha, aby sestoupil na svět a se za nás obětoval svému Otci nebeskému. Ustanovil pro nás obět mše sv., aby nás jí posvěcoval a bezpečněji přivedl do nebe. Modleme se denně sv. růženec aspoň v tomto měsíci říjnu, v měsíci to Královny sv. růžence! Uvidíte, že čím lépe se budete modlit růženec, tím větší užitek budete mítí ze mše sv., a čím zbožněji budete přítomni mši sv., tím vroucenější a lépe se vám bude modlit sv. růženec. A k tomu nám svou pomocí přispěj Panna Maria, Královna sv. růžence; Amen.“ — „Pán Bůh zaplat za slovo Boží,“ rozlehlo se kostelem. Pak ihned byla slavná mše sv., po ní průvod kolem kostela, pak městem a zpět do kostela, sv. požehnání a růžencová slavnost se ukončila. Naši malí poutníci přeběhli se sklopenýma očima kolem krámků („aby nebyli pokoušeni“, jak pro-

zradil Láďa) a spěchali domů. Po cestě však si vypravovali znova a znova o celé slavnosti a opakovali si některé části z kázání. — „Já si ještě dnes koupím růženec a naučím se jej pořádně a budeme se jej modlit s Mílou,“ pravila Draha. „Naše maminka má růženec, já si jej vypůjčím od ní,“ umiňoval si Netopil. „A já taky, a já taky“ — — slibovali i ostatní.

K večeru přišli naši poutníci domů, unavení, ale přece jenom měli radost, že to vydrželi, jít na pout bez peněz, a pak byli rádi, že se dověděli, jak je možno spojit modlitbu sv. růžence se mší sv. Po druhé půjdou na pout zase.

*

Nemůžete-li jít na pout, pomodlete se aspoň doma sv. růženec! Pán Ježíš z vás bude mít radost, protože modlitbou růžencovou činíte velkou radost jeho Matce — Panně Marii. Kdo jí způsobí nejvíce radosti?

Lojzek má pravdu.

Fr. Karel.

Kdesi — řeknu vám, kde: odbírají tam také „Pán přichází“ — jsou dva malí kluci. Celkem jsou hodní. Jeden sice nedávno rozbil souseďům kamenem okno, ale hned to řekl mamince a prosil za odpuštění, takže jej dosud k hodným můžeme počítat. Druhý se pral jen dvakrát. Oba ministrují. Pan farář i kostelník jsou s nimi spokojeni.

Modlit se umějí již dávno. Nepamatují ani, jestli se vůbec někdy modlit neuměli. Ráno a večer se modlívali doma se všemi. V poledne, jak jim řekla maminka, ať jsou kdekoliv, pomodlí se Anděl Páně. To však není všecko. Už delší dobu začínají dostávat rozum a modlívali se také v jiný čas. Asi před týdnem bylo babičce velice špatně. Když to Lojzek uviděl, odešel do zahrady, sedl si pod strom a dělal, jako by si hrál. — A co dělal? Prosil Pána Boha, aby se babička zase uzdravila.

Nesmíme chválit jen jednoho. Tonda také zasluhuje chvály. Právě týž den šel tatínkovi pro cigarety a na cestě potkal hejno kluků ze čtvrté třídy, kteří se posmívali shrbenému a otrhanému žebrákovi. Bylo mu ho líto. Nejraději by byl klukům natloukl, ale byli silnější. K trafice měl ještě hodný kus cesty a proto se začal za otrhaného ubožáka potichu modlit. Jde zpátky a slyší strašně naříkat Ferdu Krýzlového, toho, co se žebrákovi nejvíce posmíval. Milý Ferdáček se totiž při své klukovině řádně kopl do palce. Tekla mu krev. Tonda hned napadlo, že to asi bude trest za darebáctví, ale bylo mu i Ferdy líto. Pane, to není maličkost, kopnout se do palce. Když si Tonda vzpomněl na svoje poslední kopnutí, ještě nyní se mu v očích zajiskřilo. Ferdovi ovšem nemohl pomoci. Aby ho alespoň nějak potěšil, pošeptal mu: „Nebreč, to tě přestane!“ A už pelášil domů.

Vraťme se k nemocné babičce. Už vlastně není nemocná. Za dva dni se jí ulehčilo. Lojzek radostí skákal skoro půl hodiny. Pak se náhle zastavil, zvažněl a odešel na své místo do zahrady. Povidal si v duchu: „Když dostanu od někoho hrušku, nikdy nezapomenu poděkovat. Proč bych teď neměl poděkovat Pánu Bohu, že je už babičce lépe?“ A pěkně

se pomodlil Otčenáš s krátkou modlitbou na poděkování, kterou si sám složil.

Navečer seděl s Tondou za vesnicí na mezi. Brouci zalezli do děr a neměli již ani o čem povídat. Tu Lojzek přiznal barvu, jak to bylo s babičkou i s tím poděkováním. Zrovna ho to páliło, déle nemohl mlčet. Když Tonda poznal, že se nemusí stydět, prozradil i on své tajemství. Jenom s tím Lojzkovým poděkováním nebyl jaksi srozuměn. To prý stačí pomodlit se napřed. Skoro se o to začali hádat.

Co myslíte, který měl pravdu? — No, Lojzek! Dobře si to řekl s tou hruškou. Což není nutné také poděkovat za pěkné vysvědčení a nejen se modlití za pěkné známky? A právě tak nemáme prosit jenom o zdraví, nýbrž pěkně Pánu Bohu poděkovat za zdravé oči, uši, ruce, nohy, když nám je dal, ač jsme ho ani neprosili. Tak je to se vším. Za vše máme Pánu Bohu děkovat, vše od něho máme. Život, rodiče, krásné slunce, vodu, lesy, stromy.

Takové poděkování můžeme Pánu Bohu vzdát kdykoliv a nikdo o tom ani nemusí vědět. Tedy nezapomínat, máme u Pána Boha mnoho dluhů!

Mládí sv. Jana Boska.

Fr. Cyril.

Hned jakmile někde uslyšel zvonit Anděl Páně sundal klobouk, klekl a zvolna, zbožně se ho modlil, protože měl Pannu Marii velice rád. Vůbec celý život jí velice ctil, v ni důvěřoval a také všechno si od ní vymohl.

Bylo mu asi 9 let, když měl sen, který měl veliký vliv na jeho život a nikdy mu nevymizel z paměti. Octl se v nějakém dvoře, kde bylo mnoho dětí; některé se smály, jiné si hrály a jiné nadávaly. On jak to uslyšel, vrhl se na ně s úmyslem pěstmi je přivést k mlčení. Vtom se vedle něj objevila jasná postava krásného muže. „Ne pěstmi, ale dobrotou a láskou musíš je získati a poučiti o kráse ctnosti a ohavnosti hříchu.“ On zaražen ptá se udiveně: „Ale jak je mohu poučovat, když jsem dosud tak malý a sám mnoho nevím? To je skoro nemožné?“ „Musíš usilovat o získání potřebných vědomostí. Dám ti učitelku, která tě naučí pravé moudrosti.“ „Kdo to je?“ „To je ta, kterou třikrát denně pozdravuješ.“ Vtom se již vedle muže objevila krásná paní celá v záři. Vzala ho za ruku a ukázala na dvůr. Děti zatím odběhly a na jejich místě bylo stádo různých zvířat: kůzlat, beranů, psů, koček. „Hle, tyto musíš svou dobrotou a houževnatou trpělivostí učiniti mými dětmi,“ řekla mu a v tom okamžiku již tam bylo právě tolik bělostných oveček, které poskakovaly a tlačily se k onomu muži a paní. Na jeho prosbu o vysvětlení, co to vše znamená, odpověděla paní, že to svým časem pochopí. Vtom se probudil. Když pak ráno vyprávěl onen sen, projevil o něm každý své mínění. Bratr Josef myslil, že bude pasákem skotu, bratr Antonín se jen drsně vysmíval: „Možná, že budeš vůdcem loupežníků,“ matka podotkla: „Kdož ví, nebudeš-li přec jen někdy knězem,“ a babička řekla, že snům se nemá věřit. Přisvědčil, ale přece častěji o tom uvažoval. (Pokračování.)

Pout strýce Všudybyla.

(O svatém poustevníku se dvěma havrany.)

Svatý Meinrad neměl dlouhou chvíli, ani mu nebylo o samotě smutno; nerušen ustavičně rozmloval s Bohem, modlil se hodinky, sloužil mši sv., zpíval posvátné písně. Zbožná pověst vypráví, že při nočních hodinkách se u něho zjevovalo bělostně oděné a zářící Děťátko a modlilo se s ním střídavě žalmy. A v kapličce „černé“ Panny Marie — socha Rodičky Boží s Děťátkem, kterou sv. Meinradovi pro kapličku darovala curyšská abatyše, je z černého dřeva, proto se jí říká černá Panna Maria — bylo tak milo pobývat na modlitbách.

Avšak Otec nebeský nechtěl, aby světlo zbožnosti a dobrého příkladu sv. Meinrada zůstalo dlouho ukryto v neznámu, a tak po nějakém čase zase lidé objevili poustevníka, známého již s hory Etzel. A zástupy zbožných poutníků k samotě sv. Meinrada rostly; jeden hledal léku proti nemoci, jiný zase prosil o radu v pochybách, jiní toužili po útěše ve starostech a bolestech, jiní zase se vyznávali z vin a odnášeli si odpuštění. To víte, děti, mezi lidmi je neustále plno bolestí, trápení, starostí, a každý hledá, kde by bez obavy mohl otevřít své nitro. Není tedy divu, že u vlídného poustevníka bylo vždy víc a více návštěvníků. Sv. Meinrad pomáhal a radil z lásky k Bohu, ale sama vděčnost pobízela poutníky, aby se také nějakým dárkem odvděčili svatému příteli. Jeden přinesl nějaké potraviny, jiný kus oděvu, ten zase nechal na stole peníz. Ale poustevník v Tmavém lese neskládal darované peníze do pokladnice, ani si nečinil zásob. Co dostal, zase rozdál chudým a potřebným. Avšak nevykládal o své štědrosti a někteří zlí lidé se proto domnívali, že u poustevníka jsou již nahromaděny veliké poklady.

A tohoto využil zlý duch. Počal našeptávat dvěma ničemům, Richardu a Petrovi: „Chcete zlato, stříbro a množství užitečných věcí? U poustevníka Meinrada je najdete. Je nyní zima, všude plno sněhu a jistě nikdo u poustevníka nebude, budete mít snadnou práci!“ Zlé lidi není třeba dlouho naváděti k zlému skutku. Oba ničemové se potají vydali k Tmavému lesu, jemuž se již počalo říkati Poustevny, po německu Einsiedeln. Cesta zasněženým horským krajem a lesy byla svízelná, ale chtivost a hrabivost poháněla zločince. Když se dne 21. ledna 861 již blížili k poustevně, sloužil sv. Meinrad mši sv. a tu uslyšel s nebe hlas: „Meinrade, buď statečný, blíž se tvá hodinka!“ Poustevník se posilil Tělem Páně, dosloužil mši sv. a vroucnou modlitbou se připravoval na velikou cestu. Zločinci již byli u poustevny a bouřlivě se domáhali otevření branky. Poustevník se chvíli zdráhal, potom políbil svaté ostatky, připraven na vše otevřel dveře a přívětivě uvítal ty, o nichž

Milostná černá soška
Panny Marie
v Einsiedeln.

Pohled na einsiedelský klášter od jihovýchodu.

„přišli!“ Násilníci zůstali zaraženi, překvapilo je, že svatý poustevník ví o jejich plánech. Rychle se vzpamatovali a pádili za světce do poustevnícké světničky. Nezadrželo je na zlé cestě, že poustevník jim podával vlastní šat, nabízel pokrmu a nápoje, že je ujistil o své naprosté chudobě. Vrhli se na světce, bili jej kyji po těle a údech, a konečně jej usmrtili ranami do hlavy. Vrahové horečně hledali, ale nardarmo, pokladů nikde, zásob nikde a těch několik kousků jídla a šatu opravdu nestálo ani za obtížnou cestu.

(Pokračování.)

Tatínkovi a mamince pověz, že vyšly kalendáře Matice cyrilometodějské na r. 1935. Jsou pěkné, mnoho povídek i poučných článků, veliká kronika v obrazech! A jsou i laciné, po 6 Kč jsou Posel Apoštolátu, Poutník svatohostýnský, Stráž Moravy, za 12 Kč Kalendář Matice CM., za 18 Kč Cyrilometodějská rodina. Mohou si tedy vybrati podle záliby i podle kapsy.

Chceš ještě jiné dobré časopisy pro mládež? Anděl strážný vychází v Obč. tiskárně v Brně, měsíčně, s poutavou povídkou v příloze, stojí jen 8 Kč, s románovou přílohou 12 Kč. Dětský svět vychází v Praze II., Karlovo nám. 5, každých čtrnáct dní, roční předplatné 10 Kč. Rajsskou zahrádku vydává V. Kotrba v Praze II., Pštrossova, vychází měsíčně, předplatné 6 Kč. Starší školáky a školačky zvláště upozorňujeme na slovenský dětský časopis Priateľ dieťok; vydávají OO. františkáni v Kremnici, roční předplatné 10 Kč. Vyberte si, který se vám bude líbiti, vydavatelstva vám ráda pošlou ukázkové číslo.

Máš svůj kalendářík, zápisník? Neodkládej si zaopatřit Malý kalendář na r. 1934-35, jež vydalo Universum v Praze II., Karlovo nám. Kalendářík je úpravný, překvapí tě pestrým a užitečným obsahem; dobře jej svázali do plátna a bude ti tedy věrným průvodcem na celý rok! Stojí jen 5 Kč.

Uč se polsky! Je to náš nejbližší příbuzný krvi slovanskou i vírou. Uč se četbou dobrých knih; strýc Všudybyl ti může doporučit překrásnou a velmi poutavou knížku pro mládež Jadwigi Roguské-Cybulské Tajemnica Tatr (vyd. Księg. Sw. Wojciecha, Poznaň); do příběhů malého přítele Tater je vloženo mnoho povzbuzení k lásce, k dobru a ke kráse, dotkne se srdce smutný osud Mirkova otce, místy se i upřímně zasměješ, a když dočteš, začneš jistě znovu. Krásná knížka v každém ohledu.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Listopad 1934.

Číslo 3.

*Duše v očistci jsou jako tito chudáci.
Pros Pána Ježíše, ať je přijde potěšit.*

Co máme vědět.

B. Jakub.

I.

Byl krásný den. Slunečko mile ozařovalo a oteplovalo zemi a působilo tím velkou radost mladým i starým; největší ovšem dětem. Hrály si celý den, byl právě čtvrtek, a přece nebyly ani trochu unaveny. Stále pobíhaly po pastvisku, hned zpívaly, hned zase si hrály atd. Pomalu se blížil večer a vzduch se ochladil. A zvláště když zapadlo slunce pak bylo skoro zima. Děti byly trochu skřehlé, avšak přece se jim nechtělo domů, vždyť si měly ještě tolik povídat!! A zvláště teď sliboval Toník Pavelčíků, že jim řekne něco „tajného“. A proto, aby mohly ještě poslouchati a při tom jim nebylo zima, udělaly si oheň. Posadily se kolem a očekávaly, co to bude za tajnost! A Toník hned spustil:

„Tož se podívejte, děcka! Ale o tom, co vám řeknu, nikomu ani muk! — Včera mne poslala maminka do obchodu nakupovat. Tam sedělo několik mužů a o něco se hádali. Když jsem tam přišel, právě jeden povídá: „A přece jsem to četl, že v některých církvích se nemusí při zpovědi říkat každý hřích zvlášť. Stačí prý jen se přiznat veřejně, že jsem hřešil a pak musím slíbit, že se polepším!“ — Já jsem se dělal, že neslyším, ale dobře jsem poslouchal. A pak, když jsem už měl nakoupeno, celou cestu jsem myslel jen na tu zpověď, oni jí říkali „všeobecná“. Tož co na to říkáte vy?“ dokončil svou zprávu Toník. Hoši i děvčata umlkli. Zdálo se jim to všem divně; taková zpověď!!!

Cyril Ulčíků však po chvíli poznamenal: „Víš, Tondo, mně by se líbila taková zpověď. Pozítřku máme jít ke sv. zpovědi a mně se opravdu nechce říct tam úplně všechno velebnému pánovi, třeba, co si pomyslí, když se mu budu zpovídat, že jsem byl na jeho ořechách?! Mně by se mnohem více líbila ta „všeobecná“ zpověď!!!“

„Jé, takový neznaboh!“ hrozila se všechna děvčata. Ale už zas chtěl mluvit Toník: „Počkejte, ještě vám něco povím. Také tam povídal jeden strejc, že prý kdesi četl, že zpověď vymyslili kněží, aby si udrželi nad lidmi moc. Ale tomu já nevěřím. Ale musíme se na to všechno někoho přeptat!“

Uvažovali všichni ke komu mají jít. K velebnému pánovi se styděli jít a k panu učitelovi také. Najednou je vysvobodil Jiřík Bařínů. — „Víte co?“ pravil, „náš Józka studuje na gymnasiu, ten to jistě bude vědět, půjdeme se zeptat!“ Všichni z toho měli radost. Uhasili oheň a šli.

II.

Ve světničce u Bařínů blikalo světlo. Petrolejová lampa svítila mizerně a v pokoji bylo pološero. U lampy seděl student Józka. Byl zahroubán do knih, neboť už letos nastávaly jeho poslední zkoušky na gymnasiu — maturita. Tak byl zabrán do učení, že ani neslyšel dupotu pod okny. Najednou se rozlítly dveře a do jeho pokojíku se vhr-

nulo asi osm školáků a školaček. Překvapen vstal od stolu a už se chtěl ptát, co se děje. Ale už stál u něj jeho malý bratříček Jiřík, přitulil se k němu a hned mu vysvětloval: „Jdeme se tě na něco zeptat. Nevíme, co s tím máme dělat.“ A hned se přidali i ostatní a vyložili „panu studentovi“ své pochybnosti. Usmál se, zamyslel se na chvíli, pak vytáhl několik knížek, vyhledal si v nich několik míst a pak začal poučovat.

„To zpověď „všeobecná“, jak jsi o ní, Tondo, slyšel, není v duchu Pána Ježíše a apoštolů a tedy vlastně není zpovědí. Musím vám vše vyložit od začátku. Pán Ježíš řekl kdysi: „Nebudete-li činiti pokání, všichni zahynete!“ A apoštolům řekl: „Komu odpustíte hříchy, budou mu odpuštěny, komu neodpustíte, nebudou mu odpuštěny!“ A svatý apoštol Jakub vybízí křesťany, aby se vyznávali ze svých hříchů. Tím byla vlastně ustanovena už sv. zpověď, aby mohly býti lidem odpuštěny hříchy. Církev svatá vylučovala ze svého společenství všechny, kdo se dopustili nějakého těžkého a pohoršujícího hříchu. Avšak takoví vyobcovaní nebyli považováni za zavržené na věky. Naopak, věřilo se, že mohou *upřímným pokáním* dosáhnouti odpuštění. Aby mohl býti vyobcovaný přijat zpět do Církve svaté, musel *vyznati* své provinění a za ně pak činiti pokání, mnohdy velice těžké. A musel *vyznati všechny hříchy, každý zvlášť.*“

Děti poslouchaly napjatě. Avšak dostavila se únava po celodenním litání a honění a nožky je začaly bolet. Proto se posadily na zem. Student si chvíli oddechl, podíval se do jakési knížky a pak opět pokračoval: „Panečku, tehdy byla zpověď mnohem těžší než dnes. Byla totiž dvojí zpověď: *veřejná a tajná*. Když dal někdo svými hříchy druhému pohoršení, musel se z těchto hříchů vyznati veřejně před biskupem, kněžími a všemi lidmi v kostele.“ — „To bylo strašné. Kdyby tak maminka byla právě v kostele a já tam měl říct veřejně všechny své hříchy, jéjéj, ta by mne pak doma zřezala za to!“ povzdychl si už známý Cyril Ulčíků.

Student Józsa se usmál. „Ale vždyť tehdy byla také tajná zpověď, jako je dnes. Věřící vyznal jenom samému knězi všechny hříchy i sebetajnější, třeba jenom v myšlenkách spáchané. Potom bylo uděleno pokání. Ale to bylo mnohem těžší než nyní. Někdo musel konati za své hříchy pokání po celý život, musel se postit, bičovat atd. Však jste už jistě slyšeli o Božetěchovi, jak musel jíti za pokání pěšky z Čech až do Říma a na ramenou nesl velký kříž, který si sám vyřezal. Tak tedy to vypadalo se svatou zpovědí už za prvních dob Církve svaté. Musely se vždy vyznávat hříchy, a to každý hřích zvlášť. A dnes máme právě totéž. I dnes se musejí vypočítávat všechny i nejtajnější hříchy, aby byla sv. zpověď úplná. Proto se musí nejdříve dobře *zpytovat svědomí*, aby se nezapomnělo snad z nedbalosti na některý hřích. Jak se zpytuje svědomí, máte pěkně vysvětleno v katechismu. Hlavně však je třeba *lítosti*, neboť bez lítosti nemůže býti ani řeči o odpuštění hříchů. Jen si vzpomeňte na obyvatele Ninive! Poněvadž litovali svých hříchů, byli ušetřeni od záhuby. Pak si musíme umínit, že už ne-

budeme urážet Pána Boha hřichem (*opravdové předsevzetí*). A když jsme již dobře připraveni, *vyznáváme se* ze všech svých hříchů. A po svaté zpovědi vykonáme *uložené pokání*. Nyní dávají velební páni ve-lice malinké pokání, obyčejně dávají za pokání něco se pomodlití." — Student zmlkl a ptal se, jsou-li spokojeni. Jediný Cyril měl zase pochybnosti.

„Ale co si pomyslí velebný pán, když mu tam řeknu, co jsem všecko vyvedl?“

„Víš, Cyrilku, vždyť on už tě velebný pán dobře zná. Ví co jsi za ptáčka, nemusíš se bát, že ho překvapíš svými hřichy. On bude mít radost a pomyslí si o tobě: Díky Pánu Bohu, že je ten hoch tak hodný a upřímný. Velebný pán bude mít radost, že lituješ hříchů. Proto také není pravda, že kněží vynalezli svatou zpověď, aby si udrželi moc nad lidmi, neboť velební páni o takovou moc nestojí! Však znáte našeho velebného pána! Tak co, stačí vám to pro dnešek?“

Příkývli, ale zůstali sedět na zemi dále a začali škemrati: „Ještě nám něco řekněte!“

„Dnes už nemám času, musím se připravit do školy, přijďte v neděli odpoledne, pak vám budu vykládat, o čem budete chtít. Ale dnes už musíte jít!“ Hned byli na nohou. Ještě sborově poděkovali: „Pán Bůh za-plať, s Pá-nem Bo-hem!“ a už byli pryč. Každý spěchal domů, kde už je starostlivě očekávali. Cyril Ulčíků rychle trochu povečeřel, pomodlil se před spaním a rychle vklouzl do postele. Ale neusnul. Stále znova a znova si opakoval, co jim student vykládal. A nikdy to nechce už zapomenout. Také si už nepřeje „všeobecnou“ zpověď a je rád, že může chodit k jejich hodnému velebnému pánovi. Nemá strachu, že se na něho bude velebný pán hněvat pro jeho hřichy. A když mně vykládal tento příběh, řekl na konec: „A řekněte čtenářům „Pána přichází“, aby si dobře zapamatovali, co nám pan student řekl. Už se těšíme na neděli. Zase nám něco zajímavého poví. A pak vám to zase řeknu.“ Tak se můžeme těšit na příští Cyrilkův výklad! Prozatím si zapamatujme těchto několik věcí o svaté zpovědi. A nikdy na to nezapomínejme!

Proč má pavouk na zádech kříž.

Kdo ví, proč někteří lidé si oškliví pavouky. Jsou to přece užiteční tvorové Boží a nečiní lidem nic zlého. Kdysi pavouk křížák nemíval na zádech kříž, ale nerozumní lidé jej pronásledovali stejně jako dnes. Proto se pavouci naučili lidem vyhýbat a prchat před nimi a ukrývají se v koutech, mezi křovím a všude, kam lidé zřídka přijdou.

Také na Kalvarii byl v křoví ukryt veliký pavouk. Nebyl zvyklý vídat často a mnoho lidí. Jen občas, když spravedlnost trestala smrtí veliké zločiny, přicházel na Kalvarii hlouček vojáků se zločinci, kteří smrti odpýkávali své viny.

Jednoho dne byl pavouk celý udivený: na Kalvarii přišel veliký zá-

stup lidí a vojáků, uprostřed nichž nešel jeden odsouzenec, ale dokonce tři. Každý odsouzenec si nesl kříž. Čekal je trest ukřižování.

Netrvalo dlouho a již na Kalvarii zaznívaly rány kladiv na hřeby, a po chvíli stály podivné tři stromy, bez kořenů, bez listů, jen s příčnou větví a se živým plodem. —

Pavouk zvědavě vykukoval z pod listů křoviska, které rostlo zrovna vedle prostředního kříže. Už dobře znal smutné divadlo ukřižování, ale se zájmem se díval na odsouzence a rozvažoval, jak který z nich se chová. Zločinec, který byl na levém kříži, měl na čele jasně napsáno, že nebylo nejmenší naděje na polepšení. Ale v obličejí odsouzence na pravém kraji bylo zřejmo, že v jeho duši ještě rostlo sem tam nějaké dobré zrnko, které by jej mohlo zachránit. Ale Ten na prostředním kříži rozhodně byl odsouzen neprávem a nespravedlivě. Jeho dobrotivé oči nemohly patřit na nic zlého, a ušlechtilá ústa že by vyslovila jediné křivé slůvko?! Celé vzezření prostředního Ukřižovaného mluvilo o jeho vznešenosti, dobrotivosti a ušlechtilosti. „Není možno, to jistě není zlý člověk!“ myslel si pavouk, „jak jenom bych mu pomohl?“ Ale co mohl, ubožák pomáhat? Že by zahnal vojáky nebo lidi, kteří se Ukřižovanému ustavičně posmívali? Nebo že by vytahal hřeby? Ale na to všechno byl pavouk slabý a tak mohl jenom soucitně patřit na Ukřižovaného.

Ukřižovaný, kdo to byl? Syn Boží a náš Vykupitel, Pán Ježíš, jenž trpělivě snášel všechny muky. A nebylo jich málo ani malých. Duší rozrýval pohled na Matičku pod křížem, srdce bolela zatvrzelost Židů, kteří nechtěli o vykoupení slyšet; hlava byla jako v ohni, ověčena bodavými trny a spalována žhavým sluncem, každá žilka v těle bolela od bičování a vysílením, z rukou a z nohou pomalu vytékala svatá Krev . . . Celá příroda zvažovala při pohledu na utrpení Syna Božího.

Jenom mouchy, uličnice a nezmary, jakoby nic. Lítaly a bzuchely o závod a slídily, kde by k čemu přišly. A když zpozorovaly otevřené, zakrvácené rány na těle Spasitelově, sletovaly se na ně, a bodavými sásky hladově pily Krev Páně a pichlavými špičkami ještě rozmnožovaly Jeho bolest.

Pavouk se hněvem ani necítil. Takoví drzáci a neuctivci necitelní. Copak nevidí, že Ukřižovaný není na jejich trápení! Však jim to překazí. Přemohl strach před lidmi, opustil svou skrýš v křoví a hbitě šplhal na kříž. Již je u nohou Páně: rychle nabrousil nožky — svůj tkalcovský stávek — a hbitě začal přes rány na nohou tkáti hustý závoj pavučiny, aby mouchám zabránil přístup k ranám. A když ukončil tkaní na nohou, šplhal výše k pravé, potom k levé ruce a spěšně, ale důkladně přikrýval rány Páně hustým obvazem. Když dokončil závoj na levé ruce, vběhl ještě do spleti trnové koruny, aby i jí opletl svým skutkem milosrdné lásky. Opět pilně tkal, ale kmotříčka křivonoska, která statečně vyrvávala trny z koruny Páně, v horlivosti jaksi neopatrně zavadila o pavouka a již padal. Padal před obličejem Páně. Pán Ježíš se na pavouka laskavě a vděčně podíval, že pavoučkovi až srdce usedalo radostí i lítostí. A Pán mu zašeptal: „Na památku tvé dobrosrdečnosti budeš nosití ty i tvé potomstvo na zádech kříž, aby tě chránil před zly-

mi a nerozumnými nepřáteli, a aby lidi vždycky učil, že mají býti laskaví a milosrdní!"

Od té doby má pavouk křížák na zádech kříž a pavučina má léčivou sílu.

Mládí sv. Jana Boska,

Fr. Cyril.

(Pokračování.)

A pak se již blížil jeho veliký den — první svaté přijímání, na něž se dlouho a důkladně připravoval. Pamatoval si nazpaměť všechny rady a napomenutí své dobré matky, jimiž ho ona k tak slavnému okamžiku připravovala.

Tehda děti nebyly tak šťastné jako dnes, aby směly přijmout Pána Ježíše do svých srdcí před svým 12. rokem. Avšak mladý Jan Bosko pro zbožnost svou a své matky směl již v 10. roce dosáhnouti toho štěstí. A také se důkladně a dlouho na tu chvíli připravoval. Denně musel chodit do školy 5 km vzdálené, aby byl přítomen přípravě prvokomunikantů; a matka ji doma dokončovala: „Milý Jeníku, Pán Bůh ti chystá nesmírný dar. Starej se pečlivě, abys byl dobře připraven k jeho přijetí. Zpovídej se upřímně a nic nezamlč ve sv. zpovědi! Poznávej své chyby, lituj a slib Pánu Bohu, že se chceš v budoucnu polepsiti.“ V době přípravy třikrát provázela svého Benjamínka ke sv. zpovědi. Doma ho nechávala modlit se o samotě, nebo čísti v nějaké knize. Ráno před sv. přijímáním nesměl nikdo k Jeníkovi mluvit a vyrušovati ze zbožné usebranosti, sama ho doprovázela až ke sv. stolu. Po celý pak den nesměl nic pracovati, aby se mohl modlit a nerušeně hovořit se Spasitelem ve svém srdci. Jaký vliv mělo toto sv. přijímání na malého Jeníka, o tom sám píše později: „Zapamatoval jsem si všechna napomenutí zbožné matky a snažil jsem se řídití podle nich. Zdá se mi, že toho dne jsem dělal veliké pokroky ve svém životě, zvlášť v pokoře, ústupnosti jiným, ač jsem předtím býval vzdorovitý a rád jsem pak dlíval u těch, kdož mi poroučeli nebo dobře radili.“

Nejen, že sám se odevzdal Pánu Ježíši, slíbil, že Mu bude přiváděti i své kamarády a slib svůj čestně plnil. Zvětšil své úsilí v získání lásky a důvěry všech dětí, byl vynalézavější, konal vše promyšleněji, plánovitěji. Všude mezi dětmi rozséval dobro, byť ho to stálo sebevětší oběti. Byl jim takřka andělem strážným. Nikdo si nedovolil něco špatného před ním provést nebo promluvit (zastupujte ho a nedovolte, aby se ve vaší přítomnosti a při hrách nadávalo nebo dokonce klelo). A při tom jste neviděli veselejšího kluka nad něho. (Kdyby už tehdy vycházel „Pán přichází“, jistě by to bylo povinností všech dětí, jež znal, ho odebírat. Sám by třeba za několik chudých po 2 Kč předplatil. Hle, apoštolát k následování.) Děti brzy poznaly, že je má opravdově rád: shromažďovaly se u něho a to někdy v takovém množství, že všem to bylo nápadné. A rodiče rádi viděli své děti u Jana, vědouce, že u něho se naučí jen dobrému, ba i starší rádi a zvědavě naslouchali moudrým řečem malého „doktora“, jak mu říkali. Vážné řeči, pobož-

nosti se střídaly s nějakým užitečným zaměstnáním nebo hrou. Byl králem dětí v celém okolí, ale věrným služebníkem krále nebe, k němuž je všechny přiváděl.

Jednou viděl v městě kejklíře. Jsa bystrý poznal, v čem vězí tajemství některých jeho kousků. Napodoboval je a zdařily se mu. Chtěl jich vědět víc, i počal častěji navštěvovati taková představení; potřebné peníze si vydělal, kde mohl: chytal hady, krtky, sbíral houby, ptačí hnízda, zhotovoval klece na ptáky, slaměné klobouky a pod. Kejklíři a kouzelníci však brzy poznali, že jim roste konkurent, i snažili se všemožně znemožnit mu pochopení, ale marně. Jan byl chytřejší. Po představení dělal pokusy. Tisíckrát spadl s provazu, na němž se učil chodit, ale byl tak houževnatě vytrvalý, že se přece všemu naučil: uměl tančit po provaze, prováděl krkolomné skoky ve vzduchu, chodit po ruce, vlezl po sobě do dvou pytlů, polykal peníze a vyndával je z nosu některého diváka, zvětšoval koule, vejce, měnil vodu ve víno, zabil kuře a ono opět běhalo živé a podobných kousků plno.

A pak již vystupoval veřejně. Někde na louce u Becchi napjal mezi dva stromy provaz, připravil stůl, a když bylo vše hotovo, obrátil se k zvědavým divákům: „Tak teď poslechněte kázání, které měl dnes kaplan v Murialdo,“ nebo se modlil s lidem růženec, zapěl nějakou zbožnou píseň, pak teprv měla následovati zábava.

Pout strýce Všudybyla.

(O svatém poustevníku se dvěma havrany.)

(Pokračování.)

Počalo jim býti nedobře, padal na ně strach. Vtom si vzpomněli, že je světec před smrtí prosil, aby u jeho mrtvého těla zapálili dvě svíce, jednu v nohách a druhou u hlavy, a aby potom hleděli prchnout, než by byli chyceni. Rychle chtějí splniti poslední přání zabitého mučedníka, ale ve světničce není ohně. Spěchají proto do kapličky, aby od oltářní svíce rozžehli jednu z úmrtních svic. Vracejí se a hrůzo! Druhá svíce u hlavy světce již hoří jasným plamenem! V rázu postavili svíci k nohám světcovým, popadli lup a chvátali pryč. Domnívali se, že uprchnou, ale zapomněli na věrné druhy poustevníkovy, na havrany.

Havrani již při jejich příchodu naplnili les poděšeným krákáním, zoufale poletovali nad poustevnou, když zločinci zabíjeli jejich zachránitele. A nenechali je prchnouti do neznámých

Havrani pronásledují vrhy sv. Meinrada.

Mariánská kaplička s ostatky svatého Meinrada v chrámu einsiedelnském.

po letech, roku 1039, se ostatky sv. Meinrada vrátily do Einsiedeln a tehdy byl také poustevník benediktin sv. Meinrad prohlášen za svatého. Lebku světcovu, na níž jsou patrné stopy smrticích ran, uvidíte v kapli milostné sochy, relikviář s lebku stojí na oltáři, na dvířkách skříňky je ve stříbře vyryto: CAP. S. MEINRADI M., t. j. hlava svatého Meinrada mučedníka.

(Pokračování.)

Malí ctitelé svatých si rádi přečtou knížku, která jim o nich vypráví. Upozorňujeme vás, že Skolské sestry OSF., Praha-Král. Vinohrady, vydaly tyto knížky: od pí B. Dlouhé, která vám psává i do „Pán přichází“, Děti u blahoslavené Anežky (str. 62, cena 5 Kč); v knížce vypráví o čistém a radostném dětství naší bl. Anežky, kterou si jistě ještě více zamilujete. Jiná knížka Terezička v pensiónátě (str. 83, cena 7 Kč) vás zase zavede za velmi oblíbenou sveticí sv. Terezií Ježíškovou do školy a do pensionátu a poví vám, že již školáci a školačky mají hledati tu nejlepší cestu k Pánu Bohu. Také tam vyšla knížka O Pražském Jezulátku (cena 5 Kč), kterou byste si měli všichni přečísti, abyste nezůstali pozadu třeba za některým Brasiliánem. Pro starší chlapce (a děvčata též) se velmi hodí životopis nového světce svatě čistoty, radosti a kajcnosti sv. Gabriela Possenti, kterého sv. Otec všem chlapcům a mládeži doporučuje za vzor; poznejte jej tedy (str. 152, cena 8 Kč). Sestry vydaly ještě jiné pěkné knihy a rády vám pošlou seznam.

Veliké bohatství života svatých vám denně připomene a vysvětlí útržkový kalendář Matice cyrilometodějské na rok 1935. Stručně vykládá životopis světce každého dne, je vyzdoben obrázky svatých. Stojí pouze 10 Kč i s poštovním. Zasilá Matice cyrilometodějská, Olomouc, Wilsonovo 16.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Prosinec 1934.

Číslo 4.

Náš malý Pán.

25 let!

Fr. Jakub O. P.

Pamatujete si, že nám Cyril Ulčiků něco slíbil v minulém čísle? Že totiž nám poví, o čem jim vypravoval v neděli student Józsa? Cyril nezapomněl na svůj slib. Vypravoval velmi mnoho. Nemohu vám to ani všechno zde napsat, protože by to bylo moc dlouhé, a tož vám to trochu krátkěji jen popíši.

Děcka prý se nemohla neděle ani dočkat. A když bylo konečně v neděli po požehnání, přihnala se jich celá banda k Bařinům, až studentovi vlasy hrůzou vstávaly, když viděl tolik dětí. „Po—chvá—len buď Je—žíš Kris—tus“, zaznělo sborově. Józsa se podíval po dětech, jako by jim chtěl číst nějaké otázky ve tváři. „Dnes bych vám rád řekl něco o sv. přijímání,“ pravil konečně. „Vím, že všichni odebíráte „Pán přichází“ a tam se vždy dočtete mnoho krásných věcí o sv. přijímání, ale dnes vám přece ještě něco o tom řeknu. A na konec vám něco krásného připomenul“ Kluci hned natahovali krky a prý, aby jim to raději hned řekl, že oni to nikomu nepoví, ale Józsa se jen usmíval.

„Až na konec — a tak teď začneme!“

Všichni víte, že první sv. přijímání bylo při poslední večeři. Sám Pán Ježíš podával apoštolům své Tělo i svou Krev k posílení v bojích, které je očekávaly. A od té doby křesťané přijímali denně. Za pronásledování si nosívali svatou Hostii domů a tajně ji pak přijímali, neboť se nesměli shromažďovati v kostelích, jako my nyní. První křesťané byli horlivější než jsou teď. Oni přijímali, protože věděli, že jim bude Pán Ježíš silou ve všech bojích a bolestech a také věděli, že činí Pánu Ježíši radost, když ho často přijímají. Pán Ježíš přece řekl: Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev má život věčný!“

Józsa nadšeně vykládal, ale najednou upozoroval, že si tam něco šeptají dva hoši, kteří chodili už do třetí třídy. Přestal tedy na chvíli vypravovati a čekal až ztichnou. Ale chlapi mluvili stále hlasitěji, až jeden vykřikl: „A, prosím, v našem dějepisu je, že Žizka nadával na kněze a proto jich páčil, že nechtěli podávat všem křesťanům i Krev Pána Ježíše. Žizka sám přijímal i Tělo i Krev Páně.“

„Tož to ten Žizka měl asi pravdu, když poslouchal Pána Ježíše, který si to přál, aby přijímali i Tělo i Krev; a apoštolé přijímali také pod obojí způsobou (Tělo i Krev),“ dokládala žačka měšťanky. — Józsa se usmál, čekal tuto námitku. Proto hned na ni odpověděl: „Při poslední večeři sice přijímali apoštolové pod obojí způsobou, ale přece apoštolové byli tehdy kněžími a i naši kněží přece přijímají Tělo i Krev Páně. Vždyť ve večeřadle byla vlastně mše sv. A co se týče našeho sv. přijímání, vždyť my také přijímáme i Krev Pána Ježíše!“

„Jak to, vždyť přece vělebný pán podává při sv. přijímání lidem jen sv. Hostii?“ namítali malí posluchači.

Józsa měl radost, že se děti tak zajímají, a že se ptají. S dobráckým úsměvem odpovídal: „Ovšem, ale přece my všichni věříme, že v nejsv. Svátosti je živý Pán Ježíš. A v živém Těle Pána Ježíše musí býti i živá

krev. A tak tedy přijímáme v živém Těle Pána Ježíše i jeho živou Krev!"

„Mhm, tož to je tak?“

„Ano, tak. O náboženství věřte více velebnému pánovi, který vám vykládá slova Pána Ježíše! Na to vše si vždy vzpomeňte, když jdete k sv. přijímání. Teď o vánocích uvidíte v jesličkách malé Jezulátko, usmívající se, třebaš bude ve studeném kostele. Zahřejte Pána Ježíše tím, že ho přijmete ve sv. přijímání. Ovšem musíte se na sv. přijímání dobře připravit. Nejdříve musíte jít k sv. zpovědi, abyste měli čisté svědomí (minule jsem vám vykládal o sv. zpovědi!); před sv. přijímáním řekněte Pánu Ježíši, že ho máte rády, že věříte, že je v nejsv. Svátosti přítomen živý, protože on to sám řekl, slibte mu, že se vynasnažíte dělat mu vždycky čest a že se budete vyhýbat hříchu!“

Teď Józsa přestal. Ale bylo na něm viděti, že chce ještě něco říci. A kluci nedočkaví najednou začali se domáhat, aby jim řekl, čím je chtěl na začátku překvapit.

„Teď už jsem vám toho řekl dost o sv. přijímání, proto vám to rád prozradím! Pozor! Příští rok slavíte všechny, děti, velké a krásné jubileum!“

„— — — bileum? A jaké?“

„Už na rok to bude *dvacet pět roků*, co sv. Otec Pius X. vydal prohlášení, že i děti mohou přistupovat ke sv. přijímání, hned jak dovedou rozpoznávat Svátost oltární od obyčejného chleba.“

Nedovedete si představit, jaký rámus všecka děcka dělala. Lidé se zastavovali před okny, mysleli, že je tam nějaký cirkus.

Józsa mohl jen říci ještě: „Ostatní vám jistě napíší v „Pán přichází“, protože tam tak hned na něco nezapomenou!“

Ale to už skoro nikdo neposluchal. Všichni jen křičeli a navrhovali, jak to na rok oslaví. Shodli se konečně, že budou za sv. Otce Pia X. obětovat sv. přijímání. Ostatní slavnosti jubilejní jim jistě pomůže uspořádat velebný pán se studentem Józou.

V příštích číslech „Pán přichází“ oslavíme také toto krásné naše jubileum a povíme vám o tom velmi mnoho krásných věcí.

Čestné slovo Pánu Ježíši.

Fr. Jakub Zemek O. P.

Zimní nevlídné počasí bylo tady. Studený vítr, sněhové plískanice a bláto držely každého u teplých kamen.

Toník Pavelčíků, o němž jsem vám vypravoval v minulém čísle, věděl také, že všude je sice dobře, ale zvláště v takovém počasí, že je doma nejlépe; a zvláště ráno v teplých peřinách! Toník si vůbec potrpěl na spaní. Zvláště ráno ho nemohli dostat s postele. Jedině tatínek s ním něco spravil. Však všimněme si, jak to u nich obyčejně ráno vypadá. Třeba tuhle v neděli. Bylo pět hodin ráno. Toník ještě klidně spal. Oddychoval spokojeně, usmíval se ve spánku, byl šťasten. Ma-

minka i tatínek byli již dávno vzhůru, tatínek něco poklízal na dvoře a maminka zase připravovala snídani.

„Bim, bam, bim, bam —“ ozvalo se za chvíli s kostelní věže. To kostelník svolával už lidi na roráty. A od té chvíle začíná pravidelně Toníkovo utrpení.

„Tonečku, vstávej, dušinko drahá, slyšíš? Už zvoní do kostela, dnes máš ministrovat, vstávej, miláčku!“ budila ho sladce maminka. Ale Toník se ani nehnul a spal dále. Nadarmo mu maminka dávala celou litanií sladkých jmen. Za chvíli přišla maminka opět a začala znova: „No, chlapče, marná sláva, musíš vstávat, abys nepřišel pozdě na roráty!“ — „Jé, už? Ještě chvíli, mně se chce taáák spááát —“ protáhl se a zívł na celé kolo. Posadil se na posteli, ale sotva maminka odešla, svalil se do teplounkých peřin, aby si ještě chvíli pospal. Ale brzy slyšel: „No tož, už ať jsi vzhůru, nebo chytnu řemen!“ Tak začínal vždy budít tatínek; a to pomohlo. Toník vyltl, jako by ho pichl šídlem. Rychle se umyl, oblekl a připravil, neboť věděl, že tatínek neslibuje nic nadarmo a před tatínkovým řemenem měl Toník mocnou úctu. — Pomodlil se, posnídal a běžel na roráty.

„Ejhle, Hospodin přijde“ — začínaly jásavě varhany. Toník vltl rychle do sakristie, vhodil na sebe komži a rochetu, popadl misál a už vesele zazvonil a kurážně a zároveň vážně vykročil k oltáři. Po celou mši svatou zbožně ministroval. Po rorátní mši svaté míval v neděli velebný pán kázání. Obyčejně kázával o adventě. A tak i tu neděli kázal o tom, že „advent je doba přípravy na vánoce, doba pokání. Avšak není to jen příprava na tyto naše pozemské vánoce, nýbrž i na ony věčné vánoce v nebi. Nejlepší přípravou na vánoce jest, očistit se ve svátosti pokání od poskvrn duše — hříchů — a pak častým a hodným svatým přijímáním uchovávat duši čistou a nevinnou pro Pána Ježíše. Každý den sv. přijímání je vlastně pro duši dnem vánoc, neboť Pán Ježíš sestupuje do duše jako sestoupil kdysi s nebe na zemi. Vynasnažme se, abychom mu uchystali ve své duši příjemnější kolébku, než byly jesle betlemské a čistší příbytek, než byl chlév, do něhož se musel Pán Ježíš uchýlit při svém narození pro tvrdost lidských srdcí. V našem srdci nesmí býti špína hřichu, musíme vše, co se nelíbí Pánu Ježíši, vymést ze své duše a tak ho musíme očekávat s radostí a v naději, že on nám bude opravdovým přítelem, bratrem a Spasitelem.“ A velebný pán kázal dále s velkým nadšením. Toník si při kázání umínil, že o vánocích při svém prvním svatém přijímání připraví Pánu Ježíši opravdu nádherný příbytek ze svého srdce a přičiní se, aby jeho srdce patřilo navždy jedině dobremu Příteli dítek — Pánu Ježíši.

A v den sv. přijímání dal Toník Pánu Ježíši své čestné slovo, že Ho bude vždy milovat a často přijímat.

Jak upravíte vy svá srdce pro Pána Ježíše? Vyzdobíte je nebo je necháte v nepořádku jako byl v nepořádku chlév betlemský? O vánocích jistě každý z vás si vezme nové šaty do kostela, nezapomeňte si také vzít novou duši, to jest nezapomeňte zahodit staré hřichy ve svaté zpovědi a s čistou duší přistupte ke stolu Páně!

Náš Malý Pán.

E. Merichovský O. P.

Slíbil jsem, milé děti, že budu dnes vám vyprávěti o našem prvném střetnutí s naším Malým Pánem. Pokusím se to popsat, když ne v tomto čísle, tak budoucně, ale dříve, než k tomu dojdem, musím vám vyložit, co se stalo ještě před oním slavným dnem.

Víte již, s jakou radostí jsme obcházeli zámek! Jak jsme napínali zraky, abychom našeho Malého Pána aspoň na několik vteřin zahlédli, když přešel před oknem nebo cimburiím zámku. Bylo to pěkné, to očekávání v létě a na jaře pod šelestem košatých lip, uprostřed růžových záhonů — ale přišel podzim, zadul ostrý severák, přišla i zima. Prvé deště, prvá nepohoda notně ochladila naši horlivost. Již se nám tam nechtělo chodit. Naše návštěvy byly čím dále tím kratší a řidší, až nakonec vůbec jsme zapomněli na zámek a na Malého Pána. Přišly mrazy, a tu nás více bavilo klouzání po hladkém ledu. Napadl sníh a my jsme prováděli celé vojny se sněhovými koulemi. Bylo nás na to kluků dosti a ani děvčata nechyběla. Ze začátku to bylo ze zábavy, ale čím dále, tím to šlo více doopravdy, až z toho povstávaly všeobecné pračky a rvačky. Nejednen se z nás vracel domů s roztrhaným šatem, krvácejícím nosem, nabouranou hlavou. Hádky a nadávky nikdy nechyběly.

A náš Malý Pán? Dověděli jsme se o tom později, že se pro nás rmoutil, že nejednou proléval hořké slzy lítosti pro naši nevěrnost. Byl by přišel sám a rád mezi nás, ale on, sama dobrota, laskavost a něha, a my zdivočili a špatní, kteří se nebáli dopustiti žádné nedovolené věci, a proto již jsme se nehodili k sobě...

Ale byl věrnějším přítelem, než aby mohl na nás zapomenouti. Když přišlo jaro, sám přikázal svému zahradníkovi, aby brány zámku opět otevřel dokořán a aby sám nás zval k zámku. Přiznávám se, štítili jsme se i já i ostatní. V srdcích našich, ač nevěrnostmi obtížených, silně se ozývalo vědomí naší nehodnosti, ale z druhé strany nemohli jsme odolatí té lásce, která tak se o nás starala. A starý dobrý zahradník s takovým nadšením, s tak úchvatnými slovy líčil zase nám dobrotu našeho Malého Pána, že i v srdcích našich, již již vyhaslých, opět se rozplamenila mocná touha po blízkém styku, po upřímném přátelství s naším Malým Pánem. A tu nejeden z nás hořce se rozplakal nad svou nevěrností, zvláště když jsme se dověděli, kolik muk, kolik bolesti snášel pro naši nevěrnost. Kolik nocí ztrávil beze sna, protože ani v noci nemohl na nás zapomenouti. A tu, když starý zahradník viděl, že i my již litujeme svých nevěrností, když viděl naše slzy lítosti, laskavou rukou osušoval slzy, dodáváje nám naděje, že i nám Malý Pán odpustí naši věrolomnost a zapomene na to. A aby vлил do našich srdcí i zářivý paprsek radosti, prozradil nám, že náš Malý Pán připravuje pro nás velikou hostinu, na kterou hodlá pozvati nás všechny, chlapce i dívky, bez rozdílu. Vrátili jsme se domů vždy s potěšením, počítajíce nejenom dni, nýbrž i hodiny, jež nás dělily od onoho dne.

Milé dítě! Zamysli se nyní, najdeš-li podobnosti mezi tímto vypravováním a svým životem? Hleď, pokud jsi bylo malé, pokud tvůj život byl plný růžových květů naděje a tiché radosti dětství, pokud tě dobrá matka, dobrý otec denně nebo aspoň často zavedl do kostela, vykládající ti o tvém Malém Pánovi ve svatostánku, s radostí jsi spěchalo opět a opět k němu! Ale pak jsi vyrostlo, do tvého života vždy více a více podzimu starosti se vkrádalo. Slunce štěstí tvého nejednou bylo zahaleno mraky zklamání a bolesti, neboť i dětství má své hoře. Ale co hroznějšího, ani zima tě neušetrila, totiž ta nevířivost vůči svému Spasiteli ve svatostánku a tobě se více líbila společnost špatných druhů a družek. Mráz hříchu zledovatěl tvou duši a sněhová pokrývka zakryla ji neproniknutelnou vrstvou — hříšných návyků. Odcizoval jsi se den ze dne Spasiteli, svému Malému Pánovi ve svatostánku. Již se nehodíte k sobě, protože Pán miluje jen čistá srdce a přichází jen do srdcí těch, jichž se nedotkla zloba hříchu.

A váš Malý Pán? Toužil po vás stále a touží po vás i dnes. Hle, snad již poslal k vám svého zahradníka, aby vás připravil na den vašeho střetnutí v prvním svatém přijímání. Poslouchejte ho s radostí při náboženství ve škole. Naslouchejte pozorně jeho výkladům o tom, kolik pro vás, pro vaše hříchy vytrpěl od betlemské jeskyně až po Kalvarii. Pak se nestyďte otevřítí svá srdce, vyjevití ve svátostné zpovědi své nedostatky, poklesky a nevěrnosti a nestyďte se ani vy prolévatí hojné proudy slz lítosti nad svým uplynulým životem. A pak si řekněte, řekněte i tomu zahradníkovi duši, který je prostředníkem mezi vámi a vaším Malým Pánem, a vzkazte i jemu samému ve svatostánku, že se chcete státí hodnými té milosti, aby vás pozval k nebeské hostině, k prvnímu svatému přijímání...

(Příště dále.)

V náručí Božím kdo by se bál?

Fr. Cyril.

Je pozdní večer. Do černě-modrého pozadí nebe svítí střechy domů, ozářené světlem měsíce, jehož oteklá tvář dnes tak podivně shlíží s oblohy, dírkované nesčetnými hvězdičkami. Za každým domem, stromem a křovím pobíhají černé fantastické stíny, schovávají se i za ploty a pod meze před mrtvým a studeným světlem měsíce, číhají na bázlivého chodce, aby ho postrašily.

Ztrnule se usmívající měsíc nahlíží i do domků, vidí tam ledacos, ale dnes ho zvláště zajímá jedna světnička, kde na posteli odpočívá asi devítileté děvčátko. Stále se hýbe, obrací, nemůže usnout. Pozoruje plížení měsíčního svitu a stínů na protější zdi. Přemýšlí o dnešním dnu. — Není se sebou spokojena — byla dnes tak nehodná: Ve škole zlobila pana faráře, musela klečct; doma se to hned dověděli a když bylo pokárána, začala vzdorovat, neposlouchala, raději utekla, když ji maminka volala, aby se zdálo, že neslyšela. Konečně večer selhala (a maminka to jistě poznala, tak smutně na ni pohlédla!). Tak se připravuje k blízkému svatému přijímání! Byla již několikrát, ale

dosud vždy byla hodnější. Co si teď asi myslí o ní Pán Ježíš? „Jistě už mne nemá rád a opustí mne, když ho tak urážím a neplním, co jsem mu slíbila.“ Vzpomněla si na smutný pohled matky.

Anička se pojednou cítila tak osamělá, tak opuštěná a srdéčko se jí svíralo. Což, kdyby této noci zemřela? A zlí duchové prý mají na nehodné děti velikou moc!

A ona je v pokoji tak sama... Naslouchá... Vánek si venku pohrává větvemi, ty šumějí podzimním listím. (Pokračování)

Pout strýce Všudybyla.

(O svatém poustevníku se dvěma havrany.)

(Dokončení.)

Poustevna sv. Meinrada zůstala nějaký čas opuštěná, ale památka svatého poustevníka volala nové následovníky, a tak roku 934, zrovna před tisíci lety, došlo k založení benediktinského kláštera. Štrasburský probošt Eberhard věnoval své jmění na zřízení kláštera v Tmavém lese u poustky sv. Meinrada a klášter dodnes stojí i s městečkem Einsiedeln, které později při klášteře vzniklo. Z kapličky sv. Meinrada se až po dnešní časy zachovala milostná soška „černé“ Matičky Boží s Ježíškem, jež stojí ve zvláštní kapličce na témž místě jako za sv. Meinrada. Nad touto kapličkou se klene kopule překrásného barokního chrámu, jenž byl dostavěn roku 1735. Mnoho zbožných poutníků přichází každým rokem pomodlit se před milostnou sochu Panny Marie s Ježíškem a uctít ostatky svatého Meinrada; největší návštěvy bývají 21. ledna na svátek sv. Meinrada a potom 14. září na svátek posvěcení einsiedelnského chrámu anděly.

Tento svátek posvěcení einsiedelnského chrámu anděly je prastarý a má původ v této zázračné události z roku 948. Když probošt a později opat Eberhard dokončil stavbu kláštera a chrámu na místě poustevny svatého Meinrada, pozval kostnického biskupa svatého Konráda a augsburského sv. Oldřicha, aby nově postavený chrám posvětili ke cti Panny Marie Bohorodičky. Biskupové ochotně přišli do Einsiedeln, či jak se tehdy ještě říkalo na Meinradovu poustku, a na den 14. září se chystali na svěcení

Starobylá rytina zobrazující zázračné posvěcení einsiedelnského chrámu anděly.

Einsiedelská svatyně ve večerním slavnostním osvětlení.

se k posvátným obřadům, a tu bylo slyšeti s hůry hlas: „Bratře, zanech toho, Bůh chrám posvětil!“ Volání se třikrát opakovalo a přesvědčilo shromážděný lid o pravdivosti biskupova vyprávění o nočním zjevení. Sv. Konrád o této události sám papeži Lvu VIII. vyprávěl a nám se podrobná zpráva o ní dochovala právě v bule téhož papeže pro klášter einsiedelský. A na památku se od těch dob v září koná veliký a slavný svátek posvěcení chrámu od andělů.

Klášter einsiedelský je proslavený starým gymnasiem, do něhož se na studia scházívali katoličtí jinoši z celého Švýcarska. — Ale všechno vám nesmím povědět, nechám vám ještě něco, abyste měli co zvidatí, až se někdy pod ochranou svatých andělů vypravíte na pout k „černé“ Bohorodičce a ke sv. Meinradu v Einsiedeln. Až tam budete, nezapomeňte modlitbou též na nás!

Na cestě k Otci. Znáš podobenství o marnotratném synu a víš, že je Pán Ježíš pověděl, aby pobloudilé děti Boží povzbudil k důvěře v lásku Boží. Proto věrná přítelkyně děti, německá přítelkyně Marga Müllerová, dala jedné knížce název *Mein Weg zum Vater*, t. j. průvodce dětí ve svátosti pokání a ve ctnosti kajinosti. Spisovatelka má dar Boží a umí promluvit o svatých pravdách tak srozumitelně tvé duši, že se naučíš prožítí dny svaté zpovědi co nejlépe, naučíš se modlití tak, že opravdu tvé srdce bude ležeti na dlaní Boží. V knížce je mnoho krásných obrázků Balduina Reinhalera a je laciná, stojí 25 Kč, krásně vázaná. Vydalo nakladatelství *Ars sacra* v Mnichově. U sv. přijímání chceš rovněž býti se srdcem prochnutým pravými cty, které jsou vzácným průvodem přícházejícímu Spasiteli? přečti si knížku od F. M. Willama *Der Herrgott auf Besuch* (str. 72, cena 16 Kč, vydal Herder, Freiburg), která vychází již po druhé. Jeníček, hrdina knížky, chtěl býti a byl milým Pánu Ježíši, i tebe svým příkladem tomu naučí.

Bliží se nový rok — zaveďte si nové pořádky! Nový pořádek dokážete řádným zaplacením předplatného. Jsou to pouze 2 Kč za jeden ročník „Pán přichází“ a ještě je dosti dlužníků! Do nového roku vkročte prosti všech dluhů!

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Nová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913.

Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Leden 1935.

Číslo 5.

Prchal — a přece zvítězil ...

V tomto znamení zvítězí!

E. Merichovský O. P.

Byl krásný silvestrovský večer, když se váš strýček II. Červotoč vracel z kostela, kde byl s bratrem a sestrami „pohřbítí starý rok“, jak se u nás lidově říká poslední pobožnosti v roce v předvečer nového roku. Celý den padaly husté, těžké vločky bílého sněhu, aby k novému roku oděly přírodu v nový šat. K odpoledni se přihnál ostrý severák, aby zahnal šedá, jednotvárná mračna, aby nerušila slavnostnost nastávajícího dne. A když byl hotov ve svou práci, sám ustal, aby klid byl dokonalý. To již měsíček stál vysoko nad obzorem a pozlacoval svými zlatými loučemi širokou, zasněženou pláň. Hvězdy se vesele usmívaly na nás s temněmodré, až černé báně nebes. Nechtělo se nám ještě domů, proto jsme se rozhodli, že půjdeme až ke starému kříži, který stojí hodný kousek za vesnicí při cestě vedoucí k městu. Chvilí jsme mlčeli, kochající se v kráse zimní přírody, pak jako nejstarší začal jsem ostatním vykládati o hvězdách. Ukázal jsem Veliký a Malý vůz, Kvočnu s Kuřaty, Orion a Severku, podle nichž mohou určití světové směry. Ukázal jsem jim pás Oriona, na němž podle starých visel meč, ale podle sv. Terezičky je to začáteční písmeno jejího jména, velké T. A tak jsme přišli v řeči až k těm blahým nadhvězdným končínám . . .

Chvilí jsme opět mlčeli, děkující v duchu nebeskému Otci, že nám seslal svého Syna, Spasitele světa. Pak promluvila nejmladší sestra, která, třebaže sotva chodila do první obecné, přece měla již tušení, že všechno to, co se děje na zemi, je závislé na věcech nebeských. Co myslíte, nač se ptala?

Měli jsme doma nový kalendář, jež sestřička prohlížela ještě odpoledne a tu hned na začátku, přede všemi jmény svatých, stojí: n e j s v . j m é n a J e ž í š . A nyní, poněvadž tušila něco, chtěla vědět, proč to . . . Došli jsme právě ke kříži a tu mi přišla na mysl příhoda z prvních počátků Církve. I vyprávěl jsem jim: Podívejte se na tento kříž, říká se, že když toto se stalo ve skutečnosti na Kalvarii, Církev vyšla z otevřeného boku Kristova . . . Je to pravda . . . Tam, na úpatí kříže se shromáždila první Církev . . . Ale nemyslete, že snad od té doby již měla pokoj, že se pokojně rozšiřovala po celé zemi. Konečně, sami jste se učili o pronásledování křesťanů v prvních třech stoletích. Slyšeli jste také o Konstantinovi Velikém, který měl vésti boj proti svému soupeři, císaři Maxentiovi — a tu v modlitbě slíbil Bohu, o kterém již Konstantin mnoho slyšel, sám jsa ještě pohanem, že přemůže-li Maxentia, dá křesťanům úplnou svobodu a sám se stane křesťanem. Bůh jej vyslyšel. Na nebi se ukázalo jasné znamení kříže s nápisem: „V t o m t o z n a m e n í z v í t ě z í š !“ Císař uposlechl a ve znamení kříže zvítězil nad nepřítelem.

Nuže, milé děti, náš život je zrovna takovým bojem mezi dobrem a zlem. Sami jsme slabí, než abychom dlouho obstáli. Proto Církev svatá v okamžiku rozhodného boje — na začátku každého roku, dává i nám jasné znamení: nejsvětější jméno Ježíše a říká nám to, co řekl císaři Konstantinovi: „V t o m t o z n a m e n í z v í t ě z í š !“ Bude-li

naší ochranou sám Ježíš, bude-li naším častým hostem ve svatém přijímání, co se nám může státi zlého? A i když se nám přihodí něco nepříjemného, nestane-li se to k větší slávě Boží a pro naši věčnou spásu? — Vidíte, jak pečuje o své děti naše matka Církev, jak hluboké myšlenky tají v sobě i nejnepatrnější její skutek!

— Věděla jsem to — zvolala sestřička — z té písničky, kterou jsme naposledy zpívali v kostele k novému roku (a kterou vám, milým dětem českým, podám v překladu. Je to lidová kostelní píseň, ale její obsah je hluboký, jako víra věřícího lidu!):

„Ježíši krásný, přebývej ve svých věrných v tomto novém roce“ — a poněvadž nemůžeme mysliti na Ježíše bez jeho panenské matky, písnička pokračuje: „Ó Maria, sladká naděje naše, oroduj za nás, abychom došli zalíbení u Ježíše v tomto novém roce!“

Nuže, milé děti, přijměte to nebeské znamení i vy, a čím častěji do svého čistého srdce, „abyste došli i vy zalíbení u Ježíše v tomto novém roce!“ Modlete se při tom i za vašeho strýce II. Červotoče, aby již čím dříve on sám vám mohl podati Ježíše . . .

Začínáme jubileum.

Fr. Jakub O. P.

„Svatá evangelia nám zřejmě ukazují, jak velice měl rád Pán Ježíš děti, když žil na této zemi. Neboť mu bylo radostí pobývat mezi nimi, vkládal na ně ruce, objímal je a jim žehnal. Také se mu nelíbilo, když je učedníci odháněli a proto je přísně napomenul slovy: „Nechejte maličkých přijít ke mně a nebraňte jim, neboť takových je nebeské království.“ Jak velice si vážil jejich nevinnosti a čistoty duše, ukázal názorně, když zavolal dítě a pak pravil učedníkům: „Amen, pravím vám, nebudete-li jako děti, nevejdete do nebeského království. Kdo se tedy poníží a bude jako tento maličký, ten je větší v království nebeském. — A kdo přijme jedno takové dítě ve jménu mém, mne přijímá!“

Tak začíná, milé děti, krásná encyklika (papežský výnos), kterou svatý Otec Pius X. dovolil již malým dětem přistupovat k sv. přijímání. Oslavujeme letos jubileum této encykliky, neboť už uplynulo d v a c e t p ě t let od té doby, co byla vydána. Proto vám v tomto našem časopise přeložíme z ní několik částí a při tom vám povíme všelicos zajímavého a poučného.

Přečtěte si dobře začátek té encykliky, abyste dobře poznali, jak vás měl Pán Ježíš opravdu rád. Již často jste slyšeli od vašeho velebného pána, jak Pán Ježíš velice miloval děti, mnoho jste se o tom dočetli v tomto časopise. A jistě jste viděli také mnoho obrázků, na nichž je vymalován třeba malý Ježíšek, jak si hraje s dětmi — svými to kamarády, anebo později, jak dobrý Pán Ježíš sedí uprostřed dětí, z nichž některé mu sedí na klíně, a On se usmívá, žehná jim a je mezi nimi opravdu šťasten. A já vám dnes popíši také jeden obrázek, který jsem již kdysi dávno viděl, a který si ještě trochu pamatuji. Poslyšte!

Bylo to ještě v době, kdy Pán Ježíš chodil se svými apoštoly po

zemi. Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, kázal slovo Boží, těšil trpící a zarmoucené, zkrátka nebylo bolesti, kterou by Pán Ježíš nedovedl vyléčit. Kdysi poslal Pán Ježíš své apoštoly do jedné blízké vesnice, do níž chtěl také sám za nimi přijít. Apoštolé tam měli obstarati vše potřebné pro jeho pobyt. Sotva se obyvatelé vesnice dověděli, že k nim přišli učedníci mocného Pána Ježíše, ihned přinesli všechny nemocné a trpící a prosili apoštoly, aby je uzdravili. A apoštolé, jimž Pán Ježíš dal už kdysi moc uzdravovati, vkládali ruce na nemocné a všechny uzdravovali ve jménu Pána Ježíše. Najednou přiběhlo s velkým pláčem jakési děvčátko. V jedné ruce drželo svoji rozbitou panenku, v druhé ruce neslo její nožky a ručky. Pokleklo před apoštoly a prosilo je s pláčem, aby jí uzdravili i její milou panenku, když uzdravují jiné nemocné.

„Má panenka je nemocná, stalo se jí neštěstí, polámala si nožičky i ručičky, uzdravte jí, pěkně vás prosím,“ volalo s pláčem. Lidé se usmívali a zvědavě se dívali na apoštoly, co oni učiní. Apoštolé zůstali zaraženi. Takového nemocného opravdu ještě neměli a proto se ho ani nenadáli! Nevěděli si s tím rady. Všelijak se snažili slepiti polámané nožky nebohé panenky, ale nešlo jim to. A děvčátko tolik prosilo, že ho bylo všem líto! Najednou kdosi vykřikl: „Pán Ježíš již jde!“ Sotva to děvčátko zaslechlo, sebralo rychle rozbitou pannu z rukou apoštolových a první spěchalo naproti božskému Mistru. Přitulilo se k němu a zase prosilo o pomoc. „Pane Ježíši, já vím, že ty to umíš lepší než tam ti“ a ukázalo na apoštoly. Pán Ježíš vzal dítě na ruce, pohladil je a slíbil pomoc. Když mu holčička sklouzla s rukou na zem a podala mu polámanou hračku, usmál se Pán Ježíš, sestavil trochu polámané údy a najednou podal c e l o u pannu udivenému děvčátku. Sotva však se holčička přesvědčila, že je panna skutečně celá, ihned ji položila na zem, zachytila se dlouhých šatů Pána Ježíše a vyšplhala se po nich až na ruce. Posadila se na nich a teď tak vděčně objímala Pána Ježíše, že všichni byli dojatí. „Vidiš, Pane Ježíši, však já jsem ti to hned říkala, že ty umíš všechno lepší, než druzí. Já vím, že ty máš rád nás všechny, proto tě máme také rádi!“

Vidíte, zde máte také obrázek, ukazující, že Pán Ježíš vás má všechny opravdu rád. A o tom byl přesvědčen svatý Otec Pius X., proto si přál, aby i děti chodily již brzy k Pánu Ježíši v nejsvětější Svátosti, aby Ho přijímaly a tak byly stále pod jeho ochranou. V příštích číslech „Pán přichází“ vám vždy podáme kousek encykliky a k tomu vždy něco na vysvětlení. Modlete se velice za sv. Otce Pia X., aby mu Pán Ježíš hojně odplatil za to, že k Němu přiváděl lidi již od jejich dětství!

Přece jen Ježíšek...

Em. Erich.

Byl poslední den před vánočními prázdninami. Na chodbách staré školní budovy bylo čileji než kdy jindy. To se ví, že středem štěbetavých rozhovorů byly blížící se vánoce. I Miroslava, žákyně první třídy, opustila místnost, aby vyhledala svou přítelkyni Máňu z druhé třídy.

Chtěla se jí svěřiti se svým tajemstvím, co všechno napsala Ježíškovi, aby jí přinesl jako dárek k vánocům. Celá rozradostněna vykládala Máně, kolik jí to dalo práce, než dala dopis dohromady tak, aby to její maminka uznala za hodné zaslati Ježíškovi. Ó, to není jen tak lehká práce, býti v první třídě, jenom několik měsíců chodit do školy a již psát dopisy. Její spolužačky ještě neznají ani všechna písmena. A ani ona by to ještě nebyla dokázala, kdyby jí nebyla učila její starší sestra Marie. I tak musí dát dobrý pozor, protože inkoust velmi rychle teče s pera a kaňky skáčou jedna radost a pak ani to pero nechce poslouchat, vždy sleze s řádků, ať se namáhá, jak chce. Ale po dlouhé práci přece se jí to podařilo a mamička slíbila, že pokud bude ve škole, zašle to Ježíškovi a bude-li hodná dceruška, Ježíšek jí to snad přinese, oč žádala . . .

Chtěla právě říci i to, oč žádala, když jí Máňa skočila se smíchem do řeči: „Ach, tys ještě tak hloupé dítě? Ještě tomu věříš, že Ježíšek přináší vánoční stromeček a dárky?“ Mezi hovorem obstoupily je i ostatní děvčata a i ony tvrdily totéž, že stromeček nepřináší Ježíšek, nýbrž že se to vše kupuje na trhu a rodiče pak že to zdobí . . . Byly by mluvily ještě i dále, ale právě zazvonilo na poslední hodinu . . . Učitelka místo obvyklého zkoušení vyprávěla jim něco o vánocích, ale Mira to vůbec neslyšela, jindy tak pozorná, myslila dnes stále na to, co jí řekly její spolužačky.

Stávalo se, že když jí něco vrtalo v mozku, hned běžela k matce pro patřičný výklad, ale toho dnes neudělala. První její cesta vedla ke staré kojně Hátě s otázkou, kde se kupují vánoční stromečky? Háta byla těžko chápavou, proto hned nepostřehla úmysl Miroslavy. Konečně ani to nechápala, proč paní tak skrývá ten stromeček před Mirou, nač s tím dělá takové tajnosti. Proto řekla Mirce: „Právě včera jsme koupily s paní na Žerotínovém náměstí před svatým Michalem. Je to ve sklepě, můžete se na to podívat. Cukroví a ozdoby dnes večer budeme připravovat v kuchyni. Chce-li se Miruška o tom přesvědčiti, ať vyklouzne s postýlky a ať se pak podívá klíčovou dírkou . . .“

Přišel večer. Miru uložili hned po večeri k spánku a ona za chvíli obrátivši se ke zdi, dělala jako by spala. Matka jí pak políbila a vyšla do kuchyně, kde se celá rodina dala do práce. Mira napjatě čekala malou chvíli, pak vyklouzla s postele, po špičkách se připlížila ke dveřím, pozorně vytáhla klíč a nakoukla . . .

Ne! . . . Nechtěla věřiti vlastním očím! . . . Tož děvčata a Háta přece jen měly pravdu! Že by jí podváděli? Ne! Jiným by nevěřila, že jí rodiče podvádějí, ale zde vidí skutečnost. Ale proč jí tak podvádět? Snad ani není žádný Ježíšek, jen proto to vykládali, aby byla hodná? — Tu myšlenku již nesnesla. Klesla na zem, jak byla v košilce a její tělo se otřásalo hořkým pláčem, vzlykotem . . .

Matka uslyšela vzlykot, otevřela dveře a když uviděla Miru na zemi přede dveřmi, hned věděla, co se stalo. Vzala jí do náruče, a trvalo to dlouhou chvíli, než jí utišila. Uhodla, co tak silně vzrušilo Miru a proto začala jí vyprávět o cestě Panny Marie a svatého Josefa do Betlema, o chudé jeskyni, kde se ubytovali a kde v jeslích na studené slámě

přišel na svět Spasitel světa. Jak zpívali nad tím místem andělé: Sláva Bohu na výsostech, pokoj lidem dobré vůle na zemi! Jak zvěstovali blahou zvěst pastýřům, jak ti a později pak i tři králové, následující jasnou hvězdu, spěchali k Ježíškovi s dárky. — Lidské srdce je už takové, pokračovala matka, že i dnes by rádo pospíchalo k Ježíškovi s nějakým dárkem. Ovšem Ježíšek již je v nebi. Co teď? Sám Ježíšek pomohl v tom lidem, když je naučil, že cokoliv dávají lidé ve jménu jeho malým dětem, on to přijme, jako kdyby jemu samému dělali tu radost...

Matka chtěla ještě pokračovat, ale Mira ji skočila kolem krku se slovy: „Odpusť, mamí, již nebudu tak nehodnou. Nyní již vím, že to není podvod, když jste mi říkali, že vánoční stromeček a dárky jsou od Ježíška. Že i on mi odpustí?“

„Ano, milé dítě — dí matka — nepodváděli jsme tě, protože to chce sám Ježíšek a on nám k tomu dává zdraví, sílu i možnost, abychom tě mohli obdarovati ve jménu jeho. Nyní víš i to, proč jsou po každé i jesle pod stromečkem, aby ti stále připomínaly Dárce všech dober. Ale z toho, co jsem ti řekla, můžeš vědět, že i ty můžeš odplácet dárky darem, a to největší, co od tebe očekávají tvoji rodiče, bude poslušné, milující dětské srdíčko. Nemůžeš se ještě starostlivým rodičům jinak odměniti, než právě láskou. A protože to je Boží příkaz — cti otce svého i matku svou — zachováš-li to, zajisté, že ti odpustí i Ježíšek. Ale protože již víš vše, zítra a pak na Štědrý večer sama nám pomůžeš...“

Mira dojetím nemohla ani promluvit, jen tiše se tiskla k srdci mateřskému a její rty se střetly se rty matčinými jako na znamení a závdavek dětské oddanosti, lásky a vděčnosti k rodičům. Když ji pak matka po druhé ukládala ke spánku, tiše zašeptala: „Přece jen Ježíšek!“

Veliké dni československých katolíků.

Zajisté jste již v kostelích slyšeli oznámení, že letos se bude v Praze konati sjezd katolíků celého Československa. Sjezd katolíků nesvolává nikdo jiný než naši nejdůstojnější páni biskupové a proto je katolický sjezd velikým náboženským projevem všech československých katolíků bez jakéhokoliv rozdílu.

Sjezd katolíků je nejvýš potřebný. Jsou dnes opravdu zlé časy ve světě. Přišlo mezi lidi mnoho falešných proroků, kteří naslibovali, že vkrátku vyvedou všechny z bída a nedostatku, že připraví a dají ráj celému světu. Ale jen slibovali a slibují, ráj ve skutečnosti dáti nemohou, nedali a nedají. Jen jedna cesta vede k záchraně všeho lidstva, jen jeden Prorok drží v ruce klíč k pokoji a blahu lidstva, jen jeden zdroj všeho života — Pán Ježíš, Vykupitel lidstva! Jen o Kristu Pánu čteme v Písmě svatém: Já jsem cesta, pravda a život! A toto prohlášení Ježíše Krista má všemu lidstvu a zvláště nám všem v Československu připomenouti katolický sjezd: že i my musíme hledati záchra-

nu přítomnosti i věků budoucích u Krista Pána. Proto má katolický sjezd zároveň poslání apoštolské.

Hle, milé děti, jste ještě malí, ale již můžete sami pracovati mnoho pro zdar sjezdu a můžete mu nesmírně prospěti. Kterak? Především modlitbou za zdar sjezdu, vzpomínkou při mši sv. a při přijímání svátosti; obětujte pro zdar katolického sjezdu svou upřímnou snahu státi se den ode dne lepším. Když vy se budete za požehnání sjezdu katolíků modliti a obětovati, budete také vy míti podíl na jeho úspěchu, na jeho zásluhách a sami budete po letech sklízeti jeho ovoce! Začněte hned ode dneška podle svých sil pracovati pro sjezd katolíků, budete pracovati pro království Boží, pro blaho vlasti, pro své vlastní dobro!

Pout strýce Všudybyla.

Loučíme se s Einsiedeln. Ještě poslední pohled na krásné údolí Alp, poslední pozdrav sídlu sv. Meinrada a vlak supí dále k západu, za sluncem. Mijíme Curych, Bern, zastavujeme se v malebném a zvláště památném i významném městě Fryburgu. Město, v němž jsou pohřbeny ostatky velikého apoštola Evropy v náboženských bouřích sv. Petra Kanisia, jak se u nás také říká Kániše; město, v němž žil slavný vychovatel kněz Girard (Zirár); město, které má katolickou universitu; město velmi malebného vzhledu. Ale rychle, vlak nás má vésti dále, přes Lyon — však o tomto městě vám snad budu vykládati jindy — napříč celou Francií až pod Pyreneje do městečka Lurd!

Kdo věděl ve světě co o Lurdech asi před 80 lety? Nikdo. A kdo by dnes spočtl, kolik poutníků tam již bylo. Chci vám, děti, povědět, proč a kým Lurdy se staly známé v celém světě. Něco jistě víte, proto začnu hezky po pořádku od Adama, a to vyprávěním

o ubohém děvčátku Bernadetě Soubirous,

V lednu roku 1844 se v mlýně pana mlynáře Soubirous (čti Súbirú) v Lurdech narodilo děvčátko. V docela obyčejném, kamenném mlýně, jaké snad i u nás uvidíte někde v horách. Ale bylo tam štěstí, měli se všichni rádi. Jenže, neštěstí nechodí po horách: Maminka malého děvčátka Bernadety si zle ublížila a nemohla proto dobře pečovat o své děvčátko. A peněz nebylo na pomocníci. Prozetelnost se postarala, nebouh Bernadetinu maminku navštívila stará známá ze sousední vesnice; chtěla si postěžovat, že jí umřel chlapeček, zrovna tak starý jako Bernadeta. Tak řeč s řečí, a než se kdo nadál, šlo děvčátko v peřince „na službu“ do sousední vsi. Ničeho o tom nevědělo, kdepak takoví malí cvrčci, jen když se napapají a jsou v teple!

Tak začaly bědy maličké Bernadety, od maminky musela pryč. U dobrotivé pěstounky zůstala asi do dvou let. Bylo to snad tím anebo nedostatkem, který stále více svíral rodinu Soubirousových, že Bernadeta byla od malička nemocná? Zádušitost jí velice trápila, někdy kašlala, až celá omdlévala, ale nikdy si nenaríkala. Když trochu odrostla, vrátila se ještě k pěstounce, aby se jim odvděčila za péči a lásku a snad že by tam znovu nabyla trochu zdraví. Pásávala ovce, na pastvině stavivala oltářičky, pletla věnečky. Všecky ovečky měla ráda, ale tu nejmenší nejvíc. Kdysi se ptali, proč právě ta nejmenší je jí nejmilejší. „Inu,“ povídá, „vždyť je to takové malé zvířátko.“

S dětmi si hrát nemohla, neměla dechu; sedávala opodál, ale docela nic jim nezáviděla, dovedla si najít potěšení. Byla skromná; když dostala od pěstounky kousíček bílého chleba na přilepšenou — v horách se jídá chléb černý — nechávala si dobrou skývku na konec, až k večeru. A upřímná, opravdu jako dítě, nevěděla, co je lhát, vykroucet řeči; také o druhých vždy myslela, že je vše, jak povídají. Kdysi seděla zarmoucená u ovcí. Přišel otec a tázal se jí, proč je smutná. „Podívej se, tatíčku, některé mé ovce mají hřbet zelený.“ Otec povídá s úsměvem: „To jim, myslím, leze na hřbety tráva, které se nažraly, a možná pojdou.“ Bernadeta se

dala do hořkého pláče, co si jen počne? A mnoho práce dalo tatinkovi, než ji přesvědčil, že to bylo jen žertem.

Všechno bylo dobré a pěkné až na tu nemoc — a na to, že hlava maličké pasačky byla tvrdá na učení. Bylo jí již třináct let, když chtěla jít k prvnímu sv. přijímání a začít chodit do školy. Její pěstounka ji doma učila každý den katechismu, ale Bernadeta se těžko učila, číst neuměla a paměť jí mnoho nesloužila a kolikrát se pěstounka rozněvala: „Viš, děvče, z tebe nikdy nic nebude, budeš pořád jenom hlupáčkem!“ Někdy Bernadeta plakala lítostí, že se nemůže katechismu naučit, ale jindy zase objala pěstounku okolo krku a těšila ji: „Aspoň umím růženec a dovedu milovat Pána Boha!“ Ale velebný pan kaplan, k němž chodila Bernadeta s ostatními dětmi na náboženství, věděl, že v Bernadetě je jadrná duše, jenom že se to s ní musí umět.

Zatím však přišel od rodičů Bernadetiných vzkaz, aby přišla domů, že bude doma chodit do školy. V lednu 1858 se Bernadeta vrátila, ale do jaké bída! Rodiče potkávala nehoda za nehodu, ztratili všechnu majetek, z pana mlynáře se tatínek Bernadety stal obyčejným nádeníkem. Tak již byli chudí, že bydleli ve starém vězení, aby nemuseli platit nájemného.

Doma Bernadeta pomáhala mamince opatrovat mladší sourozence, chodívala na kletě do lesa, sbírat po městě hadry a kosti, aby sehnala nějaký groš do stavení. Byli v bídě, ale nikdy se u Soubirovových špatně nemluvalo, bránili se nedostatku, ale byli spokojeni a nezáviděli druhým. Večer i ráno a k jídlu se společně modlivali a všichni se měli rádi. Bernadetě občas rodiče koupili něco na přilepšenou, ale mnoho z toho neměla, když to viděli sourozenci, tak dlouho po ní škemrali, až se s nimi rozdělila.

Se vším bylo nemocné děvčátko spokojeno, i nemoc přijímalo rádo od Pána Boha, ač by rádo bylo zdravé, aby se rodičům ulevilo ve starostech a aby jim mohlo lépe pomáhat. Byla Bernadeta ubohá a chudá, jen dobré srdce bylo velikým pokladem a několik modliteb; uměla se modlit Otčenáš, Zdravas, Věřím, růženec a vzývání: „Panno bez poskvrny hřichu počatá, oroduj za nás, kteříž se k tobě utíkáme!“ Kdo by byl tušil, k jak velikým věcem je toto chudé děvčátko, Bernadeta Soubirous, vyvoleno? Povím vám to přistě.

Máte rádi zvířátka? Jak by ne, jsou malá jako vy, jejich život vám poví mnoho poutavého a dobrého. Přítel dětí, spisovatel Vladimír Mazálek, vypráví krásné příhody ze života statečného, odvážného a vlídného mravenčka i jeho přátel, brouka roháče, zlatohlávka, rybiček a ostatních tvorečků v knížce „U jezírka“. Vydal R. Promberger, Olomouc; str. 55, cena váz. 12 Kč. Mnoho vás tato knížka potěší vyprávěním i pěknými obrázky malíře Vrobla.

Pěkná modlitební knížka pro malé křesťany byla pod názvem *Modleme se* vydána v opatství emauzském v Praze. Najdete v této modlicí knížce všechno, co potřebujete pro své pobožnosti, modlitby denní, zvláště pěkné modlitby ke mši sv., k přijímání svátostí, příležitostné modlitby a několik písní. A obrázky se vám v těchto modlitbách budou též líbiti. Úhledně vypravená knížka stojí vázaná jen 6 Kč. Tamtéž vyšla knížka *Křest svatý*, 60 stran, cena 4.80 Kč, jež obsahuje pěkný překlad celého křestního obřadu nemluvňat a dospělých. O této knížce požte doma rodičům; starší se z ní můžete sami mnoho poučit.

Spisy Jóna Svenssona, velikého přítele mládeže, vycházejí letos v knihovničce *Raná setba* v sešitech, za roční předplatné 15 Kč. Právě vychází knížka o dobrodružstvích, která malý hrdina Nonni prožil s přítelem Valdemarem na cestě člunem do Švédska z Dánska, proto má knížka název *Člunem přes moře*. Bude vás zase velice zajímat. Vydává Československá akciová tiskárna v Praze.

V samostatném knižním vydání vyšlo v témž nakladatelství další Svenssonovo dílo *Nonni a Manni* (str. 254, cena 15 Kč), v němž jsou příběhy z dětství islandských bratříčků: setkání s psancem Haldórem, dobrodružství na moři i zkušenosti s cestováním na koni vám vždy poví mnoho pěkného i dobrého.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena feditelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913.

Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Únor 1935.

Číslo 6.

Chléb s nebe dává nám.

Svaté děti.

Fr. Šíma.

Pan Ježíš měl vždy nejraději děti; sliboval jim sebe, dával je za příklad velkým, chránil je a hrozil každému, kdož by jim nějak ublížil nebo je pohoršil. Největší jeho radostí bylo, když po celodenní úmorné práci viděl okolo sebe zástupy dětí větších i menších, čistých i umazaných, otrhaných, jen když jim zářila čiperná veselá očka, s dychtivou pozorností sledující každý jeho pohyb. Laskal se s nimi, objímal, poučoval o nebeském Otcí, o nebi, o tom, jak Ho mají milovat, a ony Ho upřímně milovaly dětskou nezištnou láskou a nahrazovaly mu nevděk, příkoří a zlobu dospělých a snad i vlastních rodičů.

Též v poslední době se uchyluje Pán Ježíš pro hříchy světa mezi děti, u nichž nachází více vděčnosti a proto je též zahrnuje tím větší dary, z nichž snad největší je, že jim dovolil již v tak mladém věku přistupovat k sv. přijímání, a tam jim již neodepře nic, ve sv. přijímání z nich tvoří svaté.

Když vám sv. Otec Pius X. před 25 lety oznamoval tuto vůli Ježíšovu v okružním listě, pravil: „Teď budou svatí mezi dětmi!“ A hle, podívejte se, kolik už rozkvetlo svatých dětí za tu krátkou dobu v hřejivých paprscích Ježíše Svátostného ve všech krajích světa, ať již daleko v krajích misionářských, mezi černoušky, nebo v Evropě, či u nás, všude, všude si vychovává svaté mezi dětmi. Na př. Ludvík Rajaona z Madagaskaru, vám známý Vitek z Fontgalland, Petřík d'Airelle, Anička de Guigné, malý andílek Milla, Beni Brandl, F. Heinz, Antonín Martin, to jsou jen někteří z těch, kteří zemřeli, mnoho jich však ještě žije, snad i mezi vámi, z nichž chce mítí Pán Ježíš velké světce. Vidíte, milé děti, že i z vás chce mítí svaté a tolik vám k tomu pomáhá. Vždyť nám, českým dětem, dal dokonce k tomu účelu i vlastní časopis, jež právě čtete; vy již znáte mnohé příklady těch malých hrdinů, jež máte následovat v lásce k Pánu Ježíši až k svátosti, vždyť vy jste už vlastně svaté, poněvadž jste u Ježíše v takové lásce a přízni, ozdobené křestní nevinností jen mu musíte zachovat věrnost. Ukážem vám některé příklady, jak děti dovedou mít Pána Ježíše rády.

Všimněme si třeba toho *Toníka Martina!* Letos 8. srpna by měl teprve 15 let, kdyby nezemřel již 23. února 1929. Pocházel z městečka Santander v sev. Španělsku. To vám byl čiperný klučina! Ve třech letech už znal abecedu. Místo pohádek si nechával raději vypravovati skutečností o Pánu Bohu a o Ježíškovi. Ještě než uměl číst, uměl již mnoho z obrázkového katechismu a z vypravování matčina, jíž se na vše vyptával ze svaté zvědavosti a touhy, aby poznal toho, kdo ho ze všech nejvíce miluje. Od ní také uslyšel o sv. přijímání a o nedávné výsadě pro děti a od té doby stále prosil matku, aby i jemu už dovolila k prvnímu sv. přijímání. — „Toníčku, na to jsi ještě příliš malý, počkej ještě dva roky, až budeš mít aspoň sedm let,“ říkala matka.

„Ale, podívejte se, maminko, katechismus už umím a čekat až do sedmi let je tak dlouho! Proč nemohu přijímatí již v pěti letech. Jak toužím, abych již směl přijímatí Pána Ježíše!“

Když přišla matka po sv. přijímání z kostela domů, líbal ji s velikou uctivostí a volal: „Jak jsi šťastná maminko! Škoda, že já musím čekat tak dlouho ještě!“ — „Toničku můj, podívej se, jindy směly děti přijímat nanejvýš v dvanáctém roce a teď smíš již v sedmém, proto i za to musíš být vděčný Pánu Ježíši a svatému Otci Piu X. Víím, že Pána Ježíše již dobře znáš a máš Ho rád, ale nemohu ti dovolit víc než svatý Otec!“

„Tož mi, maminko, aspoň dovol chodit ke sv. zpovědi!“ — „Ke sv. zpovědi už můžeš chodit, ale musím tě k ní napřed připravit,“ slíbila matka, aby aspoň v něčem malého prosebníčka upokojila. Brzy na to šel Toník se služkou na procházku. Prosil ji, aby s ním šla do kostela Božského Srdce. Sotva tam vstoupili, spěchal rovnou ke zpovědnici P. Jana, kterého už znal, přiklekl a zpovídal se ze svých chyb. Doma pak hned pln radostí zvěstoval matce: „Mami, P. Jan mi už jménem Božím odpustil všechny mé hříchy!“

Od té doby chodíval každou sobotu ke sv. zpovědi a to i když byl na prázdninách a musel chodit za knězem do sousední vesnice. Jeho touha po sv. přijímání rostla den ze dne. Slavný ten den se blížil pro něho tak zvolna, ale blížil se přece. Již při vzpomínce na to, srdce mu prudceji zabušilo a nedovedl svou radost udržeti u sebe. Měsíc předtím odjel se svými rodiči do lázní. Lázeňští hosté si ještě teď vzpomínají, jak je uchvacoval svým vyprávěním o Pánu Ježíši ve velebné Svátosti, jak je prosil, aby ho doprovázeli v jeho slavný den prvního svatého přijímání a všem sliboval svou modlitbu.

Než, v poslední chvíli se zdálo, že onen tak toužebně očekávaný den bude ještě kousek pošunut. Rodiče totiž mysleli, že mu tím způsobí radost a přeložili den jeho prvního sv. přijímání ze dne jeho narozenin 8. srpna na svátek Nanebevzetí P. Marie 15. srpna. Ale Antonín se rozhodně tomu opřel s prosbami, pláčem a poukazem na slib: „Slíbili jste mi, že smím k prvnímu sv. přijímání hned jak budu mítí sedm let a 8. srpna mám sedmé narozeniny a já nechci ani jediný den čekat déle.“

Tak se stalo, že se směl přece již 8. srpna po prvé vrhnouti v toužebnou náruč milovaného Ježíše.

Mládí sv. Jana Boska.

Fr. Cyril.

(Pokračování.)

„Co to? co chce Jan činiti?“ ozývalo se s počátku reptání a někteří chtěli odejítí. „Ah tak? Nu, jen si odejděte! Ale pamatujte si, jestliže se vrátíte, až budu provádět kousky, proženu vás odtud a ujišťuji vás, že sem už vícekrát nepřijдете!“ Pravil to s takovou vážností a přesvědčivostí, že ani dospělí nedovedli odporovati. A nelitoval nikdo, neboť dovedl pak lid rozesmát svými šprýmy a uvéstí v úžas svou obratností; proto jeho představení, trvajíc několik hodin, bývala hojně navštěvována. Vstupným byla modlitba a slušné chování i mimo představení, plnění náboženských povinností. A tak tento podivný,

dosud neslýchaný způsob apoštolátu se plně osvědčil a polepšil mnoho lidí, kteří nechtěli býti pokořeni malým hochem.

Jan Bosko nenáviděl hřích, o němž slychal, že je jediným největším neštěstím člověka, a se vši síly všemožně se snažil mu zabrániti a odstraniti vše, co by škodilo duším nebo náboženství. Hle, co dokázal jednou v neděli na veřejné slavnosti v Murialdo. Sel na odpolední služby Boží a na výletišti se dosud tančilo. Žádal toho a onoho, aby šel do kostela, že je už čas. Ten se mu vysmál, onen nadával, co je mu po tom, jiný se na něho obořil, ať táhne svou cestou. Co měl činiti, aby je strhl s sebou? Počal zpívatí svým krásným jímajícím hlasem jednu nábožnou lidovou píseň, kráčeje jejich středem ke stolu, a hle, jeden po druhém se přidává k malému Orfeovi a téměř všichni šli za ním do kostela. Ještě večer se vrátil a opět svým zpěvem a napomínáním přiměl tanečníky k rozchodu a zachování nočního klidu.

Jindy zase: lidu plný kostel, mělo být kázání. Tu pojednou zazní venku trubka, oznamující, že přišel kejklíř a bude mít představení. Do všech jako když střelí. Ve chvílce byl kostel téměř prázdný. Všichni dali přednost ukojení zvědavosti před službou Boží. Bosko se rozohnil svatým hněvem. Vyšel též přímo ke kejklíři, s nímž uzavřel sázku o výhru v sáchu. „Vyhraješ-li ty, dám ti jeden skudo, prohraješ-li, musíš okamžitě opustit toto místo.“ Za chvílku již hlásil kejklíři „šachmat“, proto musel tento za výsměchu lidu s hanbou odejítí. Jan se však obrátil k lidu: „A my teď půjdeme do kostela!“ Hle, jak dovedl svých schopností a vědomostí, jichž jiní užívají ke své chvále a pýše, použít ke slávě Boží a dobru lidí, na které pak klečící před oltářem se sneslo požehnání Boží. A takových kousků nacházíme v životě našeho hrdiny mnoho; třeba za prvních let studií v Chieri, kde též takový kejklíř odváděl lidi se služeb Božích. Toho přemohl v běhu, skoku do výšky a dálky, bezvadně provedl tanec hole (t. j. převedl ji ve stoje s dlaně po ruce na hlavu a zpět) a vylezl výše na strom než on, neboť na nejvyšším dosažitelném místě udělal ještě stojku. A kejklíř, jichž tehdy vandrovalo po Itálii plno, musel zmizet a lidé zase nerušeně navštěvovali služby Boží. (Uvažte, zda chodíte včas do kostela, zda nelelkujete před kostelem, když jsou již služby Boží, zda co nejdříve poklekáte před Pánem Ježíšem ve svatostánku, ať příkladu vašeho následují jiní; i to bude následování sv. Dona Boska.)

Jan Bosko měl tak dokonalou a obdivuhodnou paměť, že si zapamatoval doslova celá kázání. Když se o tom přesvědčil staříčkový kaplan z Castelnuovo Don Calosso, byl Janem tak nadšen, že ho posílal na studie. To bylo i Janovým největším přáním a matka Marketa tak ráda mu vyhověla, než byly tu dvě nepřeklenutelné překážky: málo peněz a tvrdý odpor nevlastního bratra Antonína. Don Calosso se tedy uvolil, že bude zatím soukromě učit Jana italské a latinské mluvnici. Radostně chodil Jan denně na dopolední kursy a dělal v latině neobyčejné pokroky a trpělivě snášel těžká příkoří Antonínova, který i matku trápil a nespravedlivě ji obviňoval, že nadržuje svým vlastním synům Josefu a Janovi na úkor jeho. Zvláště však Jana nenáviděl, když viděl, že je lepší než on, všichni ho mají rádi a nyní že chce stu-

dovat a každou volnou chvíli věnuje studiu latinské mluvnice. „Nač potřebujem v domě latinu? Strádat a pracovat musíme. Té gramaticke už musí být jednou konec. Jsem velký a silný a přec jsem nikdy takových knih nepotřeboval.“ Jan ho kdysi štípl, že osel je ještě větší a silnější a také vydrží bez knih. Když ale různice neměly konce, odešel 13letý Jan roku 1828 na radu své matky z domu a odebral se do Mancucco k Ludvíku Mogliovi. Jen pro svou neodbytnost, pláč a přimlůvu paní Mogliové byl přijat za pasáka dobytka. Pro jeho poslušnost, vytrvalost v práci, dobrotu a věrnost ho brzy milovali jako svého. Platu nezádal a přec dostával zprvu 15, pak 30 až 50 lir.

Jednou poslali též Jana k osazování několika nových řad vinné révy. Jana brzy bolela kolena i záda. Hospodář jej však povzbuzoval: „Jen pracuj dál, aspoň tě nebude bolet v zádech, až budeš starý.“ „Tak dobře, snesu to, budu pracovat dál. Zato ta réva, kterou já sázím, ponese nejvíc a nejkrásnější hrozny a přetrvá všechny ostatní!“ A skutečně, ta řada, kterou sadil roku 1828 Jan Bosko, nesla každoročně dvakrát tolik krásných hroznů než kde jinde, a zatím, co jiné řady vyhynuly, tato rodila až do roku smrti Dona Boska 1888. On sám i v stáří rád vzpomínal na svou vinici a dostával z ní hrozny k okuse. Hle, jak zjevné požehnání Boží.

Ani zde nezapomněl na svůj apoštolát. Jeho svatý život a upřímnost všechny poučoval a zvláště dětem byl i zde vůdcem. Shromažďoval je někde, kde nikdo nerušil je a oni též nikoho, třeba ve stodole, mival přednášky, kázání, modlil se, zpíval, bavil. A při tom stále důvěřoval, že bude knězem a učil se latině. „Chci být a budu knězem. A až jím budu, chci celý svůj život obětovat dětem, jichž si tak málo kdo všímá. Nechci jen čekat, až přijdou samy, ale sám je budu vyhledávat. Vždyť jsou Pánu Ježíši nejmilejší, sám se jim věnoval, s nimi si hrál, jim žehnal. Je tedy nutno o ně se starat a přivádět je k Němu, neboť jejich je království nebeské.“

Po dvou letech služby setkal se se svým strýcem, který ho poslal domů k matce, říka, že mu pomůže k dosažení jeho cíle. Jan šel a stal se opět zatím žákem Calossovým a bydlel už stále u něho, poněvadž dlouhé cesty byly obtížné. Ale staříček Don Calosso brzy náhle zemřel, odevzdav ještě před smrtí Janovi klíč od pokladnice s 6000 lir, aby měl na studie. Leč Jan se svého daru vzdal k dobru příbuzných šlechtěného dárce. „Nechci nic! Nebe je mi milejší než všechno bohatství a poklady světa.“ Dona Calossa však celý život vděčně počítal mezi své největší dobrodince.

Tehdá měl již 16 let. Byl nejvyšší čas něco počít. Čas ještě chodil do jakéhosi kursu v Castelnovo, ale odešel, protože tam byl jeden učitel hrozně proti němu zaujatý, jenž mu jinak neřikal, než: osel z Becchi. A přec jeho důvěra v Boží Prozřetelnost a pomoc P. Marie nebyla zklamána. V listopadu r. 1831 ubírá se Jan provázen svou matkou na studie. Nese s sebou pytel mouky a kukuřice; prodal ji v Castelnovo, aby měl pro začátek peníze na knihy. Zde se též setkal s Janem Fílipello, s nímž pásával kdysi dobytek, a spolu pak kráčí k městu Chieri. Vypráví cestou svému druhu o tak vznešených věcech, že tento užaslý

ho přerušil: „Ty jdeš studovat a tolik už víš! Budeš jistě brzy farářem.“ „Farářem? Víš, co to znamená být farářem? Znáš jeho povinnosti? Když obědvá nebo vstává od večere, musí uvážiti: jedl jsem . . . zda se však mohly nasytiti všechny mé ovečky? Co má, mimo nejnnutnějšího, musí rozdat chudým. A má mnoho, mnoho odpovědnosti. Milý Filipello, nechci být farářem. Jdu studovat, poněvadž chci zasvětití svůj život dětem.“ A slovu svému plně dostál.

Náš Malý Pán.

E. Merichovský O. P.

(Pokračování.)

Pojednou sebou trhne. Zdá se jí, že za oknem se cosi hýbá, šustí mezi muškáty. „Není to nějaký zloděj?“ Teď zas! Jistě nějaký zloděj se prodírá oknem a ji tu může i zabít. Při té myšlence vyvstal jí na čele studený pot, ztrnula a nebyla schopna ani jediného pohybu. Jen sluch napíná do tmy. Něco zazvonilo o okenní tabuli, a ještě jednou, a teď už jako když palcem drnčí po skle.

Dítka trne úzkostí, bojí se i víčky pohnout a zavřít oči, nepohnutě hledí na pruh měsíčního světla na zdi, který už dosahuje roh obrazu. Na zdi se pohybují za šumění větru stíny — zdá se jí, jako by se tam s okna rýsovala i jakási střapatá hlava lupiče; vynořuje se, nahlédá se všech stran, mizí a zase se objevují její veliké uši — od okna slyšet tajemný šepot (jistě nebude sám) a cinkání skla. Již chce sebrat své síly, najednou vyskočit z postele a utéci do kuchyně, leč — co se to tam u dveří leskne, jako knoflík na břichu policajta? Tam někdo stojí nehnutě — číhá. Skutečně, škrabe na dveře ostrými drápy — to ani není člověk . . . A nikdo z domácích nejde, všichni se baví až vzadu v kuchyni. Vykřiknout nemůže, ani neumí, hrdélko má stažené; tak leží zpola opřená o loket, ruka už jí bolí a pohnout se nemůže . . . Do jednotvárného tikotu hodin občas dlouze a jakoby z dálky zastená kolečko, praskne nábytek, odkudsi chvílemi smutně doznívají zvuky tahací harmoniky . . .

„Ťap, ťap, ťap, ťap . . .“ sotva slyšitelnými jemnými krůčky utíká cosi ode dveří k oknu. Pruh světla, sahající od obrazu až téměř k zemi, však postavou přerušen nebyl! Co to mohlo být? Jistě nějaký neviditelný duch.

„Ťap, ťap, ťap . . .“ zcela zřetelně slyší tlumené kroky, blížící se — ó hrůzo — k její posteli . . . Ticho. Mráz jí přeběhl od temene hlavy po zádech až do nohou, vlasy vstávají . . . zadržuje dech. Ostré drápy se zatínají do boční desky postele, ze tmy se vynořuje cosi ještě černějšího, tápá po slavníku, sláma šustí . . .

Pronikavý výkřik násilně vyražený zaskřípěl tmou — dítka bleskurychle vklouzlo pod peřinu a bezmocně každou chvíli očekává, co . . . ?

Až do kuchyně zalehl žalostný výkřik Aničky. Matka k ní hned běžela celá uděšená: Anička schoulená, svinutá v klubko pod peřinou, křečovitě jí drží, srdečko jí buší šileně.

„Aničko, co je ti, co se ti stalo?“ s nejsladšími slovy vybalovala z peřin hlavičku, do tmy svítící bledostí a úděsem v tváři.

„Maminko, jste to vy?“ zašeptala sotva slyšitelně a nedůvěřivě, stále ještě se stopami hrůzy; jákmile však ucítila něžnou matčinu ruku, z hluboka se rozdýchala. Pak se jí vrhla v náruč, jako by se v posteli necítila tak bezpečnou.

„Ale Aničko, milá Aničko, co je ti, vždyť ty jsi celá rozrušená, bledá a zpocená!“ Matka nevycházela z údivu a snažila se ji uklidnit.

„Maminko, kdo tady byl, když jste přišla?“ šeptala matce do ucha a nedočkavě čekala na slova matčina, která měla rozřešit pro ni tak tajemnou záhadu, neboť teď kromě ní nikoho v pokoji neviděla. Policajťův knoflík se zatím změnil v kliku ozářenou paprskem měsíce, odrážejícím se v obrazu. V okně kromě muškátů nebyl nikdo a škaradý stín vousatého lupiče na zdi se teď zdál býti jen stínem protějšího topolu.

„Kdopak by tu mohl býti, má dceruško? Nikdo tu nebyl,“ divila se matka.

„Muselo tu být opravdu něco, něco živého, hrozného!“ Při tom se úžeji přivínula ke své matce. „Maminko, já tu nebudu, odneseš mne jinam, já se zde bojím.“

„Aničko milá, tobě se cosi jen zdálo.“

„Ne, ne, maminko, určitě jsem slyšela, jak to cupalo po pokoji a nakonec se to postavilo u mé postele. Oh, kdybyste nebyla přišla,“ přerývaně zaštkala, „kdo ví, co by se stalo; už jsem viděla, jak to sahalo po mně černou prackou s ostrými drápy. Maminko, kdo ví, jestli to nebyl...“

„Ale, Aničko, jak můžeš tak mluvit?“ matka jí ani nedala domluvit.

„Nebyla to snad kočka? Já už si vzpomínám, že vyběhla mezi dveřmi, jak jsem sem vstoupila. Že to nebylo nic jiného? Chtěla se asi zahřát u tebe v posteli.“

„Kočka? Byla tady jistě? Možná, ale...“ a úsměv již zahlazoval poslední stopy nedůvěry.

„Maminko, řekněte mi ale, kdo tam pořád klepe na okno. Slyšíte? Teď, teď...“

„Pojď se přesvědčit sama,“ odvětila matka, jež už věděla, co milou Aničku tolik postrašilo. Zabalila ji a odnesla k oknu. Venku bylo překrásně, jen stíny všechny zdály se směřovat k jejích oknu. Na okenní tabuli se proti měsíčnímu světlu pohybovala veliká černá skvrna; chvílemi se zatřepotala a úsilovně tloukla do okna. Byla to veliká můra, která bezmocně snažila se dostat na svobodu, aby nezameškala umluvenou schůzku s jinými za měsíčné noci někde ve větvích topolů. Matka pootevřela okno a můra radostně vyletěla.

„Tak vidíš, čeho jsi se polekala. Strašíš sama sebe. Z kočky bys udělala čerta, z nevinné můry zloděje a potom křičíš pro nic, za nic. Ale teď mi něco řekni, má Aničko, modlila jsi se, než jsi šla spát?“

„Modlila, však víte, že se vždycky modlívám před spaním.“

„Aničko, já ti povím, proč jsi se bála. Odpověz: Byla jsi dnes hodná? Nezarmoutila jsi Pána Ježíše? Máš svědomí čisté?“

tolik už toužím mít Pána Ježíše u sebe." Až jednoho dne, když šel s matkou opět do kostela, pravil: „Ode dneška budu přiklekatí vždy poslední k sv. přijímání.“ „Proč?“ divila se matka. „Protože jsem byl trochu pyšný, když jsem chtěl bývat vždy prvý.“

Pro své slabé zdraví měl rodiči dovoleno přijímat jen v neděle a svátky a první pátky v měsíci. Proto tak rád dlíval na venkově u tety, kde směl přijímat častěji. Toník měl věrné a vděčné srdce, nikdy přes den nezapomněl na svého božského Přitele. Neuplynulo snad ani dne, aby nenavštívil Pána Ježíše ve svatostánku, viděl-li někoho z příbuzných jíti do kostela, nechal všeho, i hry a běžel s nimi; nebo když šel na procházku, vždy musel navštívit aspoň jeden kostel, říci něco Pánu Ježíši, poděkovati mu za svaté přijímání a přednésti mu své prosby. Účinky sv. přijímání se už v něm počínaly jevit. Po sv. přijímání vždy zářival takovým nadpřirozeným jasnem, radostí a klidem a nic ho nepřivedlo z rozvahy, že všichni žasli. Matka chtěla znáti příčinu toho, proč je stále tak veselý. „Protože mám vždy čisté svědomí. Tys mi jednou maminko, pravila, že kdo poslouchá svých rodičů, ten poslouchá samého Pána Boha. Proto jsem vždy klidný; jestliže chceš, abych se učil, tak se učím a vím, že tím působím P. Ježíši radost. Chceš-li, abych si hrál, mám velikou radost, když mi však nedovolíš si hrát, jsem také spokojen, protože tak chce Pán Bůh a my nejsme na zemi pro své radosti, ale abychom sloužili Pánu Bohu. Tomu všemu mne učí Pán Ježíš ve sv. přijímání, jenž také poslouchal svých rodičů, ač byl jejich Bohem.“ Proto Toník lnul takovou láskou ke svým rodičům, neboť v nich viděl zástupce Boží. Zvláště matce ve všem důvěřoval, svěřoval se jí se svými chybami, prosil ji, aby ho i na jiné upozornila, aby se nebála trestati, protože on chce býti pořádným člověkem a nikdy, nikdy nechce urazití Pána Ježíše těžkým hříchem.

(Pokračování.)

Nové popsání životopisu Pána Ježíše napsal učenec F. M. Willam a vychází v českém překladu pod názvem *Život Ježíše Krista v kraji a lidu izraelském* (nakl. Vyšehrad, Praha) v sešitech po 2.50 Kč. Jakkoliv bylo za leta vydáno již hojně životopisů Páně, přece Willamovo podání dosáhlo světového úspěchu, vychází již v osmi světových řečech, neboť skutečně uvádí čtenáře do toho životního prostředí, v němž Pán Ježíš žil a trpěl. Starší školáci najdou v tomto životopisu Krista vzácné doplnění hodin náboženství a celá rodina si přichystá krásné chvíle společnou četbou tohoto spisu. Povězte svým rodičům.

Příběhy a šelmoviny taškáře Enšpíglá poutavě vypráví českým dětem T. E. Tisovský (vyd. nakl. Toužimský a Moravec, Praha, str. 182, obrázkováno, cena 12 Kč). Již po staletí se děti těší četbou a vyprávěním šibalství Enšpíglových a dodnes toto přátelství trvá. Tisovský vypráví šibalství, aby se jimi zbystřil nápad malých čtenářů a mnohé šibalstvo učí dobrému pohledu na život. Výprava knihy je pěkná.

Mám, nemám, mám...??? Mám zaplatiti předplatné na začátku ročníku, nemám ještě zapláceno, ač již jsme v půli ročníku! Neodkládej déle říci a provést: Mám zapláceno předplatné! **Administrace přikládá vplatní lístek!**

Casopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena feditelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913.

Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Březen 1935.

Číslo 7.

Andělé se modlí na Kalvarii.

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

Fr. Jakub.

Toniček Pospíšilů byl hodný chlapec. Byl nedávno (o vánocích) u prvního sv. přijímání a od té doby chodí co nejčastěji. A je to také na něm vidět, že často přijímá Pána Ježíše do svého nevinného srdčka. Nepere se s nikým, nevzteká se, dobře se učí, chodí rád do kostela, mamince pomáhá, kde může, zkrátka zlatý chlapec! Třeba podívejte se, jak se vyznamenal předevčirem! Bylo ještě brzy ráno, Toniček spal a najednou uslyší jakési rány, jako když štípe někdo dříví. A Toník si vzpomněl: „Aha, to maminka jistě štípe dříví; včera říkala Frantovi (to je starší bratr Toničkův), aby naštipal dříví a Franta asi zapomněl.“ Toník vyltl z postele, skočil do kalhot, natáhl jakési bačkory na nohy a už spěchal na dvůr. Mamince vzal z rukou sekerku a už vesele štípal. Zapotil se při tom velice, třebaš venku mrzlo, ale to nevadí, jen když bude mít maminka radost! Toník štípal dosti dlouho, až pak ho to přece znavilo, vždyť měl teprve asi devět let! — Jistě si všichni představíte dobře, jaké to bylo od Tonička hrdinství vstát brzy ráno, ačkoliv ho nikdo nebudil a mohl spát ještě dlouho, a hned se dát do práce! — Dnes však, když přišel Toník ze školy, byl jakýsi smutný. Pořád o čemsi přemýšlel, chodil zamračený jako „bubák“, s nikým nemluvil; mamince to bylo divné, vždyť její Toniček byl vždy tak veselý! Začala tedy vyslychat: „Toníku, pojď sem a pověz mně, proč jsi tak smutný? Neuměls ve škole?“ Toník se přišoural k mamince a praví smutně: „Uměl jsem všechno.“ „No, a proč tedy chodíš, jako bys chtěl strašit, jsi zamračený a při tom smutný, že je mně líto se na tebe podívat! Co se ti stalo?“ — Toník se odhodlal a pověděl mamince všechno. „Dnes nám vykládal velebný pán o tom, jak Židé ukřižovali Pána Ježíše. Jak ho bili a mučili a potom přibili na kříž! Ó maminko, však jen kdybych já tehdy býval v Jerusalemě, já bych těm Židům dal! Všichni kluci ve třídě by mně pomohli a osvobodili bychom Pána Ježíše! Ten by se jistě na nás pěkně usmíval!“ Chlapec umkl, oči mu svítily nadšením a malá pěstička byla pevně sevřená. „A, maminko,“ pokračoval dále, „proč Pán Ježíš potom volal tak smutně: „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Přece Pán Bůh je jeho Otcem a Pán Bůh nikoho nepouští, však jsi mně to kdysi říkala!“ — Maminka byla potěšena, že Toniček se tak zajímá o Pána Ježíše, proto hned využila této příležitosti a vypravovala: „Víš, Toničku, to je tak! Pán Ježíš si vzpomněl na kříži, kolik dobrodiní prokázal lidstvu, a za to Ho přibili na kříž. Jak se o tom zpívá v dojemné písni „Matka pláče“, že Židé přibili na kříž „ruce, které vždycky žehnaly a nohy, které k ubohým vždy spěchaly“. Všichni Pána Ježíše opustili, apoštol jeden ho zradil, druhý Pána Ježíše zapřel a ostatní utekli. Proto bylo Pánu Ježíši na kříži tak smutno, že ho všichni opustili kromě několika málo přátel. Považ jen, synáčku drahý, co Pán Ježíš všechno vytrpěl! Kolik bolestí, kolik posměchu! Když si tak Pán Ježíš vzpomněl na celý svůj život, jak jej prožil v konání dobra pro druhé, jistě mu na-

padly různé obrázky z jeho života. Třeba když srovnával, jaké to bylo slavné, když k jesličkám se mu přišli poklonit z daleka svatí tři králové a jak volali: „Zdráv buď, Králi!“ A teď si Pán Ježíš vzpomněl, jak i teď volali Židé s posměchem: „Zdráv buď, králi!“ Pamatuješ si, jak Pána Ježíše posadili na jakýsi kámen, vhodili mu na ramena posměšný plášť, do rukou mu dali třtinový prut a na hlavu trnovou korunu a pak poklekali před ním a volali posměšně: „Zdráv buď, králi!“ Toničkovi vhrkly do očí slzy. Tak si živě představil trpícího Pána Ježíše, že se nemohl ubránit pláči. A maminka už zase mu připomínala jiný obraz. „Anebo, když si Pán Ježíš vzpomněl,“ pokračovala, „s jakou starostlivostí ho hledala kdysi jeho milovaná Matička, když se ztratil na pouť v Jerusalemě, nikde neodpočívala, stále hledala svého milého Ježíška. Všichni, kdo ji potkali, se tázali jí i sv. Josefa: „Koho hledáte?“ a P. Maria vždy odpovídala s bolestí: „Mého Ježíška z Nazareta!“ — A zase si musel Pán Ježíš vzpomenout: I přede vším Ho hledali. Když se modlil na hoře Olivetské, najednou se přihnal zástup zlých lidí, vedených Jidášem a něco hledali. Pán Ježíš se jich sám ptal: „Koho hledáte?“ a i oni odpověděli: „Ježíše z Nazareta“. Jaký to byl rozdíl! Tam ho hledala jeho maminka, která měla strach, aby se Mu nic zlého nestalo a teď Ho hledali lotři, aby Ho zabili! A proto, můj Toničku, Pán Ježíš zvolal tak bolestně: Bože můj, proč jsi mne opustil? Vždyť všichni od Něho vlastně při smrti utekli. Pán Bůh Ho neopustil, těmi slovy Pán Ježíš jen dal najevo svoji velkou opuštěnost a úzkost, kterou právě prožíval. Pán Ježíš dobrovolně vytrpěl všechno, co bylo předepsáno od Otce, abychom my došli spásy. A přece se mu lidé tak špatně za jeho lásku odměnili! Toničku drahý,“ končila maminka, „ty nesmíš se stát nevďečným Pánu Ježíši; musíš Ho mít stále rád. Nesmíš Ho hledat na to, abys Ho chtěl urážet, jako Židé tehdy, vždycky Ho raději hledej s jeho dobrou Matičkou, ano?“ — „Ano, maminko! Teď budu chodit ještě častěji k sv. přijímání, abych se Pánu Ježíši vždy líbil, aby mne nikdy neopouštěl. Maminko, ode dneška se budeme spolu modlit i za ty, kdo nemají Pána Ježíše rádi. Pán Ježíš bude mít jistě z nás radost!“ — „Ano, velkou radost bude mít,“ odpověděla. Kdo z vás je tak hodný jako Toniček? Modlete se za všechny, kdo stále pronásledují Pána Ježíše! Uvidíte, že vaše modlitba jim vyprosí obrácení!

Chceš být králem?

J. Zemek.

Minule jsem vám, děti, vypravoval, jak vás měl Pán Ježíš rád, když ještě žil na zemi. A to víte, že vás má nyní, když kraluje na nebi, ještě radší. Slyšeli jste o Pánu Ježíši, že založil Církev svatou, která je vlastně pokračovatelkou v jeho díle. Ona má přiváděti lidi stále blíže k Pánu Ježíši, protože On musí býti Králem všech lidí, vždyť za všechny tolik trpěl na kříži!!! A když Pán Ježíš tolik miloval děti, tož je miluje i Církev svatá. Aby přivedla děti co nejbliže

k Pánu Ježíši, dávala dětem různé velké výsady. Na př. za prvních dob Církve podávalo se sv. přijímání napřed dětem a pak ostatním věřícím. Rovněž k různým i kněžským úkonům byly vybírány nevinné děti. Slyšeli jste už o sv. Tarsiciovi? Aspoň kratince vám povím, jak se stal svatým a patronem všech ctitelů nejsv. Svátosti.

Když bylo pronásledování křesťanů, nesměli se kněží na ulici ani ukázat. Běda, kdyby byli poznáni! Ihned by byli týráni a umučeni. Proto kněží nemohli ani nosit sv. přijímání nemocným do domů. Jak si jinak pomoci? Tu spatřili malého hošička, Tarsicia, který chodil každý den k sv. přijímání a byl velice hodný. Zavolali ho a vysvětlili mu, aby zanesl sv. přijímání do bytu jednoho nemocného křesťana. Tarsiciovi zazářila očka radostí, vždyť měl nésti svého Pána Ježíše, kterého tolik miloval! Kněz ho napomenul, aby šel opatrně, aby se nikde neprozradil a aby šťastně vykonal svou cestu. Tarsicius vložil si schránku s Tělem Pána Ježíše na svá prsa a s radostným úsměvem vykročil. Po celou cestu vykládal Pánu Ježíši různé krásné věci, sliboval Mu, že bude vždycky hodný a že Pána Ježíše bude mít moc rád. Najednou slyší: „Hej, Tarsicie, pojd si s námi zahrát! Aspoň na chvílku!“ Ulekl se. To byli hoši, jeho spolužáci, malí, ale zlí pohánci. „Počkejte chvílečku, hned přijdu, ale teď nemohu,“ odpovídal Tarsicius. „Jen pojd hned, kdopak má na tebe čekat?“ dorážel jeden pánovitý chlapec. Ale milý Tarsicius už raději utíkal pryč, protože nechtěl zneuctit Pána Ježíše, kterého nesl. Ale tu se kluci pustili za ním. A hned uhádli, proč asi nechce jít si s nimi hrát. Měli už na něho dávno vztek, protože Tarsicius vždy ve škole uměl a učitel ho dával všem za příklad, proto chlapci mu záviděli a měli naň velice spadeno. A také věděli, že Tarsicius je asi křesťanem, protože se s nimi nechtěl nikdy posmívat křesťanským hochům. Teď si tedy mohli na něm vylít svou zlost! Tarsicius viděl, že je zle. Dohoní-li ho, jistě mu vyrvou a zneuctí nejsv. Svátost!! Proto rychle otevřel schránku s Tělem Páně a zbožně přijal Pána Ježíše do svého srdce. A už byli u něho pronásledovači. Když viděli, že je schránka prázdná, velice se rozzuřili a tak malého hrdinu zbili a dokopali, že brzy na to zemřel. — Hle, malý mučedník nejsv. Svátosti! — To jsem vám vypravoval, jenom abyste viděli, jak má Církev sv. ráda děti, když jim světuje tak vzácná posláná. Ale ještě něco vzácnějšího bylo dáno dětem. A o tom se zase zmiňuje ona encyklika sv. Otce Pia X. Praví se v ní: „Církev katolická, pamětlivá lásky Pána Ježíše k dětem, starala se již od prvních dob, aby přivedla k Pánu Ježíši děti s v a t ý m p r í j í m á n í m, které udělovala již i nemluvňátkům. To bylo vždy při křtu sv. Aby se však odstranilo nebezpečí, že by malinké děti zneuctily nejsv. Svátost, kdyby se jim podávala pod způsobou chleba (na př. kdyby ji nějak vyndali z úst atd.), bylo zvykem již od počátku podávati jim nejsvětější Svátost pod způsobou vína. — A nejen při křtu sv., nýbrž pak již častěji přijímaly děti Pána Ježíše v nejsv. Svátosti. Někde bylo zvykem, že dětem bylo podáváno sv. přijímání hned po velebných pánech, jinde zase až přijali dospělí, pak byly podávány dětem zbylé úlomky sv. Hostií. — Vidíte, jak vás

všichni milují! Pán Ježíš i Cirkev svatá vše dovede učinit pro hodné děti! Přibližujte se často ke stolu Páně, neboť Pán Ježíš má nejraději ty děti, které mu připraví ve svém srdci teplý, krásný a čistý příbytek. Teď je venku zima a Pán Ježíš se chce také zahrát, nenechte Jej mrznouti ve svatostánku a často Ho raději pozvěte k sobě. A když snad vám to není možno, tož přijďte aspoň na chvilku do kostela na návštěvu k Pánu Ježíši. Víte, že On řekne těm, kdo Ho navštěvovali v žaláři (vždyť je věznem ve svatostánku!): „Pojďte, požehnaní, vládněte královstvím mým, které je vám připraveno!“ — Chceš i ty být vládcem v nebeském království? Dobře si to rozvaž a pak jednej!

A budou bělejší než sníh.

Fr. Jiří.

Bylo jednou jedno odpoledne — vlastně: byla jednou jedna maminka. Anebo ještě lépe: bylo jednou jedno děvčátko. A jmenovalo se Emilka.

A ta maminka toho děvčátka umývala toho odpoledne okna. Emilka přišla ze školy, pojedla, naučila se úlohy na druhý den, a jak tak seděla u okna plného vonící myrty s ručkama na klíně, v srdíčku se jí začínal maličký, ale krušný boj. Bojovaly tam dva obrázky: maminka, unavená denní prací, čistící sama starou zanedbanou komoru — a druhý obraz: koutek u zahrádky, kam hřeje sluníčko tak krásně, kde je plno vůně z květů šeříků a růží, kde jistojistě v této chvíli již Růža a Miladka připravují novou nějakou hru za povídání novinek celého dne — kde . . . Emilka ani nedovedla zachytit všechny ty věci, skrývající půvab skoro neodolatelný. — A pak — poctivě řečeno: byla unavena ze školy — a ráda by na vzduch.

Ale maminka je jistě unavena! Co dělat? Pomoci mamince — jít si zahrát? A tak se šourala ke dveřím.

„Již máš vše hotovo, Emilko?“ — To byla maminka.

„Ano.“

„Měla bys jít trochu ven — sedělas celý den. — Jdi!“ — A maminka, opásaná širokou zástěrou, s rukávy vykasánými, s kousky pavučin ve vlasech, se usmívala plna lásky ve dveřích komory.

Emilce zmizela ze srdce zahrádka s hrou a kamarádkami a zůstala jí tam jen maminka. Přitulila se k ní a řekla: „Budu tady s tebou a pomohu ti. To mě též osvěží. A něco si budeme povídat.“

„Ale jdi ven, je tady plno prachu,“ posílala jí maminka. Ale Emilka již měla zástěru a chystala se k práci.

Umývala okno.

Když bylo čisté, podivila se Emilka, jak celá komora se ozářila a zkrásněla. — Napřed byla jako stará bába, a teď jako smějící se děvčátko. Smály se tomu přirovnání s maminkou.

„Vidíš, co udělá čistota a světlo,“ prohodila maminka. „Mami — dnes pan farář říkal ve škole, že „oko — do duše okno?“ Jak to je?“ zeptala se najednou Emilka.

„To znamená“ — povídá maminka — „jaké má kdo oko, takové má srdce.“ A po chvíli: „Jenom že tomu se musí dobře rozumět: Čisté oko, to znamená nevinné, poctivé, bezelstné, nehřešící oko.“

Emilka poslouchala napjatě. Pak řekla: „Ale jaké to má spojení se srdcem? Oko je v hlavě — srdce je v prsou. — Jak mohu vidět okem do srdce? Počkej, ukaž, podívám se jaké ty máš srdce, maminko?“

Matka se usmála: „To se myslí obrazně: srdce znamená duši. A duše, to je hlavní v člověku. Jakou má kdo duši, takový je; a. my říkáme místo duše — srdce.“

Duše se obráží v očích. Kdo má čistou duši, čisté svědomí — může se dívat směle, čistě a s úsměvem každému do očí a tak se říká: oko do duše, do srdce okno.“

„A — teď rozumím. Když jsem v pondělí neuměla, pak jsem se ti nemohla podívat do očí. Bála jsem se, že to poznáš.“

„Toť se ví, že to poznám,“ usmála se maminka.

„I když něco rozbiji?“

„Ovšem.“

„I když — vlastně — počkej: Řekni mi, maminko, co jsi mě viděla v očích, než jsi mě před chvílí posílala ven, zahrát si?“

Maminka se usmála zase a řekla: „Tolik věcí! Růžu, Miladku . . .“ Emilka s úžasem hleděla na ni a opakoval si tiše: „Skutečně: oko — do duše okno.“

„Jenže: kdo má čisté srdce, má čisté oko — kdo nemá čisté oko, nemá čisté srdce. Tady záleží na srdci —“ vysvětlovala maminka.

„A jak to je?“ Emilka byla velmi zvědavá. Až to řekne děvčatům, to bude něco!

„Prostícké. Poslouchej!“

Emilka poslouchala maminčina slova:

„Nějaká věc je nečistá, znečištěná, když se do ní přimísí něco škaředého, horšího, nižšího. Na příklad: když do stříbra dáme olovo, říká se, že stříbro je nečisté, protože olovo je horší, méně vzácné než stříbro — že?“

„Ano.“

„Když však do stříbra dáme zlata — neřekne nikdo, že stříbro je znečištěno, nýbrž stříbro se zlatem je vzácnější; neboť zlato je lepší než stříbro. Rozumíš?“

„Rozumím — ale co to má společného se srdcem, s duší, s okem? To nevím opravdu —“

„To je jen příklad“ — řekla maminka. Teď přijde to hlavní. — Máš mě ráda?“

„Ale, maminko, jak se to ptáš?“

„Máš ráda Pána Boha? Jen řekni pravdu, uvidíš potom, proč se ptám?“

„Mám —“

„Vidíš. Jsou lidé, kteří nemají rádi svého bližního, anj Pána Boha. Nýbrž hřích. A tou láskou plní své srdce. A hřích je něco nekonečně zlého, proto i jejich srdce je nekonečně zlé a nečisté. I jejich oči. Hledí k zemi. Kdo plní svou duši láskou k bližnímu a k Pánu Bohu —“

má srdce nekonečně čisté, krásné, jasné. Tak to je — Emilko. Neboť má v srdci Boha."

Emilka poslouchala mlčky.

"A Pán Bůh nám dal možnost zvětšit krásu naší duše, našeho oka. On sám sestupuje do našeho srdce, proniká duši, posvěcuje ji — činí ji svým věrným — nevýslovně půvabným obrazem. A Bůh je krása sama. Každého učiní krásným, kdo ho pozve do svého srdce. A volá nás."

"Ano, rozumím — rozumím tomu. Je to krásné. Ale co dělat, aby to Jeho volání nebylo nadarmo?"

"Věřit, milovat — ale hlavně — hlavně — přijímat Ho, denně — a On sám v naší duši zařídí všecko ostatní. Proto je ve svatostánku."

Slunce zapadlo. Šero zahalovalo všechny věci; i nově umyté okno komory. Emilka se přestala ptát maminky, ale bylo vidět, že hovoří s někým ve svém srdíčku. V očích se jí zapalovaly ohníčky — lásky a touhy po největší kráse; aby k ní přišla a učinila její srdce podle srdce svého.

Svaté děti.

M. Cyril.

Co si vyprávěli Toník a Ježíš v malém vesnickém kostelíčku? Nikdo to nezaslechl, nikdo neví. Toník byl ve svém nebi, měl u sebe Ježíše, měl v sobě nebe. Jistě více mluvil Ježíš, Toník jen naslouchal, sliboval, svoloval... A v Toníkovi pak rostla láska. Až nápadná byla každému jeho radost a nadšení, kdykoliv směl pak jít k sv. přijímání. Největším dárkem pro něj bylo dovolení, že smí jít k sv. přijímání.

Přes prázdniny býval u tety Kateřiny v Liencres. Když tato šla na mši sv. a k sv. přijímání, vždy ji prosil, aby ho vzala s sebou. I když byl v nejhlubším spánku, jakmile uslyšel, že jde na mši, už byl na nohou. S počátku ho brávala s sebou, ale pak se již bála, že by mu časné vstávání mohlo uškodit na zdraví.

Nic však nepomohlo. Toník uslyšel i nejmenší šramot, hned byl na nohou a prosil: „Teti, vezmi mne s sebou, i já chci přijmouti Pána Ježíše, počkej jen chvílenku, hned budu hotov.“ — Tetinka takovým prosbám neodolala.

Když ho matka jednou napomínala, aby nechodil tak často k sv. přijímání bez sv. zpovědi, odpověděl: „Ale, maminko, já si dávám pozor, abych se nedopustil žádného těžkého hříchu.“ „Dobře, avšak můžeš mít lehké hříchy.“ „To ovšem, ale když nad nimi vzbudím lítost, tak jsou mi odpuštěny. Maminko, nech mne jen chodit k sv. přijímání.“

Toníkova láska a touha po svátostném Ježíši rostla čím dál víc. V posledních měsících svého života nemohl v předvečer sv. přijímání ani usnouti radostí a ráno byl první na nohou. Ze všech nejprvnější v kostele čekával na místě, kde se podávalo, až ho matka napomínala, aby ještě počkal a zatím se připravoval. Poslechl, ale když se už podávalo, stále potahoval matku a šeptal: „Maminko, pojďte už,

tolik už toužím mít Pána Ježíše u sebe." Až jednoho dne, když šel s matkou opět do kostela, pravil: „Ode dneška budu přiklekatí vždy poslední k sv. přijímání.“ „Proč?“ divila se matka. „Protože jsem byl trochu pyšný, když jsem chtěl bývat vždy prvý.“

Pro své slabé zdraví měl rodiči dovoleno přijímat jen v neděle a svátky a první pátky v měsíci. Proto tak rád dlíval na venkově u te-ty, kde směl přijímat častěji. Toník měl věrné a vděčné srdce, nikdy přes den nezapomněl na svého božského Přítele. Neuplynulo snad ani dne, aby nenavštívil Pána Ježíše ve svatostánku, viděl-li někoho z příbuzných jíti do kostela, nechal všeho, i hry a běžel s nimi; nebo když šel na procházku, vždy musel navštívit aspoň jeden kostel, říci něco Pánu Ježíši, poděkovati mu za svaté přijímání a přednésti mu své prosby. Účinky sv. přijímání se už v něm počínaly jeviti. Po sv. přijímání vždy zářival takovým nadpřirozeným jasem, radostí a klidem a nic ho nepřivedlo z rozvahy, že všichni žasli. Matka chtěla znáti příčinu toho, proč je stále tak veselý. „Protože mám vždy čisté svědomí. Tys mi jednou maminko, pravila, že kdo poslouchá svých rodičů, ten poslouchá samého Pána Boha. Proto jsem vždy klidný; jestliže chceš, abych se učil, tak se učím a vím, že tím působím P. Ježíši radost. Chceš-li, abych si hrál, mám velikou radost, když mi však nedovolíš si hráti, jsem také spokojen, protože tak chce Pán Bůh a my nejsme na zemi pro své radosti, ale abychom sloužili Pánu Bohu. Tomu všemu mne učí Pán Ježíš ve sv. přijímání, jenž také poslouchal svých rodičů, ač byl jejich Bohem.“ Proto Toník lnul takovou láskou ke svým rodičům, neboť v nich viděl zástupce Boží. Zvláště matce ve všem důvěřoval, svěřoval se jí se svými chybami, prosil jí, aby ho i na jiné upozornila, aby se nebála trestati, protože on chce býti pořádným člověkem a nikdy, nikdy nechce urazití Pána Ježíše těžkým hříchem.

(Pokračování.)

Nové popsání životopisu Pána Ježíše napsal učenec F. M. Willam a vychází v českém překladu pod názvem *Život Ježíše Krista v kraji a lidu izraelském* (nakl. Vyšehrad, Praha) v sešitech po 2.50 Kč. Jakkoliv bylo za leta vydáno již hojně životopisů Páně, přece Willamovo podání dosáhlo světového úspěchu, vychází již v osmi světových řečech, neboť skutečně uvádí čtenáře do toho životního prostředí, v němž Pán Ježíš žil a trpěl. Starší školáci najdou v tomto životopisu Krista vzácné doplnění hodin náboženství a celá rodina si přichystá krásné chvíle společnou četbou tohoto spisu. Povězte svým rodičům.

Příběhy a šelmoviny taškáře Enšpígla poutavě vypráví českým dětem T. E. Tisovský (vyd. nakl. Toužimský a Moravec, Praha, str. 182, obrázkováno, cena 12 Kč). Již po staletí se děti těší četbou a vyprávěním šibalství Enšpíglových a dodnes toto přátelství trvá. Tisovský vypráví šibalství, aby se jimi zbystřil nápad malých čtenářů a mnohé šibalstvo učí dobrému pohledu na život. Výprava knihy je pěkná.

Mám, nemám, mám...??? Mám zaplatiti předplatné na začátku ročníku, nemám ještě zapláceno, ač již jž jsme v půli ročníku! Neodkládej děle říci a provést: Mám zapláceno předplatné! **Administrace přikládá vplatní lístek!**

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskarekých a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena feditelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Duben 1935.

Číslo 8.

Pane — zůstaň s námi!

Jarní květy.

J. Veselý.

Když jsme maličtí, myslíme, že celý svět končí za naší vesničkou — tam, kde na obzoru padá ohromná modrá nebeská klenba k zemi. Že stačí vystoupit na kopeček za dědinou a vidíme celý svět se vším, co je v něm.

Jak rosteme, roste i náš obzor, náš svět; a poznáme konečně, že není hory tak vysoké, abychom s ní neviděli celý svět, se všemi lidmi; a kdyby to šlo, srdce lidská nám zůstanou zavřena; a kdo nepozná srdce člověkovu, nezná člověka.

Na první pohled se zdá, že málo lidí miluje Boha dokonale. Ale není tomu tak. Žijeme mezi svatými a neznáme jich, protože nechceme, anebo o to nedbáme. To jsou ty krásné květy zahrady Boží mezi námi; a my jsme si zvykli na jejich vůni tak, že se nám nezdá ničím mimořádným. Tím spíše nám ujdou maličké, prostické fialky, ukryté ve stínu planých keřů.

To jsou duše svatých dětí, jež pochopily pravou moudrost a cenu života. Nejlépe by nám to mohli dokázat ti úředníci sv. Otce, kteří se obírají zkoumáním životů, ctností a zázraků lidí, o nichž se zdá, že žili a zemřeli svatě — a že dobrý Bůh chce, aby jejich svatost a hrdinnost se ukázala již tu na zemi.

Je jich tolik a jsou tak krásné ty něžné maličké duše, jež neznaly zde na zemi nic než Ježíše; jejich život je sladký, andělský. Tu se ukazuje jasně, co od nás chce Bůh: Abychom žili v prosté a dětské lásce, abychom se chopili života tak, jak nám jej dobrý Bůh připravil každého dne. Že naše hrdinství je v maličkých obětech, o nichž se nepíše v novinách — ve věrném prožití každého dne, tak, abychom místo večerní modlitby položili do sladkého Srdce Božího své srdce, plné jistoty, že udělalo vše, co mělo, a že milovalo, jak jen mohlo.

Že je to možné, ano, že je to rozkošné, o tom svědčí všichni ti, kteří to dokázali. Budou našimi vzory. Vzor — praví sv. Tomáš — je obraz, který si vstřípíme v paměť, na který si často vzpomínáme a pak podle něho pracujeme. Pokusíme se postupně ukázat několik krásných vzorů vítězného dětství.

Patří mezi ně i Anna de Guigné. Ti, kteří ji znali blíže, říkali jí pro její roztomilost Anička. Narodila se 25. dubna 1911 a zemřela 14. ledna 1922. Rodiště se jmenuje Annecy a leží na krásném místě Francie. Pocházela ze šlechtického rodu a měla dvě sestry a bratříčka.

Kdo chce poznat celou krásu jejího dojemného života, vzorný život jejích rodičů, sourozeneckou lásku, musil by číst celý její životopis.* Zde se pokusíme jen o zachycení několika paprsků z její duše. O několik pohledů na její lásku k nejsvětější Svátosti.

Nevýslovně milovala mši sv. Ještě neznala číst a již sledovala s napatou pozorností každý pohyb knězův u oltáře, aby jí nic neušlo ze sv. Obětí. Její láska rostla stále; a Spasitel její čisté a velkodušné lásce

* Anne de Guigné, Et. Lajeunie O. P. (Desclée, Paris VIe, Saint-Sulpice 30.) Vyšel též německy a vlašsky.

dával hluboké porozumění svatým věcem. S láskou rostla touha, jež se soustřeďovala na sv. přijímání.

Již dva roky před tím, než ve svém srdci mohla přivítat po prvé Toho, kterého tak milovala, její hovor se soustřeďuje na božského hosta ve svatostánku.

Celá snaha této osoby směřuje k tomu, aby Anička připravila Ježíškovi ve svém nitru krásný pobyt. A proto neodmítá žádné oběti, sebezáporu, neboť ví, že to jsou květy, které má Pán Ježíš rád.

Toužebný den přišel 26. března 1917.

Když ji maminka připravovala, zářila Anička jak andílek a vše, co řekla bylo: „Ach, teď jsem šťastna“ —

Spasitele přijala s jasnou a pokojnou věrou. A když se jí ptali, zda myslila na velikost věci, která se stala, řekla prostě:

„Ne. Myslila jsem na Ježíška, že chce přijít ke mně.“ —

Po sv. přijímání bylo vidět, jak její celá duše se noří a ztrácí v Bohu. Byla jak vtělený sladký úsměv.

Je tajemstvím, co Anička slíbila v té chvíli Ježíškovi, ale později našli kousek papíru z této doby a na něm napsáno jejím písmem:

„Chci, aby mé srdce bylo pro Ježíše čisté jako lilie.“ —

Po prvním sv. přijímání byla pro ni cesta otevřena k nebeskému štěstí, ke stolu Božímu.

Když čteme její životopis, duše naše je tažena jejím kouzlem na Srdce Boží a naplněna touhou po podobném životě. A je nám těžko uvěřit, že duše lidská může být též sobecká, hříšná a proti Bohu i lidem.

Pramenem Aniččiným byl Bůh. Ale i ona měla svůj vzor a přítelkyni na nebi: Sv. Terezičku. Milovala ji vroucně.

Její srdce se chvělo radostí, když dostala jednou kalendář s obrázkem své světice. Ale co se stalo?

Přichází ke své přítelkyni, od níž dostala deník, a plna zmatku jí vyznává: „Nechtěla bych vás zarmoutiti nějakou nedokonalostí — proto jsem dala váš deník jedné chudičké spolužačce, jež se jmenuje Terezie — “ Proč? Nechtěla mít nic pro sebe. Její srdce bylo nepokojné mezi dvěma láskami a tak je to s námi všemi. Na konec zůstane duše a Bůh tváří v tvář, sami.

Když prosila jednou maminku o dovolení, aby se směla modlit vlastními slovy, bez misálku, ptala se jí matka: „A co říkáš dobrému Ježíškovi?“

Odvětila: „Že ho mám ráda. Pak s ním hovořím o vás a o ostatních, aby je P. Ježíš učinil dobrými a hodnými. Ale zvláště ho prosím za hříšníky.“

A po chvíli dodala s uzarděním: „A na konec mu řeknu, že bych ho chtěla uvidět — “

S jakou láskou připravovala svého bratříčka ke sv. přijímání! Když sama nemohla ke stolu Páně, činila tak aspoň duchovně, zvouc Ho k sobě.

19. prosince 1921 onemocněla. Zdálo se, že více bolestí se již nemůže soustředit v jejím těle. Tolik trpěla. Stávala se průzračná jak anděl.

Žila z Eucharistie. Ctila bl. Imeldu, jež zemřela láskou při prvním sv. přijímání.

Poslední její slova byla pozdrav k P. Marii: „Ó má Paní — — —“ Když byla v rakvi, krásná a bílá, zdálo se, že je ponořena do pozorování uchovaného štěstí. Usmívala se.

Každý cítil v duši hlas: „Je lépe prosit ji, než za ni. —“ A milosti, jimiž pomáhá duším, to potvrzují. „Aničko, pros za naši lásku k Eucharistii —“

A co naše jubileum?

Fr. Jakub O. P.

„Ach, je to práce s těmi dětmi!“ povzdychl si kdysi jeden biskup. Církev svatá jim dává ve sv. přijímání Pána Ježíše, ale ony mnohdy ani nevědí, koho přijímají; proto sv. přijímání nepůsobí u nich skoro žádných účinků.“ To bylo ještě tehdy, kdy se podávalo sv. přijímání dětem již v nejtěplejším věku, jak jsem vám minule vykládal. A tak, jako tento biskup, si stěžovalo i mnoho jiných biskupů. Oni milovali Pána Ježíše a bylo jim líto, že děti přijímají Pána Ježíše mnohdy neuctivě a ani si neuvědomují (protože mají ještě malinkatý rozumek), jaký vzácný host k nim zavítal v nejsvětější Svátosti.

A protože těch nářků a stížností bylo mnoho, sešli se biskupové a projednávali tuto záležitost: Nechtěli brát Pána Ježíše dětem, ale také nemohli trpět, aby se děti k Pánu Ježíši neuctivě chovaly. A tak na církevním sněmu *lateránském* roku 1215 bylo rozhodnuto, že ke stolu Páně může přistoupiti jen ten, kdo už přišel k užívání rozumu a dovede rozeznati. Chléb andělský — Pána Ježíši v nejsvětější Svátosti — od obyčejného chleba.

Protože však *nebyla přesně* určena doba, *kdy* smějí děti přistoupiti k sv. přijímání, dovolovali kněží dětem jíti k sv. přijímání až sami uznali za vhodné. Mnohdy však, z úcty k nejsvětější Svátosti, určovali jiný věk pro první sv. zpověď a jiný pro první sv. přijímání. Někde dovolili dětem jít k sv. přijímání dříve, jindy později. A tak na mnohých místech bylo dovoleno dětem jíti k sv. přijímání až po ukončení desátého neb čtrnáctého roku.

Sv. Otcí Piu X. bylo líto dětí, že musejí čekat tak dlouho na sv. přijímání. A čeho mu bylo hlavně líto? Poslyšme opět sv. Otce: „Tento zvyk (že totiž děti tak pozdě přistupovaly ke stolu Páně), který, pod záminkou chránění úcty k nejsv. Svátosti, bránil věřícím přijímatí Pána Ježíše, byl příčinou mnoha zlých věcí. Neboť tím se stávalo, že dětská nevinnost byla vyrvána z objetí Kristova a duši její nebyl dán silný pokrm. To mělo za následek, že mládež, zbavená tak mocné ochrany (Pána Ježíše), obklopená tolika úklady, ztrácela třpyt ctností a řítila se do propasti neřesti, dříve než okusila svatých tajemství (Těla Páně) . . . Vždy bolí ztráta prvotní nevinnosti, zvláště však když by snad bylo možno jí předejiti přijímáním Eucharistie již v útlém věku . . . Sv. přijímání *není odměnou* za naše skutky, nýbrž *lékem* naší slabosti.“

Sv. Tomáš Akvinský praví, že děti mohou přistoupiti k sv. přijímání,

jakmile začínají užívatí rozumu, takže mohou pochopiti úctu k nejsv. Svátosti. A na to se odvolává i sv. Otec Pius X. Však příště si o tom povíme více. Zatím se modlete za vašeho velkého dobrodince papeže Pia X.!

Svaté děti.

M. Cyril

Jakou něžnou měl lásku a poslušnost ke svým rodičům, ukáže jeden z příkladů. Toník dokončil své školní úkoly a jako vždy, šel je ukázat matce. Ta právě přeměňovala a urovnávala nábytek. „Smím ti pomoci, maminko? Úlohy mám již hotové.“ Matka svolila. Toník byl přešťasten a hned se dal do práce. Poněvadž však nevěděl, jak to matka chce, jen jí přiděloval práci. „Broučku můj, jdi si raději hráti, jde mi to lépe samé.“ Toník ihned poslechl, avšak ve dveřích se ještě obrátil, usmál se na matku a poslal rukou políbení. Matce neušel v jeho tváři jakýsi výraz smutku nad tím, že ho posílá pryč a hned se rozhodla jinak. „Počkej, Toníčku, já jsem si to rozmyslela. Můžeš zde zůstat a podávat mi věci, které budu právě potřebovat, budu tak spíše hotova.“ Sláva, maminko, to mám radost, že ti smím pomáhati, jako Ježíšek pomáhal svým rodičům v Nazaretě.“

Náš malý Toník Martinez, poněvadž tak často dlužal na návštěvě v kostele u Pána Ježíše, a jehož zase naopak často přijímal k sobě, naučil se u svého Učitele svatosti nejkrásnějším ctnostem již v tak útlém věku. Však mu Pán Ježíš za jeho věrnost v malém a za dobrou vůli dával sílu i k větším obětem. A Toník se stával hrdinou, rytířem Ježíšovým, že by se s ním nemohly měřit mnohé i starší děti, ba ani dospělí, kteří za dlouhou dobu svého života měli již tolik příležitostí Pána Boha poznat a nápodobit.

Což, dělat hrdinu, přemoci svého slabšího kamaráda ve rvačce dovede každý, jenže to není nic hrdinského, nic skvělého, nic obětavého, co by mohlo zvětšit lásku, co by se líbilo vždy Pánu Ježíši, ale přemoci sebe, svůj hněv, potlačit pomstychtivost, která se prudce bouří, když kamarád mi nadává, nespravedlivě bije, když mne pro nic za nic třískne kamenem do hlavy a za to se nemstít, ale odpustit, jako by se nic nestalo, pane, to už je mnohdy hrdinství, to už každý nedokáže. Ani Toník to nedokázal hned tak snadno.

Co se naplakal, ne sice proto, že mu kluci něco udělali, ale že nemohl přemoci sebe. Vše v něm vřelo zlostí, pomstychtivostí, ale v nitru slyšel hlas: Toníku, nemstí se z lásky ke mně, přemoz sebe, žádám od tebe tuto obět, i oni jsou moji bratříčci, i je mám rád, odpust jim.“ A Jeník si vzpomněl na svůj ranní slib věrnosti Ježíškoví. „Ježíšku můj, když to ode mne chceš, odpustím mu, ač je to velice těžké. Ale i ty jsi odpouštěl a dosud odpouštíš i mně tak časté chyby.“ Ale ze strachu, že by se přece jen neopanoval, utíká s hříště domů do náruče své matky, již hned všecko vypráví. Radostí a povzbuzením matky je ještě více svým vítězstvím potěšen. Ale tím nemá ještě zcela vyhráno. Jakmile se setká s oním klukem, znovu se musí přemáhat, aby se na

něm přece jen nepomstil, zvláště když se mu tento vysmívá. I chodí častěji na návštěvy k Pánu Ježíši a vyprošuje si na něm sílu k vyplnění jeho vůle. Až konečně jednoho dne přiběhl domů a radostně zvěstoval mamince: „Mami, už jsem si s tím chlapcem, který mně tenkrát uhodil kamenem, dnes hrál a jsme už dobrými kamarády. Myslím, že už zapomněl na to, že jsem ho chtěl zbit.“

Jednou si opět hrál s dětmi a byl zcela zaujat hrou, když byl matkou zavolán, aby šel domů; měl cosi předčítat. Poslechl sice na slovo, jako vždy, ale při čtení jeho duch stále ještě dlel venku při hře, proto často se při čtení pletl. Za trest měl přečísti o kus více než obvyčejně. Trochu popuzeně odsekl, že lépe číst neumí, za což od matky, zvyklé od něho jen na laskavé odpovědi dostat pohlavek. Toníkovi vyhrkly slzy, neřekl nic, četl dále. Když dočetl, odešel. Matka myslela, že si šel opět hrát, ale když vešla do jeho ložnice, spatřila ho klečícího u postýlky. „Maminko, prosím Pána Ježíše, aby mne učinil tichým a pokorným srdcem.“ O to se modlival častěji, když se o něj pokoušel zase hněv, nebo i po sv. přijímání několikrát opakoval: Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň mé srdce podobné tvému. A Pán vyslyšel přání učelivého svého žáčka. Brzy potom, když s matkou zpytoval před spaním svědomí, pravil u hněvu: „Ten můžeš přejít. Hněvu a pomstychtivosti se už nedopouštím.“

Několik měsíců před smrtí dokázal v malé příhodě pravdu toho, že je již skutečně pánem svého hněvu. Přišli k němu na návštěvu někteří chlapci. Při svačině dal mu jeden z nich pro cosi políček. Toník zčervenal jako rak, ale jedl dál, jako by se nic nestalo. Pak se chlapci začli rvát, a když je Toník chtěl usmířit, utřil ještě jeden pořádný pohlavek. Pokušení vrátit ho bylo veliké, příležitost snadná: jen se rozehnat. Ale Toník raději utekl do své ložnice, lehl si na postel, jen aby se opanoval a nepodlehł výbuchu hněvu. Jak vynalézavá a jak silná byla láska a věrnost osmiletého chlapce, a jeho příklad volá o následování všem, kteří si neví se sebou rady, kteří se zlobí a mstí. Milujte Pána Ježíše, i v jeho dětech, milujte jako Ježíš a budete Ježíšem milováni.

Toník nemiloval Pána Ježíše jen tak sladounce, ale silně, opravdově a dovedl pro něj a z lásky k němu i trpět a musel hodně trpět. Býval často nemocen a musel požívatí nejodpornější léky, jísti jídla k nimž měl velký odpor, nesměl jísti žádné cukrovinky a mnohé lahůdky, což mu bylo zvláště těžkým, když viděl si na nich pochutnávatí. Ale přemáhal se statečně a říkával při svých obětech: Poněvadž to nemám rád a je mi to těžké, učiním to jen z lásky k Pánu Ježíši, a to mu dodávalo síly, zvětšovalo lásku a zásluhy. Toník uzrával pro nebe. Dokonce byl v tom ohledu i apoštolem ve svém okolí; malý chlapec utěšoval trpící, neboť sám již znal utrpení i jeho cenu pro nebe a povzbuzoval je, aby to snášeli z lásky k Pánu Ježíši, tak, jak to činí i on. Sliboval jim, že při sv. přijímání bude i jejich bolesti se svými obětovatí Pánu Ježíši, a že ho poprosí, aby jim pomohl. A Pán Ježíš nedovedl svému věrnému dítěti nic odepřít, když ho prosil s takovou důvěrou a mnohokrát podivuhodně splnil jeho prosby.

Zajímavosti.

K. Mez.

Úcta v kostele. Slavný král Alexander Veliký obětoval kdysi bohům v jedné svatyni. Vedle něho stál sluha, jenž držel v ruce kadidelnici se žhavým uhlím; měl ji podati králi při oběti. Najednou vypadl z kadidelnice žhavý uhlík sluhovi na ruku. Ač ho to hrozně páliło, nedal najevo svou bolest, aby nevyrušil krále z bohoslužebných úkonů. Úcta k posvátným obřadům přemohla i kruté bolesti. Báł se také, že by rozhněval krále, kdyby způsobil nějaký hluk. Král zpozoroval hrdinné přemáhání sluhovo a bohatě ho za to odměnil. — Sv. Ambrož, který tuto věc zaznamenal, přidává k tomu: „A jak se chovají křesťané k nejvznešenějším tajemstvím svého náboženství v kostele? Pohané ctili své bohy v kostele tím, že mlčeli a nedělali v chrámech hluk a mnozí křesťané si počínají v kostele, jako by byli v divadle nebo na trhu!“ — Netyká se tato výčitka i tebe? Nešeptáš v kostele a chováš se opravdu pobožně? Pán Ježíš tě dobře vidí, proto dej pozor!

Sv. Kateřina Sienská — *patronka Italie.* Italští katolíci se snaží uskutečnití prohlášení sv. Kateřiny Sienské patronkou Italie. Již je tato světice patronkou města Říma. Sv. Kateřina má hlavně zásluhu o to, že papežové opustili Avignon a opět se usadili ve věčném Římě. Italští katolíci podají brzy sv. Otcí prosebnou listinu, s mnoha tisíci podpisy.

Sv. Benedikt Labre ztrávil celé dny v římských kostelích, v nichž právě byla vystavena nejsv. Svátost. Při modlitbě před eucharistickým Pánem Ježíšem upadal do vytržení, neboť jeho srdce hořelo láskou k Němu. — Modli se, aby i tvé srdce se zapálilo ohněm lásky k Pánu Ježíši. On tě čeká ve svatostánku, přijdeš někdy k němu?

„*Přijďme do nebe?*“ Bylo to už dávno. 29. května 1613 vypukla hrozná bouře v jednom kraji v Německu. V jedné vesnici padlo bouři za obět 36 domů a 22 lidí. Také žena chudého pastýře utonula i se svými čtyřmi dětmi. Otcí se podařilo zachránit se a slyšel ještě, jak nejmladší dítě, zvednuté vlnou, pravilo mamince: „Přijďme do nebe, utoneme-li?“ Matka v pláči odpověděla jen: „Ano.“ Tu zvolalo dítě: „Oj, to se ráda potopím. Dobrou noc, maminko a tatínku!“

Co slíbila Eleonora Pánu Ježíši? Eleonora byla právě o sv. přijímání. Její srdce tak radostně bušilo a Eleonora byla celá šťastná. Na Bílou neděli si napsala do modlitebních knížek: „Milý Ježíšku, chci být vždycky hodnou Eleonorkou; chci tě milovat a často tě navštěvovat v nejsvětější Svátosti; často tě chci přijímat do svého srdce. Doma budu způsobilná, nebudu se zlobit se svou sestřičkou. Pane Ježíši, pomáhej mně, abych zůstala hodnou až do smrti!“ — A byla hodná skutečně. Stala se později sestřičkou v jednom klášteře a po smrti si jí Pán Ježíš přesadil do nebe, aby mohla v nebi stále milovat. — Děti, chcete být jako Elenora? Zkuste to, Pán Ježíš vám pomůže!

Hádanka: Velebný pán se jednou tázal ve škole: „Proč jsou děvčata ve škole hodnější a pilnější než hoši?“ Nikdo neodpověděl. Velebný pán tedy řekl: „Já vám to prozradím. Proto, že děvčata chodí častěji

do kostela a způsobněji se tam chovají než chlapci, kteří rádi v kostele šeptají." — Hoši, je to pravda? Pakli ano, musíte se polepšit! Dělejte čest Pánu Ježíši, kterému jste slíbili na křtu sv. ústy kmotrů, že chcete býti jeho!

Viš, kde je náš Otec? Na moři zuřila divoká bouře. Vlny střikaly až na palubu lodí, loď se kymácela, celá praskajíc a házejíc se se strany na stranu. Lidé trnuli hrůzou a strachem. Zatím v koutě jedné kabiny (místnosti) si hrála malá, roztomilá Anička, dceruška kormidelníčkova. Nic si z toho nedělala, že zuřila bouře. Vesele si pohrávala míčem. Po přestálé bouři tázali se cestující této Aničky: „Aničko, ty ses nebála, když byla bouře?" — „Já? Proč bych se bála," odvětila malinká, „vždyť tatínek je u kormidla! To se mně nemůže státi nic zlého!" — U kormidla tvého života stojí dobrý Pán Ježíš. Často Jej přijímej do svého srdce, abys Ho měl vždy blízounko u sebe!

Klení je hřích. V sirotčinci bylo mnoho malých i větších dětí. Jednou přivezl vozka do sirotčince velkou fúru dříví. Protože koně nepokojně stáli, popadl vozka bič a začal bít ubohá zvířata a při tom strašně klel. Dětem naskakovala husí kůže; vždyť věděly, že klít znamená urážet Pána Boha! Proto se umluvily že to nějak zaradí. Když odpoledne přijel vozka s druhou fúrou dříví a zase začal klít, předstoupila před něj jedna ze sirot a pravila: „Pane, nebudete se zlobit, řeknu-li vám něco?" Vozka vesele povídá: „Ale kdepak! Jen řekni!" Tu praví děvčátko: „Prosím vás, neklejte; nás to bolí, že urážíte tím Pána Ježíše. Přece on pro nás zemřel a nezasloužil si, abychom ho klením uráželi!" Vozka sklopil oči a již si dal pozor!

Doba svatopostní je dobou zvýšeného úsilí v následování Pána. Uč se jíti za Kristem Pánem cestou vzorů křesťanské mládeže sv. Aloise Gonz., sv. Stanislava Kostky, sv. Václava. Vydali jsme pro vás životopis sv. Aloise za 15 Kč, sv. Stanislava za 7.50 Kč, o sv. Václavu zpívá básnická kniha Sv. Grál (za 15 Kč). Na objednávku stačí korespondenční lístek, poslaný na adresu Matice cyrilometodějská, Olomouc, Wilsonovo 16.

Trpasličí učitelé lidí. Často v pohádkách a pověstech vystupují trpasličí, většinou dobří, a ti učí nenápadně lidi dobrou a ctnostem. Básníkům se dá obrazně povědět pravda snadněji a také poučení se lépe ujme, když je v poutavém, třeba smyšleném příběhu. Tak mladé němčináře pevně upoutá a na cestě poslušnosti, věrnosti, laskavosti a pracovitosti posílí krásná pohádková knížka P. Ludv. M. Tremela: „Es war einmal" (vyd. St. Josephs-Verlag, Reimlingen; str. 116, cena asi 10 Kč), budete opravdu se zatajeným dechem sledovati příhody Karlíčkovy, který se dostal na zkušenu do říše trpaslíků. Knížka se vám bude tím více líbiti, neboť je hodně obrázkována.

Baudreaux F. J.: Ani oko nevidělo... Pod tímto názvem vyšla v Edici Smíru v Přerově vzácná knížka o radosti a slávě duší v nebesích. V katechismu máte o nebi jen stručné poučení a starší školáci, zvláště zbožnější, by jistě rádi věděli více. A to více najdete zde, ovšem jen dosti pokročili, abyste rozuměli spisu, který má na zřeteli především dospělě čtenáře. Povězte mamince, ráda si tuto knížku přečte a vyloží vám potom.

Časopis „Pán přichází" pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Květen 1935.

Číslo 9.

Zdravas Maria ...

Tady je to: černé na bílém!

F. Jakub M. Zemek, O. P.

„Prosím, velebný pane, tož kdy se vlastně může jít k prvnímu sv. přijímání?“ tázal se Miloš Odstrčilů v náboženství. „V Pán přichází stále o tom píší, ale vždy jen několik řádek a dosud jsme se nedověděli, kolik musíme mít roků, abychom mohli přistoupit ke stolu Páně.“

„No, no, jen nekřič, Miloši, však oni ti to napíší. Ty máš ještě dost času. Ale já jim to oznámím, že sis na ně stěžoval, aby ti proto rychle všechno už sdělili.“

A tak jsme se dověděli, že již chcete vědět vše o té slavné listině pa-peže Pia X. a rádi vám vyhovujeme.

Sv. Otec praví, že si přeje, aby děti již od mládí žily s Pánem Ježíšem a v Ném aby našly ochranu před zkázou a hříchem. Proto rozhodl, že děti mohou přistupovat ke stolu Páně, jakmile začnou mít rozum, to jest, asi o *sedmi letech*. Někdy to může být dříve, někdy později, to už závisí na rozhodnutí velebného pána. Ale pozor, děti! Když je vám dána tato milost, musíte za to být vděční Kristu Pánu a musíte mu také za to něco pěkného dát. A co to je? Sv. Otec praví, že děti, přistupující ke stolu Páně po prvé, nemusejí sice znát dokonale všechnu nauku křesťanskou, avšak *musejí se snažit potom naučit se dokonale celému katechismu a také všemu rozumět!*

Jakmile dítě dovede rozpoznat a si uvědomí, že to, co mu podává kněz při sv. přijímání je Pán Ježíš ve sv. Hostii, může už přistoupit ke sv. přijímání.

A ještě něco po vás chce, děti, sv. Otec Pius X. Praví, že po prvé sv. přijímání *mají děti přistupovati častěji, ba denně ke stolu Páně, jak si to přeje Pán Ježíš a sv. matka Církev*. A ovšem mají se při tom zbožně a uctivě chovat. To není ani třeba vás přece napomínat, pravda? Vždyť když si uvědomíte, že Pán Ježíš je Bůh, který z lásky k nám všem sestoupil s nebe a dává se nám za pokrm, aby s námi stále přebýval, musíte se z lásky k němu chovat velice uctivě a zbožně.

Tož to máte už skoro vše, co se vás týká z té encykliky. A jak se odvděčíte sv. Otcí za ní? Poslouchajte, jak se odvděčilo jedno děvčátko. Kdysi, když ještě sv. Otec Pius X. žil, přijelo do věčného Říma s maminkou a tatínkem. Když byli přijati sv. Otcem v jeho paláci, poklekla holčička, políbila sv. Otcí ruku a pravila: „Sv. Otče, já vás mám velice ráda, protože jste nám dovolil chodit tak brzy ke stolu Páně. Stále se za vás modlím k Pánu Ježíši, kterého denně přijímám ve sv. Hostii. A tak chci stále se vám odvděčovat. Pán Bůh vám to zaplatí!“

To víte, že sv. Otec měl velkou radost a sám ji druhého dne podal Pána Ježíše ve sv. Hostii.

Vy také se musíte nějak odvděčit. Dobře se učte katechismu, abyste zvláště o mši sv. a sv. přijímání dovedli všechno pěkně nazpaměť a pak s radostí chodte často k sv. přijímání. A necht' není ani jednoho čtenáře „Pán přichází“, který by ve výroční den vydání této encykliky nepřistoupil ke stolu Páně. Víte, kdy to bude? Až o prázdninách, dne 8. srpna.

To bude právě dvacet pět let od té doby. Proto ukažte všichni, že si vážíte této milosti, již vám dal sv. Otec. Kdo se chce nejvíc odvděčit? Máte ještě nějaký způsob oslavy tohoto vašeho jubilea? Příště vám poradím ještě jak můžete ještě oslavit tento památný den. Zatím na shledanou! A už si nestěžujte na nás!

Smrt bl. Imeldy.

Jiří Veselý.

Zvon, volající sestry do kůru, dozněl. Liturgické knihy byly otevřeny před očima sester a obřady začaly. Imelda se ztrácela mezi ostatními, skoro na posledním místě jako novicka dominikánka. Byl den před Nanebevstoupením Páně.

Litanie ke všem svatým se vznášely k nebi jako volání drahých jmen milovaného Otce, Matky, sester a bratří. A za každým jménem vyslala Imelda žhavou prosbu: „Vyproste mi, ať ke mně Pán přijde.“

Toužila po sv. přijímání, ale nebyla ještě dosti stará.

Pak byla mše sv. Imelda sledovala a prožívala každé slovo posvátné Oběti, jako by hledala aspoň jedno ujištění, že bude vyslyšena, že On přijde. A nezklamala se. Kněz četl epistolu:

„Bratři, každému z nás je dána milost podle míry daru Kristova —“ Imeldě to znělo jako slib, jako záruka, jako předzvěst něčeho nového, velikého. V mysli se jí vybavila slova liturgie minulých prosebných dnů: „— proste a dostanete; hleďte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno; neboť každý dostane, kdo prosí; a najde, kdo hledá... aleluja —“

Imeldino nitro zalilo sladké světlo. Zausmívala se na oltář a nesměle zaseptala: „Pane, udělal jsi tolik zázraků lásky, udělej i tento: přijď ke své maličké sestřičce; lidé mi řekli, že jsem ještě mladá. Nahrad svou láskou tento nedostatek a přijdi, přijdi!“

Kněz četl evangelium: „— Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: Otče, přišla hodina, oslav svého Syna, aby tvůj Syn oslavil tebe; jakož jsi mu dal moc nade vším tělem, aby dal život věčný všem, jež jsi mu dal... Já jsem tě oslavil na zemi; udělal jsem dílo, které jsi mi uložil vykonat: A nyní oslav mě ty, Otče, u sebe sama, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve ještě než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem... a oni skutečně uvěřili, že jsem vyšel od tebe, že ty jsi mně poslal. Já za ně prosím...“

Imelda poznávala v těch slovech odpověď svou modlitbu. Bůh za ni prosí! Jako bez duše sledovala další věci; a když přišel konec a sestry se vzdálily, Imelda zůstala sama v kůru.

Kdo ví, co vše řekla v této adoraci. Snad jenom jediné slovo: „Přijdi, přijdi.“ — Nebylo pro ni nic na světě. Jediná věc: Svatostánek, bílá Hostie. „Přijdi.“ Poslouchá na kolenou: jako by nějaká daleká píseň. Mohutná — zdá se, že zpívaná tisíci tisíci, a přece sladká jako matčina ukolébavka — a daleká a jinačí než naše, a přece tak naše: „Ecce, sponsus venit — hle, snoubenec přichází —“

Světlo jako blesk jí oslepilo oči, nebeská vůně opíjela její smysly

a srdce jí zalévala netušená, pokojná radost. A všim tím jako by šep-
tal Někdo:

„Přišel jsem — otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubičko má,
neposkvrněná —

Vstaň, má překrásná, a pojď — —

ukaž mi svou tvář — ať zní tvůj hlas v mých uších,
neboť tvůj hlas je sladký a tváře tvé jsou půvabné —
pojď — budeš korunována — —.“

Jako zkosena klesla Imelda na zem a hledá s napětím, odkud je to
světlo, odkud je ten hlas.

Nad ní se vznášela ve vzduchu bělostná Hostie. Teď se zastavila.
Imeldě klesly rozpiaté ručky a přichystané rty se semkly. Tak blízko
Pán a zastavil se. Pochopila vše. Nikdo na světě není hoden, aby On
k němu přišel. Zjevila se jí celá nicota lidské moci a pocit té bídý ji
zdrtil. Ale hned pozvedla hlavu; její oči zazářily nesmírnou důvěrou a
láskou. Když přišel tak blízko, přijde ještě blíž!

A tak se zahleděla v usmívání na Božího Hosta.

Záře zavolala sestry do kúru. Rychle se zběhly a všechny pronikala
otázka: „Co je, co se stalo?“

Uviděly Imeldu a její zázrak a klesají v pokorném klanění. Klášterní
kněz, staříčkový bratr Aldrovando, rozechvěle si znovu obléká bohoslu-
žebné roucho, jde, kleká před zastavivší se Hostií, bere ji na patěnu
a dává jí Imeldě. Porozuměl vůli Boží.

A Imelda — na kolenou — náruč otevřenou — oči upřené na Ježíše
— nastavuje rty k políbení Spasitelovu a zavírá je, neboť ví, že teď již
nepřijde nikdo.

Bc. Aldrovando dořikal: „Tělo našeho Pána, Ježíše Krista, nechť
tě opatruje pro věčný život. Amen“. A odešel.

A nikdo netušil, jak je Imelda blízko věčnému životu v této chvíli.
Osaměla. Nalezla, koho milovala její duše. Byla Jeho, On její. Co
ještě?

Sestry čekaly opodál, až skončí své díkůvzdání po prvním sv. přijí-
mání, tak zvláštním. Snad jim řekne něco z toho, co se s ní stalo. A
v kostele se tísnil lid, zůstavší tam od ranních bohoslužeb.

Ale sestra Imelda nešla. Na sestry padá strach. Jdou, dotýkají se jí.
Byla nehybná jako socha, oči přivřeny, na rtech lehoučký úsměv. Zve-
dají ji a poznávají, že mají v rukou mrtvolu.

Imeldin život se rozplynul, když promluvil Pán — a slzy nebeské
radosti sester se proměnily v slzy lidského smutku.

Svátek práce.

J. Buk.

Sluncečko již rozlévalo husté proudy svých paprsků po zemi a budilo
všude radost z předtuchy krásného dne. Bylo sice ještě málo hodin,
ale veselý zpěv ptáčků, těchto pěvců přírody, obveseloval a oživoval
již dávno ty, kdo vstávali již dříve za nějakou prací. A dnes zvláště

radostně zněly trilky dovádívého ptactva. Vždyť dnes již byl první máj, nejkrásnější měsíc v roce, proto jej museli přivítat svým nejlepším koncertem. Vrabci křičeli jako posedlí, sýkorky, špačci a všechna ta drobtina se rozjásala. A najednou vše zmlklo. Ztichl zpěv ptáčků a zdálo se, že něčemu naslouchají.

Bum — bum — bumbubum — ozývalo se různě z dálky a již do toho vpadly trubky, klarinety, křídlovky a nechyběl ani basista, foukající na bručivý heligon. A už zněly veselé pochody a radostné písně. Ptáčci kroutili svými hlavičkami, nechápajíce, co se to děje tak brzy zrána.

Muzikanti šli vesnicí a vesele vyhrávali. Lidé, kteří ještě dosud spali, vyhlédli z oken a pak už jim nenapadlo, aby si ulehli znova.

„Liduško, vstávej, muzikanti hrají „budíček“, rychle se pojd podívat!“ budila maminka dcerušku.

„Ach jéj — a co je vlastně dnes, že hraje už ráno muzika?“ ptala se ospale Lidka, ale už se pomalu brala z postele.

„No, přece je první máj, svátek práce, proto chodí muzikanti.“

„Aha, tož to dnes není škola,“ radostně si oddechla Lidka a už skokem běžela k oknu. A průvod muzikantů se již blížil. „Mami, a jak se vlastně slaví svátek práce, přece to nebyl žádný svatý,“ rozumovala.

Maminka ji nechala chvíli bez odpovědi. Nechtěla ji zbavit radosti potěšit se trochu hudbou, která již již se blížila, a jistě by Liduška mnoho neposlouchala, kdyby jí při tom maminka něco vysvětlovala. Vždyť znala dobře svého miláčka! Asi deset kroků od domu, kde bydlela Lidka s maminkou, skončili právě muzikanti jeden pochod. Kapelník však ihned pokynul a již nasazovali znova kovové pěvce ke rtům. „Tak pozor, teď si dáme ten různý pochod: Chlapci Vlčnovjané“ upozornil kapelník a už to šlo: raz — dva — tři . . .

Lidka poslouchala tak pozorně, že ani nedýchala. Vždyť to bylo tak krásné. A muzikanti přešli a zase znova a znova hráli nové pochody.

„Jé, mami, to bylo krááásné“ — zajíkala se Lidka. „Já bych poslouchala celý den. To by tak mohli budit každý den, já bych vždy stala hned, nemusela by ses tolikrát na mne zlobit!“

„Líbilo se ti to tedy? Mně také. A přála by sis, Liduško, tak oslavovat práci?“

„Hm, hm“ — kašlala Liduška, nevědouc, co má říci. „No, mami, a tož mně řekni, proč to tak lidé oslavují,“ vzdávala se.

„Dítě drahé, to je tak. Lidé pracují celý den a to po celý rok, a také potřebují trochu odpočinku a oddechu. Mnozí pracují i v neděli a ve svátky. Jsou to chudáci. Myslí, že jsou jenom k tomu, aby jen a jen dřeli, ale na svou duši ani si nevzpomenou. A přece, Liduško, víš, že naše duše patří Pánu Ježíši, který za ni vytrpěl nejhroznější bolesti. Ale dnes je i státem zakázáno pracovat, aby si lidé oddechli a vzpomněli si, že nejsou na světě jen pro dřinu.“

„A, mami, kdy se to vlastně začal slavít svátek práce?“

„S těmi muzikami? To já nevím; ale vím, že křesťané jej slaví už od prvních dob.“

„A kdy?“ dorážela Lidka.

„Každý den. Křesťané chtějí ve všem napodobit svého dobrého Mistra, Pána Ježíše a celou svatou rodinu. Přece víš, že sv. Josef byl tesařem. A o Pánu Ježíši se vypravuje, že pomáhal svému sv. pěstounu jak jen mohl. Když byl ještě Ježíšek malý, vždy sbíral třísky, lítající od otesávaných kmenů, nosil sv. Josefu jídlo a vodu, zkrátka byl pracovitým dítětem. A když byl velký, vzal sám na rameno pilku a do rukou tesařskou širočinu a již vesele mu letěla práce od rukou. Křesťané věděli dobře, že byl Pán Ježíš pracovitý, proto i v tom ho chtěli a chtějí napodobit. O P. Marii víme také, že ráda pracovala, vždyť věděla, že vše, co koná, koná pro svého milovaného Ježíška! A jakou měla radost, když přicházel sv. Josef s Pánem Ježíšem domů ke skrovnému stolu, aby zahnali hlad, který dostali při práci, prostým pokrmem, přípravným pečlivou její rukou!“ —

Maminka se odmlčela; zahleděla se na obraz svaté rodiny a slza se jí zatřpytila v oku. Vždyť i pro ni, upracovanou, udřenou maminku dobré a hodné Lidušky, byla sv. rodina vzorem!

„Mami — vyrušila ji ze zadumání Lidka — tož my oslavíme Pána Ježíše nejlépe, když budeme rádi pracovat, ne?“

„Ovšem, drahoušku! Vždyť jistě již slyšelas od velebného pána, že sv. Otec chce zavést nový svátek: Krista-Dělníka. To bude jeden z nejkrásnějších svátků chudých dělnických rodin. To pak oslavíme Pána Ježíše v ten den pěkně v kostele.“

„Víš co, maminko? My si zavedeme ten svátek už dnes. Budeme každý rok 1. května ráno oslavovat svátek Krista-Dělníka tak, že půjdeme vždy do kostela na mši sv., ano?“

Maminčin polibek svědčil o souhlasu. A hned také se začaly obě dobré duše připravovat do kostela. A při mši sv. vroucně prosily, aby jim Pán Ježíš-Dělník žehnal a pomáhal při všech pracech. A Lidka, která byla na Bílou neděli u prvního sv. přijímání, šla i dnes ke stolu Páně, aby byla Srdci Pána Ježíše tím blíže.

Svaté děti.

M. Cyril

Toník se jednou od maminky dověděl, že vše, co dame chudým, dáváme přímo Pánu Bohu. To bylo pro něj jako zjevení. „Jistě? Že jsem to dosud nevěděl! To musím teď hodně strádat, abych mohl rozdávat chudým; však nám to Pán Bůh jistě odplatí, když to dáváme i jemu, že, maminko?“ Od toho dne začal Toník závodit v rozdávání almužen, pokud mu jeho malá pokladnička stačila. Měl radost, že může též něco dát P. Bohu, od něhož tolik dobra přijímá. Dával na opravu kostela, na mši sv. za zemřelého dědečka, „aby věděl, že jsem na něj ještě nezapomněl“. Když dával almužnu chudým, říkal: „Dávám ti to z lásky k Pánu Bohu“ a radoval se, když mu poděkovali: „Pán Bůh zaplat.“ Zval si žebráky i na oběd do domu, sám je obsluhoval, vyptával se na jejich životní osudy, litoval ubohých starců a ještě více jejich nezdárných synů, kteří se o své rodiče nestarají a mohou pro takový těžký hřích býti i zavrženi.

Toník dovedl též bez bázně pokárat i dospělé, když viděl, že se o své děti rádně nestarají. „Poslouchejte,“ pravil jednou jejich sousedu v Licueres, „musím vám něco říci. Vy jste špatným otcem, poněvadž neposíláte své hochy v neděli na mši sv.“ Ten se vmlouval, že starší mívá někdy mnoho práce, a menší, že je ještě příliš mladý. „Příliš mladý? Vždyť už má osm let a od sedmi roků je každý povinen chodit na mši svatou. A ani staršího neospravedlňuje mnoho práce, protože především jsme povinni sloužit Bohu a zachovávat příkázání, a to je důležitější než péče o dobytek. Vždy, když zanedbají nedělní mši sv., vy máte za ně těžký hřích, poněvadž je do kostela nepustíte.“

Napomínal své kamarády, aby si vážili hodných rodičů. Když někomu zemřel otec nebo matka, velice jich litoval, chodíval je těšit, že ještě mají Otce nebo Matku v nebi, kteří je nikdy neopustí, vodíval je též k své matce: „Maminko, obejmí tady Jeníka, on už nemá maminky.“

Poněvadž sám věděl již, co je utrpení, měl velikou soustrast se všemi trpícími. Když jeho sestřenice šla na operaci, vzdychal: „Ach, ubohá Anna Marie, co tam vytrpí. Ale jen ať to obětuje P. Ježíši, on jí to již odplatí.“ A když sám zas onemocněl, utěšoval se: „Anna Marie trpí jistě mnohem víc než já. Ale to brzy přestane. V nebi se budeme oba radovat.“ Příbuzný rodiny Martinezovy trpěl již 32 let nervovými bolestmi na pravé tváři. Žádný lékař mu nepomohl. Bolesti ubohého starce se stávaly nesnesitelnými. Jednou k němu přišel Toník a litoval trpícího. „Nebuďte již smutný,“ pravil, „zítra půjdu k sv. přijímání a tu poprosím P. Ježíše, aby nás zbavil těch bolestí, a uvidíte, že vás vyslyší.“ Druhého dne bolesti najednou úplně pominuly.

Je zajímavo, všichni hoši, kteří hořeli láskou k Pánu Ježíši, chtěli být jeho kněžími: Jan Bosko, Dom. Savio, L. Vítek atd. Rovněž Toník si umiňoval, že bude knězem. Chtěl jím být nejen proto, že bude pak moci denně přijímat a držet Tělo Páně ve svých rukou, ale i proto, že bude moci vyučovat, kázat a obracet hříšníky. Chtěl být misionářem u pohanů. Matka však nerada slýchala tyto plány Toničkovy, protože byl jedináčkem a všemožně mu proto kněžství vmlouvala: „Nemysli na takové věci, synáčku. V každém stavu lze dobře sloužit Pánu Bohu. A copak by se stalo mnou bez tebe?“ Tu dojat objímal matku a hájil se: „Více než tobě, maminko, náležím přece Bohu; vždyť ty jsi za mne neumřela! A já bych tak rád zachraňoval duše Bohu!“ Než Pán žádal jinou obět od něj: „Nebudeš mým knězem, ale andílkem.“ A Toník, jako kdysi Vítek de Fontgalland, řekl pokorně své: „Ano.“

Zajímavosti.

J. Kemez O. P.

Beseda s Pánem Ježíšem. Jedna misijní sestra píše z Afriky: Jednoho dne, když všechny sestry se shromáždily do kapličky, aby se poklonily Pánu Ježíši ve svatostánku, zaslechly najednou z venku tenký dětský hlásek a za chvíli dlouhou, srdečnou řeč s Pánem Ježíšem. Sestry radostně poslouchaly a když pak vyšly z kapličky a potkaly ono dítě, které vedlo tak dlouhý rozhovor s Kristem Pánem, pravily mu:

„Mockrát ti děkujeme, za tvou modlitbu; jsi hodné, že se dovedeš tak pěkně modlit.“ — „Ale kdepak! Já jsem se nemodlila,“ odvětila malá Stázinka, „to jsme si jen s Pánem Ježíšem trochu spolu popovídali!“ — Dovedly byste, děti, také si tak důvěrně vykládat s Pánem Ježíšem? Chodíte k němu někdy na besedu?

Apoštol chudých. V El Paso ve Spojených státech amerických žije jeden kněz, jménem P. Zagni, který živí denně 450 rodin, které nemají zaměstnání. A odkud bere k tomu věci? Chodí po celém kraji a žebrá pro své svěřené, hladové ovečky, aby je mohl nasytit. V roce 1932 zřídil velký dům, kde zbožné dívky a ženy šijí a spravují šaty pro chudé lidi. A co za to dostane tento katolický kněz? Zde na zemi nečeká odměny, jeho odměna bude až v nebi. Pán Ježíš, který odplatí všechno, připraví mu jistě hojnou odměnu v nebesích.

Z misijních slastí. V Číně, na ostrově Sancian, působí kněz-misionář P. Kairus. Ve škole má mnoho dobrých žáků, kteří se snaží vyplnit i nejmenší přání svého hodného velebného pána. V misijním domě měli také psa Sultána, který hlídal dům. Ale to víte, pes nemá rozumu a tak i náš Sultán kdysi vyvedl mnoho všelijakých hloupostí, až se misionář na pejska zlobil a před svými žáky řekl: „To psisko už nechci ani vidět.“ A hoši si to pamatovali. Za několik dní byl P. Kairus u večere. Předložili mu maso, ale nechutnalo mu. Popadl kost, vhodil ji pod stůl a pravil: „Snad si Sultán pochutná lépe.“ Jeden z jeho žáků to slyšel a udiveně se tázal kněze: „Sultán? Vždyť teď ho, důstojný pane, právě pojidáte. Řekl jste, že ho nechcete už ani vidět, tak jsme ho zabili a upekli.“ Jak se misionář tvářil, jistě si dovedete představit.

Několik pravidel pro život. 1. Co můžeš učiniti dnes, neodkládej na zítřek! 2. Každou věc polož vždy na své místo a pro každou věc měj zvláštní místečko! 3. Co můžeš sám vykonati, nedávej konati druhým! 4. Buď dobrý na druhé, ale k sobě buď přísný! 5. Nikdy si nekupuj nic zbytečného! 6. Všecko dělej v pravý čas a pak budeš mít času nazbyt! 7. Využívej dobře času a myslí často na nebe! 8. Využívej dobroty Pána Ježíše a choď často ke stolu Páně! 9. Buď vždy poslušný svých rodičů a modli se za ně! 10. Nezarmucuj své kněze a učitele špatným chováním a leností.

Raná setba začala 7. číslem letošního ročníku vydávati sbírku krásných povídek ze života zvířat a z přírody. První povídka *Korčín románek* o sýkorce Korce rázem uchvátí každé dobré srdce a jistě uchvátí i vás. Další povídka, *V říši draků*, slibuje dáti mnoho poučení o pravěku, ale ani nebudete tušit, že se učíte, tolik je v povídce zajímavého. *Raná setba* vychází v měsíčních sešitech a stojí ročně pouze 15 Kč. Vydává naklad. Vyšehrad, Praha II., Karlovo nám. 5.

Ke správě Boží se zbožné děti samy dobře připraví pozornou pomalou četbou a rozmyšlením spisků msgra L. G. de Ségura; byl zkušeným vychovatelem a velikým přítelem dětí, a pro ně napsal dvě neveliké knížky: *Praktické poučení o svatě zpodobě* (str. 48, cena 2 Kč) a *Praktické poučení o svatém přijímání* (str. 59, cena 2.50 Kč). V obou knížkách, které vydaly Skolské sestry OSF, Praha-Král. Vinohrady, najdete opravdu dobré a věrné přitele.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nakladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskarefých a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 22.

Červen 1935.

Číslo 10.

Mařenka.

Mařenka a Boží Srdce.

„Mužskému srdci sluší meč, dívčímu sedmikráska“ — řekl náš veliký básník Durych ve svém dramatu „Sv. Václav“ —

— a my můžeme dodat: „Božimu Srdci — lilie a růže.“ — Měsíc červen je měsícem těchto květů i měsícem posvěceným nejsladšímu Srdci. — Božský Spasitel miluje k smrti růže a lilie — rozkvetlé i rozkvétající mezi lidmi. Má rád k smrti svaté duše. Když přijde chvílka dozrání, přichází a trhá květy pro své Srdce, volá duše k svému věčnému milování. A které najde krásné a vonící, ty dává na první místo.

Mařenka Filippetto,* liliový květ a růžové poupě kouzelně krásných zahrad severní Italie, milovala Božské Srdce od rozvinutí svého rozumu; dala se do opatrování Jeho Matce, aby ji zachovala čistou pro Svého Syna. Panna Maria je nevýslovná ochránkyně a splnila prosby Mařenčiny; daleko sladším a větším způsobem než si Mařenka vůbec myslila. Stalo se to asi takto:

Snad anděl strážný jí dal do srdíčka záhy nevykořenitelnou lásku k Panně Marii a k Božskému Srdci, k němuž je Ona cestou.

Ještě neuměla dobře mluvit, a již její rtíky žvatlaly přečistou prosbu: „Sladké Srdce mého Pána Ježíše, ať tě miluji stále více.“

A ráno stačila zmínka o Božském Srdci a Mařenka čile opouštěla postýlku a dávala se do každé práce. Věděla, že On se dívá, že ji sleduje, a chtěla, aby byl spokojen.

Při tom všem byla šťastna a ve škole naplňovala v přestávkách svým smíchem celou třídu.

Její láska byla nesmírně obohacena Božským Spasitelem, když jí bylo 10 let. První sv. přijímání. — Kdo vypoví, čím je duši první sv. přijímání? —

Příprava jí zbavila myšlenek na vše ostatní. Chtěla se připravit dobře. Každý den byl pro Mařenku krokem kupředu, k Božskému Srdci. Namáhala se ze všech sil. Usmívala se stále, a žádná oběť jí nebyla těžkou. —

Den — tak čekáný, tak drahý — přišel. Mařenka byla šťastna — chvěla se pohnutím, a modlíc se v předvečer veliké události, propukla v pláč. — Za několik hodin přijde Pán do její duše! — Prosila všecky o odpuštění všech poklesků.

Ráno, bíle oděna, v dlouhém sněhovém závoji, se blížila k oltáři — nevinná a čistá jako anděl — se srdcem hořícím láskou jako Cherub.

Chvilka sv. přijímání byla pro ni rájem. Slavnost přešla, ale radost jí zůstala, i cesta k oltáři otevřená.

Život po tom byl pro ni tím, čemu se říká u svatých „očista“ srdce a ducha. Trpěla mnoho a ustavičně; neboť Božský Spasitel chtěl pro ni přijít brzy, a proto musila býti očištěna ode všech nedokonalostí a ukázat svou věrnost utrpením za spásu duší.

Byla mnoho nemocna. Ukazovala přímo hrdinnou trpělivost, a při-

* Její život vyšel v krásné úpravě v Padově, Antonianum. Vydavatelé: Gruppo Buona Stampa pro familia Mantova, Milano, str. 230. Cena naudána.

ležitostí více než dosti jí k tomu dávali její maličtí bratři — horkokrevní italští hoši. Každé vítězství jí dávalo mnoho sladkého pokoje.

Umrtvovala z lásky k Božskému Srdci všecky své přirozené sklony, hlavně vybíravost v jídle, kde přirozenost hledala své ukojení. Lásky ji vedla k tomu, že umístila u svého lože obraz Božského Srdce a sv. Terezičky, své hlavní učitelky a pomocnice na cestě drobných, skrytých obětí z lásky. Čerpala sílu z pohledu na ně hlavně když byla nemocna.

Její příklad lásky k Božskému Srdci strhl celou rodinu. Zasvětili se mu všichni a zásvětnou modlitbu říkala Mařenka. Od té chvíle Mu nemohla odepřít nic.

Než odcházela do školy, zastavovala se u sošky Božské své Lásky a šeptala: „Zasvěcuji Ti celý svůj den, učení a práce —“

A při návratu: „Děkuji Ti, žes mi pomáhal.“ A vypravovala Mu vše, co se stalo. Často uprostřed učení, hry, odbíhala sem, říci Mu jedno sladké slovo, obětovat Mu maličký květ, každyčkový úder svého srdce. Byla jakoby živým zasvěcením P. Ježíši — a líbila se Mu.

Když na konci roku byla ve škole první, přichází k Božimu Srdci a šeptá: „Ježíši, můj úspěch je celý od Tebe. Děkuji Ti, žes mi dopřál, abych udělala tatínkovi a mamince radost.“ — Její zájmy osobní se ztratily.

Prosila-li pro sebe o něco, šeptala tuto modlitbu: „Ježíši Pane, udělej se mnou, co ty chceš — — Ježíši — Ježíši, já tě miluji — já nevím, co ti mám jiného říci. — Učiň mě dobrou, učiň mě svatou; Ježíši můj, buď stále u mě — —“

Čas ubíhal. — A jednou — příroda byla v hýřivé kráse květů a italského slunce — a Mařenka se dívala teskně na věže basiliky sv. Antonína v Padově, vztyčené k nebi jako ruce Mařenčiny při modlitbě. Poznala, že má srdce plné bolesti a tmy. — Ale na všecko pokušení odpovídala jediným slovíčkem: „V ě ř í m — v Pána Ježíše —“

Musila nechat studia pro nemoc, a tak zůstala sama s ním, pro něhož žila. Její bolest byla školou lásky a sílu jí dávalo sv. přijímání. Prosila o pomoc dominikánskou světici, něžnou Růženu Limskou, kterou též tolik vyznamenával Pán.

Díváme-li se dnes, skoro po desíti letech na její dopisy, na pevné, ukázněné a přece něžné písmo, jako by ležela před očima celá velikost její mladičké, prostičké, něžné duše. Hrdinka lásky — hrdinka smíru — a kolik jich je i dnes mezi námi! — Někdo musí říkat sladká slova Spasiteli, aby neslyšel rouhání a hříchy na zemi —

Blížilo se Mařenčino poslední vítězství — smrt. Šeptala téměř ustavičně: „Ježíši, kéž jsem svatá — svatá!“ — A usmívala se. Ten, kdo má v srdci podobnou lásku, pochopí, že svatí se nemohu modlití jinak.

A konečně, po svatém životě svatá smrt, a po svaté smrti svatá úcta mezi lidmi.

Můžete se dnes jít podívat na její hrob, na její postýlku, která jí byla dřevem kříže. Všecko je plné čerstvých květů. — Tím Božské

Srdce potvrzuje, že její život nebyl pošetilý — Mařenka mu dávala ve svém životě stále květy — i sebe samu. A On jí to teď odplácí — „Blažená jsi, Mařenko, zes uvěřila, poněvadž se Ti plní vše, co Ti řekl Pán —.“

Svaté děti.

M. Cyril

Duch svatý nepotřebuje leta k posvěcení duše. On může v okamžiku jedním svým paprskem lásky rozevřítí poupě lidské duše k rozkvětu a zralosti pro nebe. Láska pak může nahraditi dlouhý život. Ježíš nehledí na čas, protože jest věčný. Hledí jen na lásku. Toník chodíval často k svatému přijímání. Tu s Ježíšem stýkal se zároveň s Otcem a Duchem sv., neboť jsou jeden Bůh, odtud si odnášel od zdrojů věčné Moudrosti nebeská poučení, zde rostl a silil v lásce, odtud odcházel vždy světější.

Když se dověděl, jako kdysi žák Dona Bosca Dominik Savio, že by se mohl stát i on svatým, což není tak těžkým, jak se zdá, že k tomu není třeba aby dělal svaťouška s nakloněnou hlavou, aby byl smutný a stále se modlil, nýbrž musí mít jen čisté srdce, být stále a oprávdově veselý, neboť je-li v nás Bůh, nesmíme být smutnými, je třeba jen vrhnout se v jeho náruč, odevzdat se jen jeho vedení, konat věrně, rád a z lásky k Němu své malé povinnosti, a těmi jsou pro děti i hra, učení a poslušnost. A Toník si řekl: „Tak to i já chci být svatým. Budu se teď o to snažit a vroucně se modlit.“ Byl nabádán k pílí v učení, aby byl ve škole prvním a dostal odměnu. „Raději chci být svatým, než jen pilným, protože je to víc a pílí v sobě zahrnuje, kdežto je-li někdo pilným, to neznamená ještě, že je i hodný. Já se pilně učím jen proto, že chci být svatým, ne pro odměnu, a nic by mi ani pile nepomohla, kdyby mi Duch sv. nedal rozum.“ Když v něčem vynikal a byl chválen, bránil se: „Mne nechvalte, prosím vás o to, raději děkujte Duchu sv., že mi dal snad více rozumu než druhým, ale jiným ho mohl dát i více.“ Tak mluvil hoch, jenž neměl ani 9 let!

Začátkem února 1929 musel opět ulehnutí pro bolesti v krku. Věděl, že už nevstane a nikomu se tím netajil. Matku již dávno na to připravoval. „Budeš, maminko, hodně plakat, až umru? Neplač, vždyť půjdu do nebe.“ Ve velikých bolestech prosil, aby mu podali kříž. „Chtěl jsem být tvým knězem, misionářem, mučedníkem, a zatím brzy zemřu. Ale jsem zcela spokojen, i že mnoho trpím, protože Bůh tak chce.“ (Vzpomínáte si na Vítka? Též tak horoucně toužil být knězem, a přec tak odevzdaně řekl své: Ano, když Pán Ježíš jej chtěl mít svým andělem.)

Za jeho nemoci se jednou stalo, že se mu podivně změnil hlas. Domáci mysleli, že to dělá schválně, i smáli se mu, že si z něj spolužáci budou tropit zerty, že mu dají nějaké jméno a p. Toník se nehájil, že jinak mluvit nemůže. Jen řekl: Mně je to jedno. Já se nemám zač stydět. Opravdu, nemám se zač stydět. Styděl bych se jen, kdybych urazil Pána Boha.“

Jeho bolesti rostly, nemohl již spolknouti žádného pokrmu. Bylo vidět, jak hrozně trpí. Držel si ruce na uších a volal: „Ježíši, pomoz mi, víc už nemohu snést — bolí, bolí.“ Zpovědník ho povzbuzoval, aby své bolesti obětoval za sv. Otce, který slavil právě zlaté kněžské jubileum. Několik dní nato šeptal Toník matce: „Posílám sv. Otci mnoho, mnoho bolesti, ani nevíš, co mu jich posílám.“ A to ještě nebylo všechno. Kromě trápení těla musel přestátí několik dní před smrtí i krutá pokušení k proklínání, jak se s pláčem přiznával.

Konečně se blížila ke konci poslední noc jeho života, svítalo mu jitro nebe. Toník netrpělivě již pohlížel ke dveřím: „Ach, kdy jen přijde P. Jan s Pánem Ježíšem?“ Jeho tvář opět zářila onou svatou radostí jako vždy před sv. přijímáním. Pán Ježíš konečně přišel, v rukou kněze, ó, jak dobrý, přišel za ním — naposled, ale navždy. Za chvíli již byli nerozlučně svoji, neboť Ježíš si andělskou Toníkovu duši vzal do radosti nebe, kde věčně budou slavit vítězství a věrnost několika pozemských let. Tam nás očekává se všemi svatými dětmi, tam se s nimi shledáte, budete-li se snažit být tak věrné jako oni. Jen se nevyhýbejte láskyplnému pohledu Ježíšovu, chodte často k Němu, k sv. přijímání. Je to vůle Boží, abyste se všechny staly svatými. Je to velice snadné a v nebi připravena nesmírná odměna. Řekněte si i vy v duši pevně s Dom. Saviem: „Chci, mohu, musím být svatým, P. Ježíši věrným, teď začnu.“ Hrdinové vpřed, za svými hrdiny, Bůh tak chce!

Papež Pius X. v našem jubileu.

F. Jakub O. P.

„Zdalipak děti vite, kdy se narodil ten váš slavný a milovaný papež Pius X., jenž pamatoval svou láskou i na děti?“ Nad třídou zavládlo ticho. Pak šumot. „Ty, Franto, kdy se narodil, nevíš?“ „Ne-vím.“ „Ani ty Vašku?“ „Kdepak. Dávno bych to řekl sám a nečekal, až se mne zeptáš ty!“ Oči všech sklesle bloudily po třídě, zda aspoň jeden zachrání čest třídy. Ale ruce všech se schovávaly pod lavici. Vašek mi o tom po škole ani nechtěl říct, jak se styděl. Aby se tedy podobná věc nepříhoda i vám, slyšte:

Pius X. se narodil p ř á v ě p ř e d 100 l e t y, 2. června, a to v hornoitalské vesnici Riese, kde jeho chudý otec byl pošťákem, nebo jinak, úředním sluhou. Malý Pepík již od mládí toužil být knězem. Na latinské školy chodil, nebo jezdil na tvrdohlavém oslu, do Kastelfranko, kde procházel všemi třídami s výborným prospěchem.

Ale pak přišly obtíže, rodiče nejstaršího syna dále už vydržovati nemohli a on chtěl přece jen být knězem. I uchýlil se v důvěrných modlitbách k moci Boží a Pán Bůh mu také pomohl a to v osobě benátského arcibiskupa Jakuba Moniko, jenž Josefa Sarto pro jeho ctnosti přijal na uvolněné místo v kněžském semináři v Padově (1850). I tam v prospěchu byl již prvního roku prvý. Byl šťasten, že dosahuje cíle, leč radost jeho byla zkalena smrtí otcovou roku 1852.

Těžce zkoušená matka Sartova zůstala ve světě sama, chudá, s 8 dětmi na krku. Bída opuštěné rodiny těžce pak doléhala na studia mladého bohoslovce, ale modlitba a důvěra v Boha pomohly mu i v této těžké době. S pomocí Boží a dobrých lidí dosáhl konečně 18. září 1858 kněžského svěcení. 9 let kaplanoval v Tombolo, 9 let byl farářem v Salzano, pak kanovníkem v Treviso a později generálním vikářem. Horlivou a obětavou péčí o duše, všude je získával Bohu a sobě jejich srdce. Co mohl, všechno rozdal na umenšení lidské bídy, mnohdy i šaty a klobouk. Jen jednou si koupil povoz a to roku 1870 v době cholery, aby mohl více nemocných navštívit a ošetřit.

Roku 1884 byl Josef Sarto jmenován biskupem v Mantua, později kardinálem, patriarchou benátským, až konečně papežem od roku 1903 do roku 1914. Škoda, že pořád ještě „Pán přichází“ není větší, abychom vám podrobněji ukázali jeho život, to byste teprve, drahé děti, koukaly, jak krásná, vznešená a svatá byla duše Pia X.

Jak miloval Ježíše ve svatostánku, žíznicího po lidských srdcích, po lásce, jenž všem chce být středem života, stravou duše, lékařem, posilou, přítelem zde na zemi, jimž odměnou chce být na věčnosti A Pius X. otevřel brány všem lidem k Srdci Ježíšovu. Jménem Ježíše zval všechny věřící k častému sv. přijímání výnosem roku 1905. A když zahlédl vzadu se krčící, od nebeské hostiny odstrkované děti, a že mnohé dříve, než příjmou ženicha do svých čistých duší, onu nevinnost duše ztrácejí, vzpomněl si i na svou touhu v mládí po sv. přijímání, i zvolal na všechny, kteří odstrkovali děti dál od svatostánku: „Nechte maličkových přijít ke mně“ a tehdy 8. srpna roku 1910 vydal vám známý výnos o prvním sv. přijímání dětí.

Šťastné děti našeho století! Zda se ukážete hodny této milosti, a že si ji dovedete vážit? Jméno Pia X. musí být zlatými písmeny zapsáno ve vděčných dětských srdcích, jimž otevřel náruč Ježíšovu. Proto všechny české děti nejlépe za to poděkují tím, že se ve vděčném díkučinění přitulí na Srdce Ježíšovo ve s v a t ě m p ř i j í m á n í (ve výroční den, nebo aspoň blízko), budou prosit z a b r z k ě s v a t o ř e č e n í P i a X., „papeže eucharistického“ a „papeže dětí“, za své posvěcení, a aby byl Ježíš vždy více dětmi milován. (Děti, prostě svého důstojného pána, o sv. přijímání společně a účastně se soutěže; viz dále!)

Život Ježíše Krista.

Pravda, že byste chtěli vědět, jak to bylo, když Pán Ježíš byl živ na zemi v Palestině? Ale zrovna tak, jak to bylo, jak to tam všechno vypadalo, jak žili lidé a jak mezi nimi žil Pán Ježíš, a jaký na ně dělal dojem!

Nyní máme takovou knihu, která Vám to všechno poví. A nejen poví, také Vám to ukáže na obrázcích. Povím Vám, jak se ta kniha jmenuje a kde si ji můžete koupit:

Fr. M. Willam, Život Ježíše Krista. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, Praha II., Václavská ulice č. 12.

Kniha bude mít asi pět set stránek a na tu velikost není za Kč 38.— drahá. Šetřte tedy, abyste si ji mohli koupiti. To budete mít krásnou knihu, ve které budete po celý život s radostí znova a znova čísti.

To Vám radí zkušený Starý Strýček. A říká si „starý“ proto, že již je v „Pán přichází“ 22 let strýčkem a již je s ním pět mladých strýčků ze všech konců republiky.

Závody lásky.

Na památku a oslavu 25 let zákona Pia X. o prvním (a potom ovšem i častějším) sv. přijímání dětí v y p i s u j e m e pro všechny naše malé čtenáře o s l a v n o u s o u t ě ž.

Podmínky: 1. přistoupit a spoň jednou ve dnech od 4. do 15. srpna ke sv. přijímání na poděkování Piu X. a prosit, aby byl brzo prohlášen za svatého. 2. získat co nejvíce nových odběratel „Pán přichází“, který podle nařízení Pia X. připravuje a přivádí děti k sv. přijímání. 3. samy napište (třeba na korespondenční lístek) zda a jak jste splnily první dvě podmínky a co jste jinak vykonaly podle svých možností z lásky a vděčnosti k P. Ježíši. (Napište: kdy z určených dnů jste byly u sv. přijímání, zda společně, zda jste k němu získaly i jiné děti, kolik jste získaly nových odběratel, jejich adresy, co jste jinak vykonaly, vaše jméno a adresu a kolik je vám let, na adresu: „Pán přichází“ Olomouc, Slovenská 14.)

Jaké jsou o d m ě n y teď schválně neuveřejňujeme (abyste to konaly jen z lásky a vděčnosti). Ale budou! Po prázdninách povíme výsledek soutěže, hlavní odměny a odměněné. Radíme upřímě všem, aby se soutěže účastnili, protože to opravdu bude stát za to (odměnění budou všichni, kdo splní všechny 3 body). Těšíme se na shledanou s vámi po šťastných prázdninách aspoň v dvojnásobném počtu. Heslem pro prázdniny bude: A b y b y l J e ž í š více dětmi milován!

Zajímavosti.

Sjezd katolíků naší vlasti v Praze bude zakončen slavnostním průvodem, v němž bude nesena nejsvětější Svátost. Pán Ježíš, skrytý ve sv. Hostii, bude žehnat všem přítomným, celé Praze a celému našemu národu. Zvláště však požehná těm, kdo se o zdar sjezdu nějak přičiní. Čím si chcete vy, naši čtenáři, zajistit požehnání Pána Ježíše. Nejlépe modlitbou. Modlete se velice zbožně a často, aby sjezd katolíků se vydařil a byl skutečnou oslavou Krále králů Pána Ježíše. Modlete se, aby Pán Ježíš kraloval v celé naší drahé vlasti. — Kdo se nejvíce z vás zaslouží o zdar sjezdu?

A ještě něco. Dnešním číslem končí ročník našeho časopisu. Máte jej již zaplacený? A příštím rokem na shledanou. Doufáme, že nám zůstanete všechny, děti, věrny! Přece my jsme byli prvním časopisem pro děti, kde se vám vypravovalo o Pánu Ježíši v nejsvětější Svá-

tošti. Přes prázdniny získejte nové odběratele, aby náš časopis mohl mnoha dětem vypravovat o Pánu Ježíši. Pán přichází rád k hodným čtenářům, proto všude rozšiřujte váš časopis „Pán přichází“.

Konec školního roku je již zde. Začínáte prázdniny. Osvězte se hodně mnoho po školní práci. Ale dejte také aspoň trochu osvěžení vaší duši. A víte, kde se nejlépe osvěží a posílí? U svatostánku na Srdci Pána Ježíše. Nezapomeňte, že i přes prázdniny je Pán Ježíš ve svatostánku pro vás.

Měsíc červen je zasvěcen Božskému Srdci Pána Ježíše. V tomto měsíci bude letos také slavný svátek nejsv. Svátosti — Božího těla. Jděte v ten den pokud možno k sv. přijímání. — V č e r v e n c í nezapomeňte zvláště prosit naše svaté věrozvěsty sv. Cyrila a Metoděje, aby se u trůnu Božího přimlouvali za náš národ. — Krásný svátek mariánský je 15. s r p n a. Panna Maria byla vzata na nebe, protože milovala božské své Dítě — Pána Ježíše. Chcete i vy jednou přijít do nebe? Pak musíte také opravdu milovat Pána Ježíše. A buďte jisti, že Pán Ježíš vás všechny kdysi přijme do své slávy.

Vojáci u sv. zpovědi. V olomouckých kasárnách dal vojenský kněz rozhlásiti, že je ochoten vyzpovídati své vojáky ve velikonoční dobu, kteří si toho budou přát. A přihlásilo se 1134 vojáků. — To jsou velcí vojáci, obránci naší drahé vlasti. A kolik je malých vojáků, rytířů svatostánku mezi dětmi?

Věrní čtenáři spisů Jóna Svenssona se zaradují při zprávě, že v knižním vydání těchto spisů právě vychází nová dvě díla, a to *Clunem přes moře* (str. 195, cena 12 Kč), o němž jsme již jednou psali v Pán přichází, a znovu opakujeme vřelé doporučení. O tom, kterak se Nonni dostal na cestu lodí do Francie, co všechno těžkého a podivuhodného zkusil jen za „kousek“ cesty z Islandu do Dánska (dostali se až za polární kruh do Ledového moře), vypráví váš přítel Svensson ve dvou-svazkovém spisu *Nonni* (str. 213 a 205, cena obou 24 Kč). Jsou to opravdové hody, když můžete v klidu přečíst některý z těchto vzácných spisů.

Ve šlépějích divenky Panny Marie se kráčí tak krásně a snadno, jen se naučit sledovat stopu nejvzácnější Královny. V německém jazyku vyšla překrásná knížečka *P. Odilo Altmanna Mägdlein Maria* (vyd. Ars sacra, Jos. Müller, München; str. 72, cena asi 28 Kč), která srdečnými básnickými slovy vypráví o zbožném a pracovitém dětství divenky Marie, kterou Otec nebeský vyvolil za Matku Vykupitele. Spisovatel, přítel dětí, vede malé čtenáře životem Panny Marie od dětství až po zvěstování, a učí je, kterak ji mají následovati, aby je Otec nebeský i přesvatá Panna mohli stále mítí rádi. Knižka je vyzdobena 12 sličnými barevnými obrázky malíře Balduina Reinthaler. Věřte, děvčata, od této knížky se nikdy neodloučíte. Pro mladší čtenáře je následování Ježíška, které napsala a hezounkými obrázky vyzdobila Ida Bohatta-Morpurgo (str. 18, cena asi 11 Kč, obrázků 8); následování Ježíška se malí čtenáři učí prostímkými vřelými modlitbičkami, které provázejí každý obrázek. Vyšlo pod názvem *Besuch beim lieben Jesulein*.

Starší čtenáři se neodtrhnou od četby sbírky pohádek a pověstí staroněmeckého původu, jak je vypráví veliký přítel mládeže Wilhelm Matthiessen v knize *Im Turm der alten Mutter* (str. 249, cena asi 50 Kč; vyd. Herder, Freiburg i. B. v Německu). Sešli se v lesnatých horách poustevník, spisovatel, lesník, pastýř a ještě jiní a vyprávějí, co kdo slyšel své předky vyprávět, či co sám podivného a poučného zároveň zažil. A až dočtete *Věž staré matičky*, budete litovat, že není kniha jednou tak veliká, ač je dosti tlustá. Pěkné obrázky nakreslil do knihy malíř A. Gottwald.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výchází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskarefských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913.

Podací úřad Olomouc 1.